

NEW ADULT

COSMOPOLIS

TŘINÁCTÉ ZNAMENÍ

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

Táto elektronická kniha bola zakúpená v internetovom kníhkupectve
Martinus.sk

Meno a priezvisko kupujúceho: **Michaela Bodova**

E-mail: **michaelkabodova@gmail.com**

Upozorňujeme, že elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Veľmi si vážime, že e-knihu ďalej nešírite. Len vďaka Vaším nákupom dostanú autori, vydavatelia a kníhkupci odmenu za svoju prácu. Ďakujeme, že tak prispievate k rozvoju literatúry a vzniku ďalších skvelých kníh.

Ak máte akékoľvek otázky ohľadom použitia e-knihy, neváhajte nás prosím kontaktovať na adrese eknihy@martinus.sk

TŘINÁCTÉ ZNAMENÍ

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

1. KAPITOLA

PATŘÍM MEZI VLKY ZVĚROKRUHU, takže můj osud je spojený s hvězdami. Jenom škoda, že moje hvězdy vytvářejí kříž, místo aby byly pěkně zarovnaný v jedné linii. Ano, škoda – jako vyděděnec smečky Raka to chápu víc než dobře.

Moře chňapalo po mých bosých chodidlech jako dychtivé štěně, které se snaží získat pozornost svého pána. Zaryla jsem prsty hlouběji do chladivého písku a zahleděla se přes vodu. Nemohla jsem popřít, že pohled je to nádherný – ale ne takovým způsobem, jak tvrdili ostatní z mé smečky. Členové smečky Raka mluvili o volání moře, jako by moře přinášelo odpověď na jakousi hlubokou vnitřní touhu. Mně poskytovalo jenom hezký výjev, nic víc. Ať jsem jej fotografovala, jak jsem chtěla, nikdy se mi nepodařilo zachytit samotnou podstatu toho, o čem hovořili.

Mojí jedinou nadějí je nadcházející Konvergence, ta ve mně odemkne vlka. Pokud bych dokázala cítit spojení s mořem jako všichni ostatní z mé smečky, možná bych je také začala vnímat jako svůj lid. Jenže momentálně mi připadají jako cizinci. A někdy spíš jako nepřátelé.

Odsunula jsem osamělost stranou. Mohla by mě celou pohltit, pokud to dovolím. Místo toho jsem se znovu soustředila na temný oceán a snažila se správně zarámovat snímek. Měsíc se letmo dotýkal obzoru a vrhal na vodu odlesky, které se měnily s každým pohybem moře. Byl to skutečně pokojný pohled – a i když jsem vábení moře necítila, cítila jsem vábení měsíce. To mi samo o sobě potvrzovalo, že do smečky Raka patřím, i když tomu nic jiného nenasvědčovalo. Ne snad, že by se mnou někdo ve smečce souhlasil.

Zdvihla jsem fotoaparát a rozhodla se udělat ještě pár snímků, než se měsíc vyšplhá výš. Měla bych být doma a balit se na Konvergenci, ale místo toho stojím tady a fotím. Využila bych každé příležitosti a použila jakoukoli výmluvu, abych na chvíli vypadla z domu.

Když jsem stiskla spoušť, zadržela jsem na okamžik dech, jak jsem se snažila získat dokonale jasný obraz. Nacvakala jsem několik dalších snímků v rychlém sledu, jenom pro jistotu, a pak sklopila přístroj, abych se mohla podívat na malinkou obrazovku. Než jsem se stačila rozmyslet, který snímek je nejlepší, ozvalo se z keřů zašustění. Upozornilo mě, že tu nejsem sama. Odvrátila jsem se od vody a snažila se zhlédnout, co ten zvuk způsobilo. Na okamžik se nic nepohnulo a já jsem usoudila, že to muselo být zvíře.

Vtom z křoví vyrazilo cosi tmavého a já podvědomě uskočila. Řítil se na mě velký šedý vlk a tři další ho následovali. Změť chlupů a drápů. *Zatraceně*. Na útěk bylo pozdě – a navíc jsem neměla obuté boty. Bylo sice zábavné běhat bosa v písku, to samé ale neplatilo o ostrých skaliskách o kus výš. Pokud jsem se chtěla dostat do bezpečí, musela jsem běžet přes ně.

Ti čtyři vlci mě obklopili, jako bych byla jejich kořist, a pak se proměnili zpátky do lidské podoby. Jejich vůdce Brad byl svalnatý a budil strach, a to nejen ve své vlčí podobě. Měl světlé vlasy a modré oči a byl by opravdu pohledný, kdyby se neustále netvářil, že se chystá s někým poprat.

Další dva kluci – jeho nohsledi Owen a Chase – měli na svých mnohem méně přitažlivých tvářích úšklebek. Čtvrtým členem jejich skupiny byla Bradova družka Lori, která ho všude následovala jako ocásek. Všichni byli po přeměně nazí, ale nikomu z nich to nevadilo: hrdě vystavovali na odiv svůj symbol Raka, znamení zvěrokruhu této smečky. Brad měl své znamení na hrudi, zatímco ostatní na pažích. A pak jsem tu byla já – a já jsem neměla žádné.

„Aylo...“ Brad moje jméno prakticky zavrčel. „Co děláš tady venku sama?“

Projel mnou záchvěv úzkosti. Brad nikdy nebyl přátelský a vůbec by se se mnou nebavil, kdyby něco nechtěl. Jako syn beta vůdce smečky Raka na mě shlížel svrchu. Technicky vzato jsem měla vyšší postavení než on, ale to nikoho nezajímalo.

Lori se zachichotala a pohodila svými dokonalými blond vlasy v trendy jahodovém odstínu. Stála Bradovi těsně u ramene, ruku majetnický na jeho paži. Zatímco jsem se snažila odhadnout, jakou mám šanci, že vyvážnu bez úhony, Owen a Chase mě přejížděli výsměšným pohledem.

Tihle všichni se pohybují ve stejných kruzích, jsou to synové a dcery nejvlivnějších členů smečky Raka. Mě jedinou mezi sebe nevzali, ačkoli bych měla stát v čele, protože jsem dcera alfy.

Jenže fakt, že v sobě mám i lidskou krev, ze mě místo toho udělal vyvrhele smečky.

„Na něco jsem se tě ptal, čokle,“ zavrčel Brad a kopl proti mně hroudu písku.

Tiše jsem si pro sebe zaklela a zvedla fotoaparát výš, aby písek nezasáhl objektiv. Wesley mi tenhle objektiv nedávno koupil a přinesl mi ho, když mě naposledy navštívil, takže jsem nemohla dopustit, aby ho tihle idioti zničili.

„Omlouvám se,“ opáčila jsem. „Neuvědomila jsem si, že jsi tak hloupý, že musím odpovídat. Každý, kdo má dvě oči a ovládá základní mozkové funkce, vidí a chápe, co dělám. Ale tobě očividně jedno z toho chybí. Jenom si pořád nejsem jistá, co to je.“

Brad se pohnul příliš rychle na to, abych se stihla bránit, a srazil mě na zem. Dopadla jsem tvrdě, hlavní nápor odnesl můj loket, jak jsem se snažila zachránit svůj fotoaparát. *Přesně proto mě Mira vždycky nabádá, ať držím jazyk za zuby*, pomyslela jsem si, když jsem se snažila odkutálet pryč – a přímo Chaseovi na nohu. *Do prdele*. Tvrdě mě kopl do břicha, až mi bolest vystřelila do celého těla, a já jsem se instinktivně schoulila do klubíčka.

„Kde je tvoje zbroj Raka?“ zeptal se Chase a znovu mě kopl. „No jasně, ty vlastně žádnou nemáš.“

Zalapala jsem po dechu a snažila se pořádně nabrat vzduch do plic. „Díky za připomínku, kreténe,“ podařilo se mi ze sebe v tu chvíli dostat.

Když do mě kopl nanovo, schoulila jsem se kolem foťáku a snažila se ho chránit spolu s nejcitlivějšími částmi těla. Ostatní se

přidali a já zařala zuby a smířila se s bitím. Nebylo to o nic horší než jiné výprasky, které jsem zažila. Zavřela jsem oči a soustředila se, abych nepovolila svaly a prodýchávala jsem bolest. Brzy bude po všem. Nezabijí mě, bez ohledu na to, jak moc mě nenávidí. Pořád ještě jsem byla členkou smečky, v dobrém i ve zlém.

Plán protřpět to se rozpadl v okamžiku, kdy mi kdosi vytrhl z rukou fotoaparát. Otevřela jsem oči, vyškrábala se na nohy, odstrčila Chase i Owena a spatřila Lori, jak přede mnou foťákem vyzývavě pohupuje.

„Ráda fotíš, vid', čoklíku?“ zeptala se.

„Ne!“ vykřikla jsem a natáhla se po foťáku, ale ona uskočila z dosahu. „Můžeš si se mnou dělat, co chceš. Ale tohle mi vrať.“

Lori upustila fotoaparát do písku. „To si nemyslím. Ten čokl se musí naučit, kde je jeho místo, jednou provždy.“

Brad mě zasypal smršti úderů. Zasáhly mě do zad a poslaly mě do kleku. Mohla jsem jen sledovat, jak Lori veškerou svou silou měnlivce dupe po přístroji. Zvuky tříštícího se skla a plastu byly horší než ozvěna úderů pěstí v boji tělo na tělo.

Něco se ve mně zlomilo. Ten foťák byl mým jediným spojením s vnějším světem – se světem, kde mě nikdo neodsuzuje za můj míšenecký původ ani za to, že jsem se narodila pod špatnými hvězdami. Byla to jediná věc, která mi přinášela radost a dávala mi alespoň zdání svobody.

Zavrčela jsem a vycenila na ty čtyři zuby, připravena bojovat. Museli vycítit změnu v mém chování, protože ustoupili a zaujali obranné pozice. Nemohla jsem je všechny sejmout: sakra, beze zbroje Raka, kterou měli oni, bych sotva složila jediného z nich.

Ale vztek, který mi vřel v krvi, mi nedovoloval jen tak odejít, jako by bylo všechno v pořádku. Probudilo se ve mně cosi temného, cosi divokého a nebezpečného, vyplulo to na povrch a žadonilo o vypuštění. Síla, kterou jsem cítila už dřív, ale která byla vždycky těsně mimo dosah. Teď možná nastal ten správný čas. Vzduch se chvěl napětím. Jiskřilo to mezi námi a čekalo jen na ten správný okamžik, aby to propuklo plnou silou.

„Hej!“ Výkřik přicházel z dálky, ale postačil, aby nás okamžitě rozptýlil.

Lori ještě pořád stála mezi rozbitými střepinami mého fotoaparátu, odvrátila se od nich a něco nesrozumitelně zavrčela. Moje nejlepší kamarádka Mira se rozeběhla k nám a dlouhé tmavohnědé vlasy za ní vlály jako závoj. Na sobě měla bikiny, jako by si šla zaplavat. *To jako vážně? V tuhle dobu?* Věděla jsem, že plavání miluje, ale všichni jsme se připravovali na Konvergenci.

„Co si sakra myslíte, že děláte?“ zvolala Mira a zastavila se vedle mě. Oči upírala na ostatní vlky, ale já věděla, že ta otázka byla určena mně.

„Nepleť se do toho,“ zavrčel Brad. „Jestli víš, co je pro tebe dobré, nebudeš do toho strkat nos. Dáváme té čubě lekci, o kterou si říká od chvíle, co se narodila.“

„Ani náhodou,“ odsekla Mira. Tvrdohlavá, věrná Mira. Nikdy nevěděla, kdy vycouvat z boje, zvláště když jsem se do něj zapletla já. Kryla mi záda, i když nesouhlasila s tím, proč bojujeme. Pro Miru bych kdykoli udělala to samé.

Takže zrovna já jí nemám co vyčítat. Přesto sem neměla chodit. Tohle byl můj boj a ona by se mohla dostat do vážných potíží,

kdyby někdo viděl, jak se staví proti synovi bety. Alfa ji už jednou potrestal – nepotřebovala sbírat další minusové body.

„Miro,“ domlouvala jsem jí tiše. Škubla sebou, takže jsem poznala, že mě slyšela, ale neotočila se, aby mi odpověděla. „Musíš jít,“ pokračovala jsem, ačkoli jsem věděla, že neuposlechne jediného mého slova. „Prosím.“

„Jestli máš problém s Aylou, máš problém i se mnou,“ řekla Mira a zaujala obranný postoj. Opravdu to nehodlala nechat být. Povzdechla jsem si, následovala jejího příkladu a znovu zvedla pěsti.

Brad chvíli přejížděl pohledem z jedné na druhou a zasmál se. „Ani jedna z vás by nevyhrála. Ještě ani nemáte svoje vlky.“

„Jo, ale stejně vám můžeme natrhnout prdel,“ opáčila jsem s divokým úšklebkem, tlačíc ze sebe slova přes trvající bolest. Pak jsem sjela očima o něco níž. „Vsadím se, že aspoň jedna z nás by se ti dokázala trefit kolenem do koulí.“

Brad na mě zavrčel a ruce se mu přeměnily v tlapy s drápy.

Mira mě zpražila pohledem, jako by chtěla říct: *Vážně?* Pokrčila jsem rameny. Chce se snad do mě pustit za to, že jsem drzá? Vždyť ona je na tom skoro stejně.

Ale Mira jen obrátila oči v sloup a pak se otočila k Bradovi: „Vážně to chceš riskovat těsně před Konvergencí?“

Lori mi ještě několikrát zašlápla foťák hlouběji do písku a vrátila se k Bradovi. „Nestojí to za to,“ zamumlala tak hlasitě, abych to slyšela. „Myslím, že jí to došlo.“

Brad nás probodl pohledem a pak se obrátil na Lori. „Máš pravdu. Nestojí nám za to, abychom jí věnovali čas. S trochou štěstí ji bude mít brzy na krku nějaká jiná smečka.“

Přeměnil se zpátky ve vlka a ostatní ho následovali. Poté se rozběhli zpátky ke skalám a zmizeli v křoví. A jako mávnutím proutku se ze vzduchu najednou vytratilo všechno napětí. Celé tělo mi pulzovalo bolestí a rozbitý fotoaparát byl to jediné, co mi zbylo na památku za moji drzou pusou.

Poklesla mi ramena, a než jsem se nadála, padla jsem na kolena. Hledala jsem v písku roztříštěné kusy svého fotoaparátu, ale nic se nedalo zachránit. Jeden po druhém jsem si je nechala proklouznout mezi prsty a mrkáním jsem přitom zaháněla slzy vzteku.

Mira si dřepala vedle mě a položila mi ruku na záda.

„Proboha,“ zamumlala, když si prohlížela modřiny, které mi začínaly naskakovat na pažích. „Cos jim řekla tentokrát?“

„Prostě se tu zničehonic objevili,“ odpověděla jsem. „I kdybych byla sebevíc milá, stejně by po mně nakonec šli. Oni si vždycky něco najdou.“

„Víš, kdybys je neprovokovala, nejspíš by tě nechali na pokoji,“ oponovala Mira. „To ti říkám pořád.“ Pomohla mi vstát, a zatímco jsem vrávorala a snažila se ustálit rovnováhu i dech, nechala ruku na mém rameni.

„Nemůžu si pomoci.“ Chtěla jsem posbírat kousky svého fotoaparátu, ale jaký by to mělo smysl? Lori ho roztřískala tak, že nepůjde opravit. „Padají z nich takové kraviny. Prakticky žebrají o to, abych jim to vrátila.“

„Neměli by o tobě takhle mluvit. Ty jsi dcera alfy a oni se za to musejí zodpovídat.“

„Jo, jasně. Však víš, že otec je ještě horší.“ Prohlédla jsem si paže. Nové modřiny se snoubily se staršími, těmi od alfa vůdce

naší smečky. Modřiny po celém těle jsem od otce měla odjakživa. Nikdy ovšem na obličejí. Musí přece zachovávat dekorum – a bití vlastní dcery se moc neslučuje s pověstí velkorysého alfa vůdce smečky, kterou se neustále a s velkým úsilím snaží budovat a udržovat. Ale všichni vědí, že se ke mně chová jako k vyvrženci a je mu jedno, pokud se někdo jako Brad chová stejně. Miru to kvůli mně štve, ale já už se dávno smířila s tím, že ze mě nebude taková dcera, jakou si přál. Je to můj úděl na tomto světě a já se ho snažím akceptovat.

Vždycky jsem věděla, proč mě bije, i když to nedává žádný logický smysl. Já jsem se neprosila o to, abych se narodila napůl jako člověk, ale otec mě rád trestá za aférku, kterou měl s mou mámou, přestože jsem to nebyla já, kdo rozhodl o tom, jak dopadne. Všechno na mně mu neustále připomíná jeho chybu – datum mých narozenin nespadá do období Raka, na mém těle není znamení zvěrokruhu a postrádám schopnosti člena smečky – a usnadňuje mu to chovat ke mně nenávisť.

Jeho družku Jackie dokonce urážejí moje zrzavé vlasy. Dotkla jsem se jednoho pramene, který povlával v lehkém větru. Jejich barva mě odlišuje od všech ostatních členů rodiny a neustále všem připomíná, že táta to podělal a dostal nějakou lidskou samici do jináče. Jednou jsem to dokonce řekla nahlas, když jsem se naštvala a moje pusa byla – jako obvykle – rychlejší než mozek. Vysloužila jsem si za to akorát ránu do tváře od Jackie.

Mira pořád ještě prohlížela moje modřiny a rozčilovala se nad nimi jako máma, kterou jsem nikdy neměla. „Před Konvergencí by už měly vypadat líp,“ usoudila nakonec. „Máš štěstí, že jsem

se rozhodla zajít si zaplavat, než zítra odjedeme. Kdo ví, co by se stalo, kdyby tu s tebou zůstali sami.“

„Na tom nesejde.“ Pokrčila jsem rameny a vydala se k místu, kde jsem nechala boty a bundu. „Ty modřiny jenom dokazují, že nejsem skutečný Rak. Kdybych byla, dokázala bych si vyvolat zbroj Raka.“ Schopnost vytvořit si na těle račí zbroj měli všichni členové smečky vrozenou a umožňovala jim chránit se jako rak v krunýři. Narodili se s ní všichni, jen já ne. Povzdechla jsem si. „Až se ve mně probudí vlk, budu se alespoň rychleji hojit.“

„Po Konvergenci se změní mnoho věcí,“ dodala Mira tiše.

Konvergence se koná dvakrát ročně, při letním a zimním slunovratu. Členové všech dvanácti smeček zvěrokruhu se sejdou na jednom místě, aby prodiskutovali důležité věci, uznali nové alfa vůdce, požehnali nově narozeným dětem a podobně. Blížící se Konvergence se koná při letním slunovratu, den před začátkem období Raka. A bude v Montaně, na území Slunečních čarodějek.

Mira a já tam konečně získáme své vlky, protože je nám oběma dvacet dva let, a dosáhly jsme tak plnoletosti. Jsme jediná členové smečky Raka, kteří své vlky při této Konvergenci dostanou – všichni ostatní je mají už od zimního slunovratu. Až na mě, samozřejmě. Narodila jsem se v březnu, což je další znamení, že do této smečky nepatřím.

A pokud jde o Miru, ta měla svého vlka dostat také při zimním slunovratu, ale musela si počkat dalších šest měsíců – a to jenom proto, že její táta v jakési záležitosti odporoval alfovi. Miry se to vůbec netýkalo, ale otec věděl, že pokud potrestá ji, zasáhne to

celou rodinu. Nebylo to fér, ale náš alfa vůdce se prostě takhle chová. A když alfa vydá rozkaz, musíme poslechnout.

Na Konvergenci proběhne ještě další událost: párovací rituál. Každý, kdo už získal svého vlka, se může pokusit nalézt svého osudem určeného druha. Navzdory pravděpodobnosti jsem doufala, že můj druh – pokud nějakého mám – bude z jiné smečky. Udělala bych prakticky cokoli, abych se dostala pryč od otce a zbytku měnlivců ze smečky Raka.

„Doufám, že naši partneři budou ze stejné smečky,“ prohlásila Mira, jejíž myšlenky se ubíraly stejným směrem jako moje. Říkala to tak často, že už jsem to skoro očekávala. Souhlasně jsem zamručela, ale neříkala jsem nic. Samozřejmě že jsem s ní chtěla zůstat. Ale pokud by měla druha ze smečky Raka a já ne, nebyla bych zlomená žalem. Mojí hlavní prioritou bylo dostat se odsud.

To byla ostatně jediná věc, na které jsme se s otcem shodli. Abych zmizela, si přál stejně intenzivně, jako jsem si já přála od něj vypadnout. „Doufám, že se z tebe už brzy stane problém jiné smečky,“ začal pravidelně říkat ode dne, kdy mi bylo dvaadvacet.

Myšlenky na otce mi pořádně zkazily náladu. Musím se vrátit, než někoho pošle, aby mě našel. Obrátila jsem se k Miře a věnovala jí úsměv – jak jsem doufala, dostatečně přesvědčivý. „Ať se na Konvergenci stane cokoli, vždycky budeme kamarádky a zůstaneme v kontaktu.“

Mira si spokojeně broukala, vzala mě za ruku a vydaly jsme se po pláži zpátky. Věděla jsem, že to myslí dobře, ale jakmile se usadí se svým druhem, věci se změni. Vždycky to tak bylo. Časem

bychom se stýkaly míň a míň, i kdybychom skončily ve stejné smečce... Při té myšlence mnou projel pocit nespravedlnosti.

Ohlédla jsem se na oceán a rozházený písek, kde jsem se poprala s Bradem a jeho partou. *Zažiju někdy pocit, že skutečně někam patřím?*

2. KAPITOLA

ZABALILA JSEM SI POSLEDNÍ OBLEČENÍ, které jsem potřebovala na Konvergenci, a zapnula batoh. Rozhlížela jsem se kolem a pokoušela se zjistit, jestli jsem na něco nezapomněla. Neměla jsem toho moc, všechno se mi vešlo do jednoho batohu, což bylo dost smutné. Věci jsem nikdy neshromažďovala, příliš jsem se bála, že by je otec v nějakém záchvatu vzteku stejně rozbil. A všechno důležité jsem měla v digitálních souborech na mobilu a v cloudu. Ukládala jsem si tam všechny svoje fotografie – na těch mi záleželo nejvíc.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vytrhlo mě z myšlenek. Okamžitě jsem začala panikařit. Popadla jsem batoh, připravena vyrazit, jakmile se dveře otevrou.

„Aylo?“

Při zvuku toho hlasu jsem se usmála a uklidnila se. Můj bráška Wesley byl jedinou osobou v téhle rodině, která mi neublíží. „Pojď dál.“

Vešel dovnitř a zakřenil se na mě téměř stejným úsměvem, jaký jsem si pamatovala z dětství. Byl o čtyři roky starší než já,

ale vždycky mi připadal o mnoho větší, dokonce i předtím, než v pubertě vyhnal do výšky a krásně se osvalil. Před několika měsíci se odstěhoval do vlastního bytu a já měla pocit, že ho už skoro vůbec nevidám, přestože nás dost často chodí navštěvovat. Usnadnil mi dospívání a ve smečce Raka to je kromě Miry jediný člověk, kterému na mně záleží.

„Wesley!“ vykřikla jsem a vrhla se mu do náruče. Pevně mě objal, možná až příliš pevně – sykla jsem. Odtáhl se a zamračeně si mě prohlížel. „Už zase tě někdo zbil.“ Ohlédl se ke dveřím. Nesnášel, jak se ke mně otec chová, a vždycky se snažil být milý, aby mi to alespoň trochu vynahradil. A téměř to i stačilo.

„Nic, co bych nezvládla,“ odpověděla jsem a zatáhla za popruh batohu. Moje knížky o fotografii ležely vedle něj, ještě jsem je nestačila sbalit. Váhala jsem, jestli je vzít s sebou, nebo je nechat tady. Pokud bych měla jít pěšky někam dál, byly by v batohu těžké – ale teď, když přišel Wesley, jsem věděla, že je budu muset přibalit. Není jiná možnost.

Fotografování, to byla vždycky moje vášeň. Milovala jsem, jak dokážu zachytit krásu v jediném nehybném momentu a prezentovat ji světu tak, jak ji vidím svýma očima. Wesley to chápal a podporoval mě. Otec vždycky dával velmi jasně najevo, že jsem vyvrženec, zvláště v soukromí vlastního domova. Jestliže mi koupil nějaké oblečení, považovala jsem rok, kdy se to stalo, za dobrý. Poté co jsem přestala růst, uběhlo třeba i několik let, než mi pořídil něco nového. Dokonce i když se jednotlivé kousky oblečení už páraly ve švech a měly viditelné díry, nutil mě je nosit. Také jídla mi dával jenom nezbytné minimum a běžné vymoženosti

techniky, které ostatní děti považovaly za samozřejmost, pro mě byly nedostupným luxusem: žádný telefon, žádný počítač, a to ani když jsem je potřebovala do školy.

V den mých šestnáctin mě poslal pracovat do potravin u nás ve městě a celou moji výplatu si nechával posílat na svůj účet. *Finanční náhrada za to, že mě doma snáší*, tak tomu vždycky říkal. Vzhledem k tomu, že to byl můj vlastní otec a zároveň alfa smečky, nemohla jsem nic dělat. Nemohla jsem se odvolat na svá práva ani dělat věci za jeho zády, protože on byl nejvyšší autoritou. Stačilo mu využít příkaz alfy, což byla jedinečná moc svěřená alfa vůdcům každé smečky, a všichni museli vykonat, co jim přikázal. Včetně mě.

Wesley byl jediný, kdo mi kdy koupil něco hezkého. Když jsem v dětství začala projevoval zájem o fotografování, potají mi o něm nosil knížky. Fascinovaně jsem v nich ležela a každou z nich úplně hltala. Wesley si často odnášel ty staré a nosil místo nich nové, protože příliš mnoho knih by mohlo v otci vzbudit podezření. Ale ty, které jsem měla opravdu ráda, jsem si směla nechat. Jednou Wesley dokonce předstíral, že se mu rozbil telefon, aby ho mohl dát mně. A když jsem se mu svěřila, že bych chtěla jít na místní komunitní vysokou školu, přinesl mi foťák a řekl: „Tak to udělej.“

Vystudovat a získat titul jsem dokázala jen díky Wesleyho pomoci. Přesvědčil otce, že pro dceru alfy se nehodí, aby nestudovala, a tak mi otec, byť neochotně, dovolil tam chodit. Neustále jsem musela poslouchat, jaké plýtvání penězi moje vzdělávání je, ale z dlouhodobého hlediska to stálo za to.

Pohládila jsem knihy. Wesley se usmál – vzpomněl si, jak mi je tajně pašoval. „Foťák už sis zabalila?“ zeptal se mě.

„Rozbil se,“ hlesla jsem a sklopila pohled. Zaplavil mě smutek. Kdybych tak projednou dokázala udržet tu svoji prokletou pusu zavřenou, pravděpodobně bych ho pořád ještě měla. Potlačila jsem emoce. Nemohla jsem dovolit, aby kdokoli poznal, jak moc mi šikanování od Brada a ostatních vadí. Ani Wesley. Usmála jsem se na něho a snažila se, aby to vypadalo přesvědčivě. „Aspoň že ho už nepotřebuju do školy. Můžu používat foťák na mobilu, i když je starý.“

„Ty bys ho nikdy sama omylem nerozbila,“ prohlásil Wesley. „Kdo ho zničil?“

„Nikdo.“ Pokrčila jsem rameny. Pokoušela jsem se to zlehčit a tvářit se, že už jsem se s tím srovnala, ale Wesley moje lži uměl dokonale prohlédnout.

„Já vím, že mi to neřekneš,“ povzdechl si a mně se ulevilo – nechtělo se mi vyhýbat jeho otázkám. Stále ještě bylo moc brzy ráno a já se dosud úplně neprobudila. „Až budu alfou smečky Raka já, hodně věcí se změní. Bude to lepší, slibuju.“

Povzdechla jsem si a sklopila hlavu. „Ráda bych tomu věřila.“ Nacpala jsem knížky do batohu a zase ho zapnula. „Ale kdo ví, kdy to bude.“

Mou jedinou nadějí teď bylo, že si na Konvergenci najdu druha. Pokud by pocházel z jiné smečky, odešla bych z teritoria Raků, ale i kdyby to byl někdo z naší smečky, nemusela bych se nikdy vrátit do tohoto domu. Stejně mi nikdy nepřipadalo, že bych tady měla domov.

Vzhledla jsem k Wesleymu a věnovala mu rozpačitý, pokřivený úsměv. „Hele, jestli dostanu druhu z jiné smečky, možná si pořídím nový telefon, abychom mohli zůstat ve spojení. A třeba ani nebude prasklý.“

Wesley se zasmál, tentokrát to však znělo nuceně. Věděla jsem, že si přeje, abych zůstala tady s ním, ale on tomu prostě nerozuměl. Byl ke mně sice milý, ale to nikdy nemohlo vyvážit skutečnost, že se ke mně všichni ostatní neustále chovali jako hovada.

„To bys měla.“ Zarazil se a prohrábl si rukou vlasy. „Přišel jsem pro tebe. Máma s tátou už jsou v autě a víš, jak neradi čekají.“

No samozřejmě. Určitě už jsou podráždění, že je zdržuju, přestože slunce sotva vyšlo. Přikývla jsem a vyšla ze svého pokoje bez jediného ohlédnutí. Bylo to místo, kde jsem posledních dvaadvacet let spala a bydlela, nic víc. Domov jsem žádný neměla – tedy zatím ještě ne. Možná brzy nějaký mít budu. Ale při mém štěstí se sem určitě vrátím, sotva bude po Konvergenci.

Zamkla jsem za sebou dveře a vydala se za Wesleyem k rodičům. O něčem spolu hovořili, ale pořádně jsem jim nerozuměla. Když jsem sestoupila z verandy, měla jsem pocit, že něco končí, přestože jsem nevěděla, jestli budu mít druhu hned, jak se ve mně probudí vlk. Někteří museli čekat celé roky, než jejich druh dospěje, a existuje skupina lidí, naštěstí malá, která druhu nenajde nikdy. Modlila jsem se, abych neskončila v téhle kategorii, ačkoli by mě to ani nepřekvapilo.

Když jsem se blížila k SUV, otec mi věnoval zamračený pohled, ústa zkřivená do úšklebku. Úplně jsem slyšela, jak mu táhne

hlavou: *No jenom si pospěš, ty parchante jeden, stejně jsi k ničemu.* Cítala jsem na sobě i Jackiin pohled, který na mě ostentativně upírala, zatímco čekala, až nastoupím do auta. Byl plný nenávisti. Povzdechla jsem si. Tohle bude dlouhá jízda.

Přála jsem si jet s Mirou, ale když jsem se včera večer odvážila zeptat, otec nesouhlasně zavrčel a prohlásil, že bych se s ní stejně neměla družit. Její rodina se nyní nacházela na samém dně sociální hierarchie smečky; srazily ji tam činy Miřina táty. A kromě toho otec potřeboval zachovat dekorum a přikázal, abych jela s ním, protože přece „jak by to vypadalo“.

Na naší dlouhé příjezdové cestě parkovala i jiná auta, všechna už nastartovaná a připravená vyrazit. Opravdu všichni čekali na mě. Neuvědomila jsem si, že ze smečky Raka s námi tentokrát jede tolik rodin. Beta vůdce a jeho rodina zůstávají doma, což znamená, že alespoň protentokrát nemusím řešit Brada, ale bylo tu několik dalších, kteří se nepřátelsky chovat budou. Ale mám s sebou Wesleyho a Miru a budu se moct setkat se známými z jiných smeček.

„Cesta potrvá asi patnáct hodin,“ oznámil mi Wesley, když jsem si k němu přisedla na zadní sedačku. Když mi poprvé v textovce napsal, že pojede s námi, měla jsem obrovskou radost. Přestože svého vlka dostal před čtyřmi lety, jel také – věděla jsem, že kvůli mně.

„Máš batoh?“ zeptal se otec. Jeho modré oči se setkaly s mýma ve zpětném zrcátku. Přestože oči jsem měla po něm, věděla jsem, že kdykoli se na mě dívá, vidí jen a jen chybu, jíž se dopustil s člověkem, ne svou dceru.

„Ano,“ odpověděla jsem.

„A zabalila sis všechno?“ pokračoval a nakrucoval rty, jako by mu i hovor se mnou byl fyzicky nepříjemný.

„Ano,“ zopakovala jsem.

„Dobře. S trochou štěstí se sem už nevrátíš. Nemůžu se dočkat, až tě předám nějakému jinému chudákovi. A pak už budeš jeho problém.“

„Amen,“ zamumlala Jackie tichým hlasem, ale abych to slyšela. Do tváře jsem jí vidět nemohla, protože seděla přímo přede mnou, ale neodvážila jsem se obrátit oči v sloup. Ráda mě mlátila a nerozpakovala se ani dávat rány do obličeje.

Wesley mi věnoval napjatý úsměv, ale já se jeho pohledu vyhnula a projednou jsem držela jazyk za zuby. Nikdy předtím jsem na Konvergenci nebyla – otec mi to nikdy nedovolil, a to ani když dospěl Wesley – a pár dalších hodin to už s nimi vydržím. S trochou štěstí to bude naše poslední společná dlouhá jízda autem.

Cestou jsem skoro tucetkrát sáhla po foťáku, než si můj mozek konečně zafixoval, že už ho opravdu nemám. Přála jsem si zachytit krásu krajiny, která ubíhala kolem, nasávala jsem výhledy a snažila se nepromeškat ani vteřinu. Když jsme vjížděli do Seattlu, úplně jsem se trásla vzrušením, že to město skutečně vidím. Nikdy jsem nebyla mimo území smečky Raků, které leží na pobřeží severně od Vancouveru, a rozhodně nikdy jsem nebyla ve Státech. Celý život jsem strávila čtením o místech, jako je Seattle, a hrozně jsem si přála, abych měla možnost tenhle okamžik zachytit na fotografii. Dokonce jsem udělala pár fotek telefonem,

přestože kvalita snímku se nikdy nemohla přiblížit kvalitě fotek z fotoaparátu.

Vždycky mi kdesi vzadu v hlavě sídlila přihlouplá myšlenka, že bych mohla uprchnout do velkého města v Americe, a úplně tak uniknout ze svého života. Nebyl to vlastně ani zformovaný plán, ale nedokázala jsem přijít na nic lepšího, díky čemu by byl můj život alespoň trochu snesitelný. Představovala jsem si, jak uteču do Států a před smečkou Raka se navždycky schovám v oblasti, kde nežijí vůbec žádní vlci. Teď vím, že to byla jenom fantazie o úniku, která postrádala špetku logiky. To nejlepší, v co jsem mohla doufat, byl druh z jiné smečky – a i tak bych smečku Raka vídala dost často. Ve skutečnosti jí nejspíš nikdy nedokážu úplně uniknout.

Města brzy zmizela v dálce a vjížděli jsme do odlehlejších oblastí Montany. Slunce zapadalo a my se blížili k cíli. Wesley vedle mě usnul a já jsem měla sto chutí do něho štouchnout loktem, aby se mnou sdílel vzrušení, jež jsem cítila, když jsme odbočili na úzkou cestu vedoucí hustým lesem a stromy se nad námi sevřely. Najednou jsme se vynořili na veliké mýtině zaplněné stany a mně se úplně zatajil dech při pohledu na všechny ty měnlivce kolem.

Dorazili jsme na Konvergenci.

3. KAPITOLA

KDYŽ JSME ZAPARKOVALI, natáhla jsem krk, abych si prohlédla ostatní auta. Z dlouhé jízdy mě bolely nohy, potřebovala jsem se trochu rozhýbat. Ale hlavně jsem se nemohla dočkat, až opustím auto a uniknu té tíživé atmosféře, která ho naplňovala. Všude venku byly stany. Pokrývaly každý volný čtvereční centimetr země – mimo velkoměsto jsem nikdy předtím neviděla tolik lidí na jednom místě. Mé vzrušení se mísilo s úzkostí, která ve mně narůstala už několik týdnů. Na tom, co se stane na Konvergenci, závisel celý můj osud.

Vystoupila jsem z vozu a protáhla se, abych z těla vyhnala únavu z cesty. Dívala jsem se na krásný montanský les kolem tábořiště a nasávala jeho vůně. Trochu mi to tady připomínalo území Raka, i když stromy tu byly jiné a ve vzduchu nebyl cítit pach slané vody. Kolem mě se prohnala dvojice vlků, a než zmizeli v lese, zahlédla jsem na jejich zádech znak smečky Vodnáře.

Batoh jsem nechala v autě, protože byl těžký – chtěla jsem se pro něj vrátit později. Následovala jsem otce a Jackie přes parkoviště, kráčela jsem s Wesleyem po boku. Když jsme se proplétali

mezi auty, zachytila jsem jeho pohled. Usmíval se na mě a vzrušení z něj přímo sálalo. Bylo natolik nakažlivé, že zahnilo většinu mé úzkosti.

„V pohodě, Aylo,“ řekl mi. „Už jsme tady.“

Přikývla jsem a trochu se uvolnila. Když není nervózní on, nemusím být ani já. Wesley už si tímhle prošel a určitě mi předá všechny důležité informace. Navíc zítra konečně dostanu svého vlka a to mi umožní stát se tím, kým opravdu jsem. Není žádný důvod k obavám. Nebo snad ano?

„Neudělej nějakou pitomost,“ prohodila Jackie přes rameno. „Všechny oči se budou upírat na alfy a jejich rodiny. Zvláště na Wesleyho jakožto následníka alfy.“

„Jasně, nechceme, aby nás někdo podezříval, že nejsme dokonalá rodina,“ prohodila jsem a z každého mého slova odkapával sarkasmus.

Otec se otočil a zvedl ruku, jako by se chystal mě udeřit, ale pak se zarazil. Rozhlédl se kolem po všech těch lidech poblíž a pak tiše zavrčel.

„Dávej si pozor, Aylo,“ řekl hlasem plným varovné síly. Alfa příkaz, který mi dal, se mi ovíjel kolem hrdla jako svěrák a nutil mě k poslušnosti. „Nebo toho budeš litovat.“

„Tati, přestaň,“ řekl Wesley a stoupl si vedle mě. Nemohl se otci veřejně postavit – pokud by se ovšem nechtěl ucházet o roli alfy. A to by nejspíš znamenalo, že jeden z nich by zemřel. Dotkla jsem se Wesleyho paže, abych mu dala najevo, že je všechno v pořádku. Nesnesla jsem pomýšlení, že bych ho mohla ztratit. Jednoho dne se alfou stane a do té doby to zvládnou.

Pokračovali jsme v chůzi a předstírali, že se nic neděje, ale věděla jsem, že dokud budu v blízkosti rodičů, nedokážu se uvolnit. Nemohla jsem se dočkat, až se od nich dostanu pryč. Jednou z výhod Konvergence bylo, že jsem se nemusela pořád držet své smečky. Mohla jsem si vyzkoušet, jaké to bude žít mezi lidmi, ve kterých moje existence nevzbuzuje nenávist. Každá smečka určitě nemá stejně toxické názory na křížené poločlověčí měnlivce. Věděla jsem, že takováhle tu nemůžu být jediná. Čím víc jsme se mísili s lidmi, tím větší byla pravděpodobnost, že se s nimi budeme i křížit.

Blížili jsme se ke stanům a já si uvědomila, že se stále méně podobají náhodné směsici – začínal se objevovat určitý vzorec. V zemi byly zaraženy prapory se symboly zvěrokruhu, které představovaly různé smečky. Tábořiště bylo rozděleno do kvadrantů představujících čtyři živly a my jsme zamířili k ostatním vodním znamením.

Mezi stany se hemžily stovky měnlivců v lidské i vlčí podobě – zastupovali tu každou z dvanácti smeček. Měnlivci všech věkových kategorií se mísili s příslušníky jiných smeček; jedli spolu, hovořili, společně se smáli a tančili pod zářícím sluncem jako na nějakém hudebním festivalu. Mezi členy mé vlastní smečky jsem nikdy takové kamarádství necítila, dokonce ani mezi těmi, kteří spolu měli dobré vztahy. Konvergence představovala neutrální půdu, nikdo se nemusel obávat případných intrik nebo nějakých útoků. Boje tu byly zakázány a Sluneční čarodějky dohlížely na to, aby se všichni drželi na uzdě.

Otec si vzal stranou měnlivce ze smečky Ryb a ptal se ho, kde se máme usadit, ale já se příliš soustředila na to, abych dokázala

vstřebat všechny dojmy, než abych poslouchala podrobnosti jejich rozhovoru. Muž ukázal směrem k severní straně mýtiny, až dozadu. Táta přikývl a začali jsme se proplétat mezi stany Ryb a Štírů do oblasti vyhrazené smečce Raka.

Poznávala jsem více lidí, než jsem očekávala. Co jsem pamatovala, navštěvovalo náš dům mnoho různých alfa vůdců. Pořád bylo třeba vyřizovat nějaké záležitosti, řešit spory o půdu, vyjednávat spojení nebo rozdělovat zdroje. Smečka Raka byla jednou z největších a udržovala dobré spojenecké vztahy se smečkami Ryb, Kozoroha a Vodnáře. Dlouhodobě jsme soupeřili – a to je velmi mírně řečeno – se smečkou Lva, druhou největší, a s jejími spojenci, smečkami Berana, Býka a Štíra. Zbývající vlci zvěrokruhu, tedy smečky Blíženců, Panny, Vah a Střelce, zůstávali poslední dobou neutrální, ale spojení nebyla pevná a neustále se proměňovala. Až se bude Konvergence chýlit k závěru, může být všechno zase jinak.

Pošli jsme kolem alfa vůdců Vodnáře a Ryb, kteří byli ponořeni do rozhovoru, a než jsem si stačila vzpomenout, kdy jsem je oba viděla naposledy, přiběhla Mira. Zastavila jsem se a nechala zbytek rodiny, aby pokračoval v cestě a poskytl nám alespoň trochu soukromí. Moc to tedy nepomohlo, s tolika měnlivci všude kolem. Ale nikdy bych neodmítla žádnou příležitost vzdálit se od rodičů.

„Aylo,“ prohlásila Mira s rozzářenýma očima, zatímco kolem mě tančila a nadšeně poskakovala. „Víš vůbec, kolik letos přijelo měnlivců?“

„Ne, to netuším,“ opáčila jsem a úsměv jí oplatila. Její dobrá nálada byla nakažlivá a já se rozveselila navzdory mučivým patnácti

hodinám, které jsem právě strávila v autě s tátou a Jackie. „Je to úžasné. Věděla jsem, že dvanáct smeček znamená ohromné množství měnlivců, ale když vidím všechny takhle pohromadě, připadá mi, že bychom mohli ovládnout celý svět.“

Mira ztišila hlas a přitáhla si mě blíž. „Vidělas všechny ty sexy kluky?“ zeptala se a okukovala přitom skupinku mladších samců ze smečky Štíra, kteří právě procházeli kolem nás a žádný z nich na sobě neměl tričko. „Mmm, k sežrání. *Tihle* určitě trénovali.“

Zasmála jsem se, když se jeden z nich ohlédl a vyzývavě se na Miru zašklebil. Ta cudně sklopila pohled, ale já postřehla, jak jí zablýskalo v očích. Otevřela jsem pusku, abych jí řekla, že není tak nenápadná, jak si myslí, ale raději jsem si to rozmyslela. Proč kazit zábavu? Skoro všichni tady už mají své vlky a dokážou slyšet i ten nejtíšíší šepot.

Wesley se na nás s úsměvem ohlédl, jako by chtěl potvrdit, co jsem si právě pomyslela. Pokračoval v chůzi s tátou a Jackie, ale nikdo z nich nebyl dost daleko, aby jim Miřina poznámka unikla. Rodiče byli naštěstí ponořeni do hovoru, ale s mým bratrem jsme takové štěstí neměly. Wesley na mne pohlédl a jen obrátil oči v sloup, i když úsměv na jeho tváři prozrazoval pobavení – a Mira zrudla rozpaky. Se zdviženým obočím jsem mezi ní a Wesleyem přejela pohledem. Už nějakou dobu jsem tušila, že se do mého bratra zakoukala, a ona mi to právě teď potvrdila.

Zavrtěla jsem hlavou. Nemohla jsem ji varovat. Wesley je záletník a všichni to vědí. Bude se s tím muset vypořádat sama. Pořád ještě nenašel svoji družku a snaží se z toho vytěžit co nejvíc.

Napadlo mě, jestli tajně doufá, že mu bude zítra přidělena partnerka. Samozřejmě že člověk strávil půlku času na Konvergenci zábavným přemítáním o tom, jaký partner mu asi bude přidělen, jestli tedy vůbec nějaký.

„Tak jdeme,“ pobídla jsem ji. „Postavíme si stany.“

Než jsem se stačila pohnout, kdosi do mě prudce strčil a málem mě porazil. Zapotácela jsem se dopředu, ale instinkty mi našťěstí naskočily právě včas, abych neupadla. Když jsem vzhlédla, uviděla jsem, že kolem prošel spolu s kamarády velký svalnatý kluk se světlými vlasy. Přes rameno po mně střelil pohledem plným čistého jedu.

„Dávej si bacha,“ prohodil. „Nebo ještě líp, klid' se mi z cesty.“

Našla jsem rovnováhu a jeho nenávistný tón ve mně automaticky zažehl vztek. Byl to tak trochu Pavlovův reflex. Měla jsem už víc než dost toho, jak se mnou po celý můj život zacházeli členové mé vlastní smečky. A sem jsem přišla proto, abych to změnila, abych našla sounáležitost, která mi chybí. A pak moje první interakce s jinou smečkou proběhne tak, že nějaký její člen si myslí, že je v pořádku chovat se ke mně stejně, jak to dělá smečka Raka? Na to mu zvysoka kašlu.

„Ty sám si dávej bacha,“ odsekla jsem mu. Byl už na odchodu a zjevně nečekal, že se vůbec ozvu, ale při mých slovech se zastavil, otočil se a v očích mu doutnal hněv.

Sakra, ten je ale přitažlivý, blesklo mi hlavou. Přistihla jsem se, že si ho prohlížím, ačkoli jsem pochybovala, že bychom si rozuměli, pokud s cizími lidmi mluví tak jako se mnou. Byl vysoký, svalnatý a opálený, se světlými delšími a neposednými

vlasý. Očividně tráví spoustu času tím, že se naparuje někde venku.

Sjel mě pohledem odshora dolů a pak vycenil zuby a zavrčel. „Ty jsi ten vyvrženec ze smečky Raka, že jo? Harrisonovy oči bych poznal kdekoli a vlasý máš po své lidské matce.“ Slovo *lidský* vyslovil, jako by bylo sprosté. Ach ano, další připomínka „domova“. Ať už patřil do kterékoli smečky, v duchu jsem si poznamenala, že s nimi se nikdy stýkat nebudu.

Zvedla jsem bradu a postavila se mu čelem. „A ty jsi jenom další hulvát, co si myslí, že je v pořádku dovolovat si na kohokoli, o kom si myslíš, že je pod tvou úroveň. Nepotřebuju ani vědět, jak se jmenuješ. Tvoje činy mluví samy za sebe.“

Mira mě při těch slovech chytila za ruku a stiskla ji. Bylo to tiché varování: *Opatrně!* Nechtěla jsem být opatrná. Ať už byl tenhle hajzl kdokoli, dozví se, co si o něm myslím. Skupinkou mladíků shromážděných kolem něj proběhlo tiché zavrčení a ve vzduchu bylo cítit napětí... Tolik k udržování klidu a míru na tábořišti. No, mně se ho tu podařilo porušit chvíli poté, co jsem dorazila.

„Hej,“ řekla Mira, stoupla si přede mě a volnou ruku zvedla v prosebném gestu. „Tady se nebojuje, chápeš? Jsme na neutrální půdě.“

Drsňák jenom zavrtěl hlavou a zhnusení z něj sálalo téměř hmatatelně. „Máš štěstí, že jsme na Konvergenci. Kdekoli jinde bych tvé pololidské kámošce uštědřil výprask, jaký si zaslouží.“

Něco ve mně při těch slovech umřelo. Doufala jsem, že mimo smečku Raka nebude můj původ tak velký problém, ale je to tu zase: znovu se potýkám se stejnými předsudky, se kterými se

setkávám denně. Nikdy se mi tomuhle svinstvu nepodaří uniknout, nebo snad ano?

Ten kluk si mě ještě jednou znechuceně prohlédl a odešel. Ostatní se zařadili za něj, skoro jako by byl jejich velitel. Tenhle týpek je v řadách své smečky určitě na vysoké pozici a mě iritovalo, že takoví kokoti jako on se tak často dostávají nahoru, k moci. S povzdechem jsem to střetnutí vytěsnila z mysli. Zadoufala jsem, že se s ním už nebudu muset setkat.

Přiběhl k nám Wesley, ve tváři zřetelné obavy. Položil mi ruku na rameno a upřeně se zahleděl za odcházejícími měnlivci. „Co se tu stalo?“

„Nic,“ zabručela jsem a táhla Miru dál. „Choval se jak hajzl, tak jsem mu řekla, ať s tím jde někam. Ten kretén nevěděl, že ‚klid‘ se mi z cesty‘ se místo ‚promiň‘ neříká.“ Wesleyho sevření na mém rameni zesílilo a konejšivý tón jeho hlasu se změnil na varovný: „S ním by sis neměla zahrávat.“

Vzhlédla jsem k němu, upíral na mě vážný pohled. „To je Jordan ze smečky Lva.“

Pohledem jsem sledovala vzdalující se skupinku. Z hlavní cesty odbočili na místo, kde byl do země zasazen lví prapor – okamžité potvrzení Wesleyho slov.

„No tak se Jordan ze smečky Lva prostě potřebuje naučit slušné chování,“ zabručela jsem a odvrátila se. „Ať mě nemá rád, jak chce, pořád jsem dcera alfy. Chápu, že Lvi a Raci se navzájem nesnášejí, ale tohle je Konvergence. Všichni bychom spolu měli vycházet. Ovšem Lev se do toho vždycky bude snažit zatáhnout klanovou rivalitu, že jo?“

„Ty to nechápeš,“ řekl Wesley a svraštil obočí. „To je Jordan Marsten. Budoucí alfa vůdce smečky Lva. A s někým takovým si určitě zahrávat nechceš. Drž se od něho dál.“

Aha, to vysvětlovalo, proč přesně věděl, kdo jsem. Setřásla jsem Wesleyho dlaň. „Budu se držet dál, dokud mě nechá na pokoji. Nechci mít se Lvy nic společného.“

Když jsem byla ještě malá, smečky Raka a Lva proti sobě vedly válku, dokud nezasáhly ostatní smečky a nedonutily je uzavřít příměří. Z těch bojů tehdy nevzešel jasný vítěz, a proto nikdy nedošlo k žádnému konkrétnímu vyřešení situace. Nepřátelství stále viselo mezi našimi smečkami jako temný mrak.

Celé dětství jsem poslouchala otcovy vzteklé výlevy o smečce Lva a jejím alfa vůdci. Dixon Marsten zřejmě neustále spřádal plány, jak podkopat naše postavení, nebo ještě lépe, jak naši smečku zcela ovládnout. Nevěděla jsem, jestli je to pravda, nebo zda je otec jenom paranoidní. Oba alfové odmítali nechat minulost plavat a všechno špatné, co se kdy stalo, sváděli na konkurenční smečku. To jen přiživovalo starou nenávist. Otec pořád intrikoval – polovinu své energie věnoval úsilí vypořádat se s nebezpečnou smečkou Lva jednou provždy. Téměř každá schůzka u nás doma měla něco společného se získáváním spojenců proti smečce Lva, případně se otec snažil přimět neutrální smečky, aby se přidaly na naši stranu.

Mezi ostatními z dvanácti smeček zvěrokruhu panovaly i další rivality, ale nikdo neměl tolik důvodů nenávidět jinou smečku, jako měli Lvi a Raci. Dokonce i živly našich znamení byly přirozenými nepřáteli: oheň a voda.

Zavrtěla jsem hlavou. Nejsem dost stará na to, abych si pamatovala nejhorší období války, takže dynamice našich vztahů nerozumím tak dobře jako starší členové smečky. Nikdy jsem neviděla, že by nám Lvi za celá ta léta udělali něco skutečně zlého, ale intriky, manipulace a nenávisť trvaly stále. Možná je to tím, že jsem vyděděnec své smečky, ale nikdy jsem nechápala, proč by minulost nemohla být jenom minulostí.

Následovala jsem Miru a Wesleyho k praporu smečky Raka. Téměř všude kolem stavěli členové všech smeček své stany. Konvergence začne nazítří, bude trvat po dobu letního slunovratu a většina lidí už dorazila – ačkoli někteří se sem budou trousit i během noci. Měli jsme štěstí, že se Konvergence letos koná relativně blízko území Raka. Aby to bylo spravedlivé, Sluneční čarodějky pokaždé mění místo konání a střídají šest různých lokalit, aby neprojevovaly přízeň jenom některým smečkám. O předchozím zimním slunovratu musela smečka Raka vyrazit o celý den dřív a jet celou noc, aby Konvergenci stihla.

Jako by je mé myšlenky přivolaly, procházelo právě kolem šest žen v prostých hábitech – Sluneční čarodějky. Viděla jsem, jak jim měnlivci mlčky ustupují z cesty a s úctou sklánějí hlavy. Téměř jsem cítila ten rozdíl v atmosféře, když kolem mě proplouvaly. Kradmo jsem po nich pokukovala, ačkoli by bylo lepší, kdybych hleděla do země.

Všechny smečky uctívaly boha slunce Héliu a bohyni měsíce Selénu a čarodějky byly konkrétním důkazem spojení s božstvem. Nikdy jsem žádnou neviděla naživo, ale stejně jako ostatní jsem vyrostla na příbězích o jejich ohromující moci. Na rozdíl

od Měsíčních čarodějek uzavřely s vlky zvěrokruhu spojenectví; a děsilo mě pomýšlení, co by se stalo, kdyby tomu tak nebylo.

Jedna z čarodějek se otočila, když mě míjela, a pohlédla na mě – její oči měly tak bledou barvu, až se zdálo, jako by nasávaly odstíny ze samotného vzduchu kolem. Dech se mi zadrhl v krku a srdce se mi divoce rozbušilo. Nedokázala jsem se odtrhnout od jejího pohledu. Něco se ve mně zmítalo a zoufale se snažilo dostat ven. Měla jsem pocit, jako by mě někdo přistihl při něčem špatném a mé tělo mě nutilo vykřičet to nahlas.

Po chvíli po mně její oči sklouzly téměř tak, jako bych tam nebyla. Dýchání se mi zklidnilo a ten zvláštní pocit zmizel. Podívala jsem se na Miru, ale nezdálo se, že by byla zasažena stejně jako já. Bylo to snad tím, že jsem napůl člověk? Zavrtěla jsem hlavou a snažila se onen podivný pocit vyhnat z hlavy. Možná jsem jenom paranoidní.

Stejně jsem za čarodějkami vyslala tichou modlitbu. Měly lepší spojení s bohy, než v jaké jsem kdy mohla doufat já, a mohly tedy zvrátit osud podle svých představ. *Ať už mě slyší jakýkoli bůh, prosím, dej mi partnera ze smečky, kde se ke mně budou chovat dobře. Chci jen, aby se můj život zlepšil.* Je to tak jednoduchá věc, tak jednoduchá. Nemohla bych konečně po tolika letech pekla zakopnout o štěstí?

A kdybych druha nedostala... No, aspoň budu mít svého vlka a budu se moct lépe bránit. Stanu se silnější a rychlejší, a pokud uvíznu ve smečce Raka, dokážu utéct komukoli a přelstít každého, kdo by mi chtěl ublížit.

Muselo by to stačit.

4. KAPITOLA

PROBUDILA JSEM SE, když se mnou Wesley zatřásl. Ani jsem si nepamatovala, jak jsem předešlou noc usnula. Všichni jsme byli dlouho vzhůru, stavěli jsme stany a zabydlovali se. A pak jsme s Mirou celé hodiny pozorovaly ostatní měnlivce, než jsme konečně zalezly do svých stanů a usnuly.

„Chceš přece vidět, jak Sluneční čarodějky žehnají dětem,“ připomněl mi Wesley, když jsem na protest zasténala. „A už je skoro čas.“

„Netušila jsem, že to bude takhle brzy ráno,“ zavrčela jsem, když jsem se soukala ze spacáku. Nebyla jsem ranní ptáče, a to ani v těch nejlepších dnech. Kdyby bylo na mně, zůstala bych vzhůru celou noc a prospala celý den.

Wesley mě povzbudil informací, že blízko místa, kde Sluneční čarodějky provádějí rituály, jsou stany s jídlem, ale já byla zvědavá na požehnání, protože jsem nikdy předtím neviděla jejich magii naživo. Venku jsem narazila na Miru. Vypadala skoro stejně ospale jako já, její tmavé oči byly ještě napůl zavřené a postrádaly svou obvyklou jiskru. Navzdory únavě se na mě ale usmála a já

si nedokázala pomoci a taky jsem se zakřenila. Dnes je Konvergence, všechno se změní.

Všechno už může být jediné lepší, nebo ne?

Z kuchyně se linula vůně opečené slaniny se smaženými vejci a tichý šum hovoru nám potvrzoval, že jdeme správným směrem. Chytila jsem Miru za ruku, vzrušení překonalo veškeré moje obavy, a než jsme se nadály, stály jsme ve frontě na snídani spolu s desítkami dalších, mně neznámých, měnlivců.

Ani jsem nevěnovala pozornost jídlu, které jsem si naložila – příliš jsem se soustředila na frontu lidí, kteří po jednom přinášeli své novorozence ke skupince mlčenlivých Slunečních čarodějek. Ty stály v jasném ranním slunci, všechny oblečeny v hábitech teplých barev.

Mira a já jsme si našly místo na trávě opodál, zatímco žena ze smečky Býka vykročila vpřed. Zastavila jsem se uprostřed jídla, když Sluneční čarodějka vzala dítě do náruče a něžně ho kolébala. Chvilí se vztekalo, ale Sluneční čarodějka mu položila dva prsty na čelo a jemně ho utišila. Zavřela oči a cosi zašeptala, příliš tiše, než aby to kdokoli slyšel. Atmosféra kolem nich se nepatrně proměnila, jako by se něco usazovalo na správné místo, a oba je obklopila jemná záře, jako by na ně dopadl paprsek slunečního světla.

Pokud by Sluneční čarodějka dítěti nepožehnala, stalo by se obětí kletby Měsíční čarodějky a za úplňku by ho vždy zachvátil běs. Bylo důležité, aby každý potomek dostal požehnání, jinak by strávil zbytek života v agónii, za úplňku by ho pohltilo šílenství a poté by se probouzel, aniž by si něco z toho pamatoval. Díky

požehnání máme však nad sebou kontrolu i po probuzení našich vlků, aniž by nás kletba Měsíční čarodějky proměňovala ve zběsilé příšery z mýtů.

Byly požehnány další tři děti a ta změna atmosféry se odehrála pokaždé. Nedočkala jsem se ohnivých rukou a sršících jisker, jak jsem si to představovala ve snech, ale tahle jemná magie vzbuzovala téměř stejnou bázeň. Matka si pokaždé vzala své dítě zpět, usmála se na něj a se zasněným výrazem ve tváři odcházela.

Mira do mě šťouchla. „Pojď. Už jsme toho viděly dost. Myslím, že jedna z nich na nás vrhá hnusné pohledy.“

Podívala jsem se na Miru a pak sjela pohledem tam, kam mi ukázala bradou. Byla to stejná Sluneční čarodějka, která mě pozorovala už včera. Její bezbarvé oči se teď upíraly přímo na mě. Polkla jsem, v krku mi náhle vyschlo. Rychle jsem vstala a očistila si trávu z džínů. Když jsme se vracely ke stanům s jídlem, abychom vyhodily papírové talíře, provázel mě stejný pocit paniky jako včera.

„Co máš na dnešek v plánu?“ zeptala jsem se. Doufala jsem, že se mnou bude chtít jít na průzkum, ale Mira je společenštější než já a raději tráví čas s ostatními měnlivci než v lese. Já jsem vůči měnlivcům ostražitá. Vždycky jsem se bála, že mě spíš napadnou, než aby se se mnou spřátelili – a skoro pokaždé jsem měla pravdu. Mira patří k plnokrevným měnlivcům, má schopnosti Raků, a naopak nemá tak prořízlou pusu jako já. Dokáže si proklestit cestu k srdci kohokoli jen pomocí svého lehkého úsměvu.

Jednou z možností bylo zůstat, poslouchat vyjednávání mezi smečkami a sledovat, jak se dohadují o různých věcech, ale to mě

nezajímalo. Miru taky ne. Do politiky smečky se nikdy nezapojovala a ani teď jsem nepozorovala, že by se v ní najednou probudil dávno ztracený zájem o tyhle záležitosti. Prakticky to samé jsem poslouchala denně, když jsem žila v domě alfy, a akorát mě z toho bolela hlava. Byla jsem vděčná, že titul alfy nikdy nepadne na moje bedra. Mně by neseseděl, Wesley se na tuhle práci hodí lépe. Dokáže si během hádek udržet jasnou hlavu, a právě jeho rozvážnost je nezbytná k tomu, aby se stal alfa vůdcem.

„Mohly bychom jít na průzkum,“ nadhodila jsem a pokynula k lesu. O místě, kde se koná Konvergence, jsem si četla už týdný předtím, než jsme sem vyrazili, a v hlavě jsem si plánovala výlety. Těšila jsem se na nedaleké vodopády a chtěla jsem se s někým podělit o výhled na ně. „V okolí je krásný les.“

Mira nakřčila nos. „Ale není tu žádný oceán. Víš, že přírodu mám ráda, jen když je v okolí voda. Myslím, že zůstanu tady a zkusím si najít přátele.“ Naklonila se ke mně a spiklenecky zašeptala: „Kdo ví, třeba potkám svého druha.“

Jen jsem zvedla oči k nebi, ale nemohla jsem se přitom ubránit smíchu. „Mezi těmi stovkami lidí tady? To by bylo opravdu štěstí.“

„No, je to přece Konvergence. Mohou se tu stát různé podivné věci.“

Po těchto slovech se vytratila a nechala mě stát samotnou u stanů s jídlem. Rychle jsem vyhodila talíř a všimla si divných pohledů některých ostatních měnlivců. Nechtěla jsem na sebe strhávat ještě větší pozornost – věděla jsem, že kdyby mi někdo řekl něco hrubého, nastaly by problémy. Vzpomněla jsem si, jak mi otec před několika dny pevně sevřel paži, když mi syčel do

ucha tu hrozbu. *Jestli budeš na Konvergenci dělat potíže, sám a osobně tě ze smečky Raka vyženu.* Ano, má moc to udělat. V tu chvíli jsem nevěděla, jestli to myslí vážně, nebo zda to jsou jen prázdná slova, aby mě udržel na uzdě, ale teď to opravdu nehodlám zjišťovat.

Rychle jsem se vracela ke svému stanu a cestou jsem kývla na pozdrav každému, s kým jsem navázala oční kontakt. Většinu z nich jsem neznala, ale úsměv, který mi věnovala alfa vůdkyně smečky Panny, mi zvedl náladu. Možná není pravda, že mě tu všichni nenávidí. Možná je šance, že nezůstanu vyděděncem po zbytek svého života.

Obula jsem si obnošené turistické boty, které mi Wesley dal k posledním narozeninám. Byl to druhý nejlepší dárek, jaký jsem kdy dostala – tím prvním byl můj foťák. Popadla jsem telefon, abych si udělala pár fotek, a než jsem vyrazila, znovu jsem v duchu proklela Brada a Lori.

Ke stanu kráčel otec, hluboce zabrán do rozhovoru s alfou smečky Ryb, intenzivně, naléhavě gestikuloval, jako by něco kul, a já se rychle vytratila. Vydala jsem se zpátky k autům a pro jistotu jsem se ohlédla přes rameno, abych se ujistila, že mě nezahlédl. Soustředil se sice zrovna na hovor, ale při mé smůle by mě mohl přistihnout v nejhorším možném okamžiku. Nechtěla jsem, aby se mě ptal, kam jdu, a aby mě nakonec donutil zůstat mu po boku, kdyby mě náhodou potřeboval.

Ale kvůli čemu? Jako svůj osobní boxovací pytel? pomyslela jsem si, zavrtěla jsem hlavou a pokračovala v rychlé chůzi. Kdyby bylo po jeho, nejspíš by mě ke stanu přikoval.

Mé nepřítomnosti si však nikdo nevšimne. To jsem věděla. Otec trávil tolik času mluvením o Wesleym, až většina členů ostatních smeček zapomněla, že má také dceru – a ještě k tomu napůl lidskou. Podařil se mu vskutku impozantní výkon: téměř úplně mě vymazat z jejich mysli.

Bez problémů jsem našla začátek turistické stezky, a když hluk Konvergence odezněl, konečně jsem se uvolnila. Tady v přírodě jsem mohla být sama sebou, aniž bych se bála následků. Mohla jsem fotit a toulat se a nikdo na mě nekřičel jenom proto, že prostě existuju.

Vytáhla jsem Wesleyho starý prasklý telefon a vyfotila si, jak se sluneční světlo prodírá listím. Byl krásný den, na obloze ani jediný mráček a já toho chtěla využít. Nikdo kromě mě tu nebyl. Všichni ostatní se bavili se svými přáteli z jiných smeček a Sluneční čarodějky chránily lidi kouzlem, které seslaly na jejich území. Konečně jsem si mohla odpočinout.

Čím dál jsem šla, tím víc jsem se v tom podivném lese cítila jako doma. Obklopoval mě, utěšoval ve svém objetí a já se při chůzi usmívala. Zvuk zurčící vody byl stále hlasitější, a než jsem se nadála, překračovala jsem potok. Už jsem byla skoro u vodopádu. O několik minut později se vodopád objevil na dohled, voda se vlévala do téměř dokonale kulaté tyrkysové tůně. Ten pohled mi vyrazil dech a absenci fotoaparátu jsem pocítila ještě bolestněji než při cestě sem. Nikdy tomuhle výhledu neudělám čest snímkem pořízeným jen telefonem, ať už provedu úprav, kolik chci.

Krása vodopádu mě uchvátila natolik, že jsem si nevšimla vysokého nahého muže krčícího se u břehu, dokud se nepohnul.

Udělal jsem krok zpět, šokována, že vidím venku v přírodě další osobu, tak daleko od Konvergence. Ladnost jeho pohybů jasně vypovídala o tom, že je to měnlivec, ale na jeho kůži jsem nikde neviděla znak smečky – a to byla odhalená úplně celá. Ob-lečení mu leželo u nohou na hromádce a jeho velké svalnaté tělo mi bylo celé vystaveno na odiv. Byl ke mně otočený zády, takže jsem měla plný výhled na jeho krásně tvarovaná svalnatá záda a zadek tak pevný, že si říkal o plácnutí. A to nemluvím o pažích a stehnech tak silných, že by se mohly porovnávat s okolními stromy.

Dívala jsem se dál, nedokázala jsem odtrhnout pohled od jeho rukou, kterými si omýval pevné tělo. Měl tmavé vlasy, voda mu z nich stékala na široká ramena jako pohlazení. Měl opálený každý kousíček těla, vypadal, jako by trávil víc času mimo civilizaci než v ní a byl v přírodě jako doma.

Kdybych ho zahlédla ve městě, vyčníval by mezi tamními týpky jako orel mezi vypelichanými kohouty.

Uvědomila jsem si, že zírám jako nějaký úchyl, a s přerývaným dechem jsem odtrhla pohled. Co nejtíšeji jsem se schovala za strom a přemýšlela, co mám dělat. Bylo by těžké sejít zpátky dolů, aniž bych způsobila hluk – i to nejmenší zašustění listů nebo prasknutí větve by okamžitě aktivovalo jeho vlčí smysly. Připadalo mi jako zázrak, že jsem na žádnou větvíčku nešlápla už cestou nahoru.

Když jsem se snažila odplížit pryč, praskla mi pod nohou suchá haluz a moje teorie se potvrdila: otočil se a zostřeným pohledem po mně pátral. Určitě to je měnlivec – a teď ví, že jsem tady.

Zvedl hlavu, jako by se snažil zachytit můj pach. Kousla jsem se do rtu a snažila se vymyslet další krok. Takhle to vypadalo, že se schovávám, nebo dokonce špehuju. Frustrovaně jsem si povzdechla. Z té situace nebyla žádná snadná cesta ven.

Než jsem se stačila rozhodnout, proměnil se. Bylo to tak snadné, tak plynulé a rychlé, že jsem to skoro nepostřehla. Obrovský černý vlk s inteligentními zářivě modrými očima se plížil přímo ke mně.

Nebylo možné, abych mu utekla, ne když byl ve své vlčí podobě. Vystoupila jsem zpoza stromů a zvedla ruce, abych ukázala, že nemám žádné zbraně.

Tiché zavrčení přehlušilo i hřmění vodopádu a on se příkrčil. Svaly se mu napjaly, jako by se chystal zaútočit.

„Sakra,“ zamumlala jsem. Beze zbroje Raka jsem proti jeho vlčím zubům neměla šanci, a protože jsem ještě neměla svého vlka... *Opravdu špatné načasování, Aylo, budeš se muset spolehnout jen na jeho milosrdenství.* „Nechtěla jsem tě vyrušit. Jenom jsem vyrazila na túru...“

Obrovský vlk se ke mně vrhl, a když do mě vrazil a srazil mě na lesní půdu, vyděšeně jsem vykřikla. Snažila jsem se vykroutit z dosahu jeho ostrých tesáků a drápů, ale on se pak proměnil zpět do původní podoby. Teď mě pod sebou držel přitisknutou silným a velmi obnaženým lidským tělem. Koleny se mi zaryl do stehů a rukama mě chytil za zápěstí. Jeho opálený obličej byl docela blízko mého a já si všimla, že má stejně modré oči jako ve své vlčí podobě. Strniště, které mu rašilo podél čelisti, ho činilo ještě víc sexy.

Nech toho, přikázala jsem svému mozku. Neměla by sis všímat, jak je sexy, dělí tě pár vteřin od toho, aby ti prokousl hrdlo, sotva vyřkneš špatné slovo.

Ale když se naše oči setkaly, cosi se mezi námi stalo. Cosi, z čeho se mi zrychlil tep a zadrhával dech. Cosi, co se dotklo mé duše a řeklo ,to je on‘.

Vzplanula ve mně touha a vášeň, jakou jsem nikdy předtím nepoznala, a hlavou mi blesklo, jestli to cítí taky.

„Co tady děláš?“ Očima klesl k mým rtům, jako by si nemohl pomoci, pak sklonil tvář a nosem se mi pomalu otřel o krk, až jsem se celá zachvěla. Pomyslela jsem si, že by tam teď mohl přitisknout rty, ale on se odtáhl. „Smečka Raka?“ zavrčel jako urážku. „Měla bys být dole s ostatními.“

„Jdu na túru, neztratila jsem se,“ zopakovala jsem a snažila se, aby se ta slova nechvěla stejně jako moje tělo, aby mi tep na hrdle tak zběsile nebušil. Až příliš jsem si uvědomovala, že je úplně nahý, a raději jsem držela pohled upřený na jeho tvář, neodvažujíc se podívat dolů. Všiml by si toho a já nevěděla, jestli bych dokázala odtrhnout zrak od jeho těla, kdybych se mu přestala dívat do očí. Sálalo z něj horko a z míst, kde jsme se dotýkali, mi pronikalo až do kostí. I když jsem se bála, nedokázala jsem zastavit příval tepla, které se mi hromadilo mezi stehny díky tomu, jak se jeho svalnaté tělo tisklo na mé.

„Na túru?“ zeptal se, jako by mi nevěřil.

„Před dnešním rituálem jsem si chtěla udělat čas sama pro sebe. To je přece dovolené, ne?“ Cítila jsem se o něco odvážnější a moje drzá pusa byla opět v provozu. „Tady všude je neutrální půda.“

„Ano, ale určitě máš nějaké členy smečky, kteří tě postrádají.“

Chtěla jsem zakoulet očima. *No jasně*. Mira je teď příliš zaneprázdněná honěním se za čímkoli, co se na ni usměje, a Wesley nejspíš nasává otcovu chválu. „Já nikomu nechybím.“

„Zvláštní.“ Jeho tón byl neustále povýšený, stejně jako lehký úsměv na jeho tváři, když si mě prohlížel. Dlouze na mě upíral pohled, a kdybych nevěděla, v jaké jsme situaci, myslela bych si, že si prohlíží mé tělo. „A to jsem si myslel, že smečka Raka je hodně semknutá.“

Ušklíbla jsem se nad tím, nemohla jsem si pomoci. „Očividně o mně nic nevíš.“

Tvář mladého muže potemněla. „A ani nechci. Jestli umíš odhadnout, co je pro tebe dobré, zapomeneš, žes mě kdy viděla.“

„Nebo co? Zabiješ mě? Prosím, pokračuj. Ráda bych viděla, jak vysvětlíš, proč jsi někoho zabil na území Slunečních čarodějek během Konvergence. Z posmrtného života se ti budu smát.“

Jeho pohled potemněl ještě víc, modré oči mu téměř zčernaly. „Ty si snad přeješ zemřít, vlčí štěně?“

Nějak mě to popíchlo víc než *čokl* nebo *míšenec*. Nemohl být o moc starší než já. „Ne, já jenom nemám co ztratit.“

Znovu zkrivil rty v dalším zavrčení. Vypadal, že se chystá říct ještě něco dalšího, ale náhle zaměřil pozornost jinam a jeho pronikavé modré oči se soustředily na křoví pár metrů za námi.

Uslyšela jsem ten zvuk o chvíli později než on: zašustění, jak se tam cosi pohybovalo, cosi zjevně lidského. Okamžitě jsem se napjala. Měla jsem za sebou už dost bojů na to, abych věděla, že příchod někoho dalšího není vždycky dobrá věc. Obzvlášť, když jsem

takhle daleko od vlastní smečky. Bylo více než pravděpodobné, že je to někdo z jeho smečky, ať už to byl kdokoli. „Nech mě jít,“ vyzvala jsem ho, znovu se pod jeho vahou začala kroutit a snažila se přimět jeho svalnaté tělo, aby uvolnilo své sevření. Takové štěstí jsem neměla a jediné, čeho jsem docílila, bylo, že jsem se třela o každý kousíček jeho nahého, pevného těla. Ach bože, byl opravdu těžký. A taky mohutný. Zaplápala ve mně vášeň, jako když náhle vzplane vatra. Nikdy předtím jsem nic takového nepocítila. Až jsem musela zalapat po dechu. Podíval se na mě a rty se mu zkřivily do temného úsměvu, jako by přesně věděl, na co myslím. A pak se ode mě odtáhl.

„Vypadni odsud, vlčí štěně,“ prohlásil. „A zapomeň, že jsi nás kdy viděla.“

Než jsem si ho stačila lépe prohlédnout, změnil se zpátky ve vlka a pozdravil další dva samce, kteří s tichým zašustěním vyskočili z křoví. Vyškrábala jsem se na nohy a vyrazila zpátky ke stezce. Z jeho vlčí tlamy se ozvalo další tiché zavrčení a znělo jako varování. Oba samci přejeli pohledem mezi ním a mnou, ani jednoho z nich jsem nepoznala. Bylo pravděpodobné, že jsem je předtím jen nepotkala, ale něco mi na celé té situaci prostě nesedělo. Co dělají všichni tak daleko od místa Konvergence?

Když už na mém těle neleželo to jeho, vrátily se mi do hlavy náznaky rozumu. Aniž bych se ohlédla, otočila jsem se a prchala. Sprintovala jsem zpátky cestou, kterou jsem přišla, a snažila se, aby mezi námi byla co největší vzdálenost. Teprve když jsem zpomalila do klusu, začala jsem přemýšlet, ze které smečky asi jsou. Ten muž voněl jako les, dřevitě a opojně, ale já jsem ještě

nedokázala rozpoznávat pachy tak, jak to uměli plnohodnotní měnlivci. Už podruhé jsem proklínala fakt, že ještě nemám svého vlka. Kdybych se dokázala proměnit, mohla jsem se osvobodit a bystřejší smysly by mě na jeho přítomnost upozornily dříve, než bych na něj vůbec narazila.

Ten zvláštní pocit mě provázel celou cestu dolů. Na tom vlkovi a těch dvou ostatních samcích bylo něco divného.

Něco, o čem mi můj instinkt napovídal, že to bude problém.

5. KAPITOLA

KDYŽ JSEM VYŠLA Z LESA, byla už skoro tma. Po většinu cesty jsem musela našlapovat opatrně. Jakmile ze mě vyprchal adrenalin, padla na mě únava a pořád jsem klopýtala. Několikrát jsem si málem zvrtila kotník. Okraje tábora byly téměř opuštěné, já jimi proběhla a zamířila k neurčitému hukotu hlasů. Prostor, kde se ráno žehnolo dětem, byl nyní rozšířený; stany s jídlem někdo odsunul stranou a místo se hemžilo měnlivci.

Všech dvanáct smeček bylo rozesazeno do kruhu na místě, kde se měl odehrát rituál. Hledala jsem svou rodinu a uviděla Wesleyho, jak sedí vedle našeho otce. Při mém příchodu otec vzhlédl a zablesklo se mu v očích. Uvědomila jsem si, že jsem udělala chybu: objevila jsem se, až když už byli všichni shromážděni.

„Kdes byla?“ zeptal se stroze.

Nadechla jsem se. Určitě nemůže mluvit tišeji? „Procházela jsem se v lese.“

„Před nikým jsi mě nezostudila, že ne?“

Stále ještě neztišil hlas, zatímco okolní smečky utichaly; většina přítomných se teď dívala na nás. Obvykle si dával záležet,

aby se přede všemi držel, ale došlo mi, že tohle byla zcela zjevně ukázka ponížení. Neplnila jsem rozkazy a on mě za to trestal. Aby předvedl, jak přísným alfa vůdcem je.

„Ne,“ řekla jsem. „Vůbec s nikým jsem nemluvila.“ *Ano, s nikým... kromě sexy kluka, na kterého, ty hlupačko, nepřestáváš myslet.*

Otec zdvihl obočí. „Takže ses chovala nespolečensky. Dneska reprezentuješ naši smečku, i když ve skutečnosti Rak nejsi. Jsi pro mě neustálým zklamáním, Aylo.“

Vzdorovitě jsem k němu vzhledla. „Taky jsi mě do té pozice sám dostal,“ vyklouzlo mi. Musel si prostě pojistit, aby všichni věděli, že jsem vyděděnec. „Kdyby ses nepářil s člověkem, možná bys měl dceru, na kterou bys mohl být pyšný.“

Otci se zablýsklo v očích a na okamžik jsem si myslela, že mě uhodí přímo přede všemi. Ale ne. To by přiznal, že jsem ho dostala. Před tolika měnlivci by takovou slabost nikdy neukázal. Takže se na mě jen ušklíbl a dal mi další alfa příkaz – pouze proto, že se mu líbilo, jak se podvoluju jeho vůli. „Raději si sedni, ať s tebou nejsou další potíže.“

Začala jsem zuby a dřepa si vedle Wesleyho. Když jsem se na něj podívala, měl rty sevřené v pevné linii, ale proti alfa příkazu se neodvážil ozvat, zvláště přede všemi přítomnými. Od něho se žádné pomoci nedočkám. Jackie nás úplně ignorovala a zírala do ohně, který plál uprostřed shromáždění a osvětloval mýtinu. No, nejspíš to tak bylo nejlepší.

Jak se snášela noc a měsíc vykoul z mraků, ticho se vleklo a já cítila, že se na mě všichni dívají. Hořela jsem studem, přestože

jsem vlastně neudělala nic špatného. Přála jsem si, abych se mohla propadnout do země a přestat existovat. Ale ne, to by všechny až příliš potěšilo.

Držela jsem bradu vztyčenou a přejížděla pohledem mezi jednotlivými smečkami, odmítajíc se jimi nechat zastrašit. Stejně to je nejspíš poprvé a naposledy, co je vidím všechny takhle shromážděné, a já byla pořádně zvědavá. Spatřila jsem smečku Blíženců s jejich dvěma alfa vůdci – vždycky vládli v páru. A hned vedle alfu Panny – byla to žena a neměla druhu. Na rozdíl od ostatních smeček žily Panny v matriarchátu a jejich ženy rozhodovaly o všem. Často jsem tajně doufala, že skončím v jejich smečce.

Nakonec, po chvíli, která se zdála dlouhá jako celé hodiny, dorazily Sluneční čarodějky. Procházely mezi účastníky a měnlivci jim ustupovali z cesty. Trochu jsem se uvolnila, protože pozornost davu se konečně upřela jinam.

Ze shluku postav oděných do šatů teplých barev vyčnívala jedna žena. Jako jediná ze všech na sobě měla nápadné, jasné červené roucho a nepřeberné množství zlatých šperků. Byla krásná, bledá s platinově blond vlasy, ale nevypadala jako člověk. Nebylo třeba mít ani zostřené vnímání, aby člověk cítil moc, která z ní vyzářovala.

Při pohledu na ni mi zatrnuly zuby a já se přistihla, že se snažím soustředit na ostatní ženy okolo, neboť na ni jsem se nedokázala dívat příliš dlouho.

„Zdravím vás,“ pronesla žena, když se ostatní čarodějky vějířovitě rozestoupily kolem ní. „Pro ty, kdo jsou zde noví: jsem

Evanora, velekněžka Slunečních čarodějnic, a je mi ctí vést tuto Konvergenci. Dnes ráno jsme společně přivítali nejmladší členy smeček a dnes večer se ujmeme těch, kteří dosáhli plnoletosti, aby získali svůj plný potenciál.“

Zatímco pokračovala svým příjemným, zvukným hlasem, přistihla jsem se, že se rozhlížím kolem sebe. Už jsem věděla, co se bude dít – připravovala jsem se na to a četla o tom celé roky. Všichni ostatní byli jejím hlasem uchvázeni, ale já se myšlenkami ocitla jinde. Kde je ten mladík, kterého jsem viděla v lese? Není tu se žádným z alfa vůdců. A když jsem si prohlížela tváře ostatních, nenašla jsem ani jeho, ani další muže, se kterými jsem ho viděla v lese. Podivný pocit, který mi koloval v útrokách, zesílil. Na dnešním večeru bylo něco divného.

„Jakmile získáte svého vlka, otevře se vám možnost setkat se právě dnes se svým druhem,“ řekla Evanora a já cítila, jak na mně těžce spočinul její pohled. Když jsme na sebe upřely oči, přejel mi po zádech mráz. Všechno ve mně křičelo, abych sklopila zrak, abych dala najevo svou podřízenost, ale ztuhla jsem na místě a tomu nutkání odolávala. Dříve než jsem mu podlehla a zrak odvrátila, čarodějka přejela očima dál a její pohled spočinul na komsi z ostatních, kteří se dnes večer zúčastní rituálu. Nadechla jsem se. Možná si nevybrala speciálně mě, jak jsem si původně myslela, jen dělala to, co Sluneční čarodějky dělají, abychom pocítili jejich moc.

Davem se rozlehlo zalapání po dechu a já si na okamžik myslela, že přítomní tak reagují na její slova. To však nedávalo smysl, všichni přece věděli o nadcházejícím rituálu hledání druhu. Na to

se mnozí z nás těšili nejvíc, stejně jako na odemknutí své plné moci. Pak jsem si povšimla pohybu. Přicházel zezadu, a tak jsem natáhla krk, abych se podívala, co se tam děje. Evanořin mámivý hlas umlkl, když toto vyrušení postřehla, a okolní šepot naopak zesílil.

Přední řada se rozvlnila, aby nechala projít čtyři lidi. Spadla mi čelist, když jsem poznala vysokého, statného muže od vodopádu. Kráčel spolu s ostatními, které jsem viděla těsně předtím, než jsem se otočila a utekla. Byla s ním také jedna žena, tu jsem ale nepoznávala.

Tentokrát byl oblečený, alespoň částečně. Neměl košili, jen tmavé roztrhané džíny, a jeho mohutné svaly na ramenou a hrudi vypadaly ve světle ohně ještě výraznější než na slunci. Teď když mě netiskl k zemi, jsem si všimla, že na horní části hrudi má znak své smečky. Všichni tři vlci byli označeni stejným symbolem: měl tvar písmene U, jímž se vine had. Nevypadal jako žádné z dvanácti znamení zvěrokruhu, která jsem znala dokonale, protože jsem jimi byla obklopena od narození, ale přesto to byl znak smečky.

Ohromené ticho nahradil mnohahlasý šepot. Slyšela jsem stále dokola někoho mumlat slovo *had* a napadlo mě, jestli mluví o tetování nahoře na mužově paži, které se mu vinulo na kůži, jako by to bylo skutečné zvíře a ne jenom tetovací barva. Ale ne, dívali se na všechny nově příchozí, nejen na něho.

Ostatní tři se od Slunečních čarodějek drželi v úctyhodné vzdálenosti, ale muž, který musel být jejich alfa vůdcem, přistoupil přímo k Evanoře. Nespěchal, rozhlížel se po shromážděných

smečkách, až se jeho pohled zastavil na mně a setrval. Zatajil se mi dech. Ze všech lidí v davu si nějakým záhadným způsobem dokázal najít právě mne. Hledal mě snad? Pociťla jsem záchvěv strachu, ale zároveň i něco jiného – něco jako touhu.

Řadami shromážděných měnlivců se rozlehl další šepot, ale já jsem se pod pronikavým pohledem toho mladého muže nemohla ani pohnout, jako by mě znovu svíral svým tělem tak jako v lese. Pak se náhle odvrátil. Z Evanory vyzařovala nenávist a já cítila, jak v měnlivcích kolem nás stoupá napětí – očekávali akci.

„Smečka Hadonoše žádá o uznání,“ řekl muž a jeho hlas přehlušil vše ostatní.

Očekávání nahradil šok. Slovo *Hadonoš* mi rezonovalo v hlavě a vyvolávalo staré vzpomínky, které jsem již ve své mysli zasunula hodně hluboko, a oživovalo pověsti z dětství, které jsem s věkem a dospělostí zapomněla. Hadonoši byli ztracenou třináctou smečkou zvěrokruhu. Byli to legendární „nositelé hadů“, o nichž se říkalo, že jsou to ničemní zrádci, pro něž loajalita nebo závazky vůči ostatním nic neznamenají. Žili mimo naši společnost, a pokud nemuseli, s nikým se nestýkali. Nevzpomínám si však, že bych kdy za svého života slyšela, že někdo viděl člena smečky Hadonoše na vlastní oči.

Také se o nich mluvilo jako o bytostech z mýtů. Ale to bylo v době, kdy jsme byli ještě děti. *Budte hodní*, říkali nám dospělí, *jinak si pro vás přijdou Hadonoši*. Byli to strašáci našeho dětství, temné postavy, které se stávaly méně hroživými, čím jsme byli starší.

A teď byli tady.

Když jsem se dívala na ty podivné měnlivce, kteří nepatřili do žádné ze známých smeček, strach, který jsem cítila jako malá holčička, se vrátil. A tenhle alfa, který mě v lese přitiskl k zemi? Ten byl jako oživlá noční můra z mého dětství.

„Milenci Měsíčních čarodějek,“ zamumlal kdosi a já si vzpomněla na druhou část příběhu. Smečka Hadonošů byla kdysi součástí vlčího společenství zvěrokruhu, ale začali se křížit s Měsíčními čarodějkami, které nás před lety proklely. A proto byla smečka Hadonoše ze společenství zvěrokruhu vyhnána. Od té doby o ní nikdo neslyšel.

Až doteď. Stáli před námi bytosti z masa a kostí, tváří v tvář nejmocnější Sluneční čarodějce. Přemýšlela jsem, jestli je některá z těch historek pravdivá a jestli jim v žilách opravdu koluje magie Měsíčních čarodějek. Mohl by se tento alfa postavit velekněžce?

Evanora promluvila do ohromeného ticha jako první, dostatečně hlasitě, abychom ji všichni slyšeli. „Nejsi tu vítán,“ řekla a ukázala na alfu. Zjevně to však nemělo zamýšlený účinek, protože alfa stál dál se vzpřímenými rameny bez hnutí a oplácel jí pohled. „Kdyby tohle nebyla Konvergence a bylo povoleno prolévat krev, sama bych tě přemohla.“

Alfa roztáhl ústa v parodii na úsměv – všechny pohyby svalů a rtů provedl správně, ale humor chyběl. „Nepřišel jsem bojovat,“ prohlásil a jeho postoj se v té chvíli změnil z výhružného na neutrální. Vybavila jsem si, jak ladně se v lese pohyboval a proměňoval. Tenhle alfa vůdce dokonale ovládal své tělo, neomylně velel každému svalu. „Ale je načase, abys nám dovolila znovu se připojit k vlkům zvěrokruhu.“

„Nikdy,“ zasyčela Evanora.

„Proberu to s ostatními alfa vůdci, Sluneční čarodějko,“ odvětil a z hrudi se mu vydralo hluboké zavrčení. „Jsme sice na vašem území, ale tohle je vlčí záležitost. Ani ty bys nedokázala odolat síle všech třinácti smeček, kdybychom se rozhodli obrátit proti vám.“

„Nikdy nebudete jedni z nás, hadi,“ ozval se někdo. Poznala jsem ten hlas a zjistila, že alfa vůdce smečky Lva se postavil. Dixon Marsten vypadal se svými dlouhými světlými vlasy a hustým plnovousem jako starý vikingský válečník a viděla jsem, jak se někteří před strašlivou silou jeho hlasu krčí. Vedle něj stál se založenýma rukama jeho syn Jordan. Pohled, kterým po mně střelil, mi málem propálil kůži. Pak trhl bradou a vmžiku obrátil pozornost k událostem, které se odehrávaly před námi.

„Projednou se na něčem shodneme,“ pronesl můj otec a také se postavil. „Vypadni odsud, než si to s tím pravidlem o neprolévání krve rozmyslíme.“ Byla to planá výhrůžka, ale většinu přítomných přiměla přikyvovat a souhlasně hlučet. Ze smečky Raka jsem zaslechla nejeden posměšek, než ho členové ostatních smeček zachytili a předali dál.

Alfa smečky Hadonoše se na Dixona zadíval s takovou sálající nenávistí, že působila jako vlny valícího se žáru. „Jestli nám nedovolíte, abychom se stali vašimi spojenci, pak se staneme vašimi nepřáteli.“ Hlas měl tak hluboký, že to bylo spíše vrčení. Z té hrozby a zvuku jeho hlasu mi vstávaly hrůzou vlasy na zátylku. „A věřte, že opravdu nechcete, abych se stal vaším nepřítelem.“

Dixon se hřmotně rozesmál, zaklonil hlavu a nechal ten dunivý zvuk volně znít. Ozvěna jeho smíchu se rozléhala po mýtině, ale nikdo se k němu nepřidal. „Co zmůže jedna malá vyvržená smečka proti síle dvanácti smeček zvěrokruhu? Vždyť nejste nic. Opusťte tohle místo, než vás roztrháme na kusy.“

Mnoho ostatních alfa vůdců kývalo hlavami a několik z nich se přidalo s dalšími posměšky. Ještě nikdy jsem neviděla, aby se tolik alfa vůdců na něčem shodlo. Jediní, kdo se nezapojili, byli měnlivci ze smečky Střelce. Mlčky a pasivně pozorovali dění, někteří z nich s nervózním výrazem v očích.

I když se zdálo, že spousta z nich souhlasí, nemohla jsem se zbavit dojmu, že tu jde o něco víc, o něco, co alfa ze smečky Hado-noše nevyslovil. Sama jsem pocítila sílu jeho sevření, když mě přišpendlil k lesní půdě. Pokud je polovina členů jeho smečky stejně silná jako on, čeká nás velmi vyrovnaný boj.

A zaťatá alfova čelist mě v mých pocitech jen utvrzovala. V očích se mu děsivě blýskalo, až mi z toho šel mráz po zádech. *Měli bychom mu naslouchat*, pomyslela jsem si. *Nepotřebujeme další válku.* Ale nikdo by mě nevyslyšel, zvlášť po tom veřejném ponížení, kterému mě otec vystavil. Vysmívali by se mi, stejně jako se vysmívali tomuhle očividně mocnému alfa vůdci.

„Jak vidím, vybrali jste si tedy, že budeme nepřátelé,“ zavrčel alfa a jeho hlas přehlušil všechno ostatní. „Připravte se na válku.“

Pohodil hlavou a pokynul tak svým druhům ze smečky. Rychle zmizeli v davu. Ostatní za nimi vyslali ještě několik posměšků a já jsem je sledovala, dokud neopustili kruh světla vymezený ohněm a nezmizeli ve tmě. Jakmile zmizeli z mýtiny, nálada se

uvolnila a lidé se opět posadili. Evanora působila otřeseně, ale znovu na své tváři vykouzila pokojný výraz. Když se všichni uklidnili, skoro mi připadalo, jako by se vůbec nic nestalo, jako by se celý ten incident s měnlivci ze ztracené smečky, kteří narušili běh věcí, odehrál jen v mých představách. Evanora vyzvala lidi ke klidu a vlci kolem mě opět začali pozorně naslouchat, jako by všechno bylo normální. Když jsem se rozhlédla kolem, nikdo nevypadal tak znepokojeně jako já – musela jsem ze všech sil zdržet vztekly výkřik. Samozřejmě že to neberou vážně. Proč by taky měli?

Zdalo se, že celý incident rozhodil jenom mě. Snažila jsem se potlačit pocit úzkosti a čekala, co bude dál.

6. KAPITOLA

EVANORA ZVEDLA RUCE a všichni ztichli v očekávání, co udělá. „Navzdory nešťastnému vyrušení budeme v našem obřadu pokračovat.“

Takže oni opravdu chtějí pokračovat, jako by se nic nestalo. Určitě by si o tom měli alespoň promluvit, o chvilku obřad odložit. Nikdo ale zjevně nesdílí mé pocity, všichni touží ten incident přejít a předstírat, že k němu vůbec nedošlo.

„Všichni měnlivci, kteří od posledního slunovratu dosáhli plnoletosti, nechtě se prosím svléknou a předstoupí,“ pokračovala.

Má úzkost ještě vzrostla. Věděla jsem, že svlékání patří k obřadu, ale to vědomí mi situaci nijak neulehčovalo. Pro měnlivce byla nahota součástí života. Proměňování nám neumožňovalo ponechat si oblečení a říkalo se, že čím víc se proměňujeme, tím pohodlnější pro nás je být nahý. Jiné by to ale bylo, kdyby mi nechyběly schopnosti smečky Raka, abych se mohla chránit.

Když jsem neochotně vyklouzla z oblečení a položila je vedle sebe, měla jsem pocit, že každá moje modřina a jizva září a vyděluje mě od ostatních jako slabou a vyvrženou. *Nejsem jedna z vás,*

křičely. Nikdo mi nevěnoval pozornost, ale já si stejně připadala jako brouk pod mikroskopem.

Pak ke mně přistoupila Mira a v tu chvíli polevila panika, která se ve mně rozmáhala. Mira je tu se mnou a společně to zvládneme. Usmála se na mě a dodala mi sílu, která mi do té chvíle chyběla.

Jedna z čarodějek – právě ta, která mě dnes ráno upřeně pozorovala svýma podivnýma očima – přistoupila a pobídla nás, abychom popošly dopředu. Podala mi deku a já si ji vděčně vzala a přehodila přes ramena. Cítila jsem se alespoň trochu lépe.

Další čarodějka vzala do ruky kadidelnici a začala obcházet shromážděné členy smečky. V nose mě šimrala těžká a vtíravá vůně. Žena nás třikrát obkroužila, pak ustoupila a splynula s ostatními Slunečními čarodějkami, které vystoupily dopředu a zformovaly kolem nás kruh.

Evanora stála uvnitř kruhu s námi a popořadě se na každého z nás dívala pronikavým pohledem. Přísahala bych, že když se naše oči střetly, zahlédla jsem v těch jejích pohrdání, ale oheň vrhal podivné stíny na všechny přítomné. Cožpak je možné, že by mě také nenáviděla?

„První proměna bude bolet,“ pronesla Evanora slavnostním hlasem. „Bude nejhorší ze všech a vy musíte veškeré útrapy překonat. Přežijete to a nabudete své moci. Nezklamte nás.“

Všude kolem se ozývalo přitakání a já jsem se zhluboka nadechla, abych se připravila. Zadívala jsem se na měsíc a prosila Seléné, aby mi dodala sílu, která mi chybí, a pak se ozval zpěv a zaříkávání. Sluneční čarodějky společně pozvedly ruce a nade mnou se rozhostila moc jejich kouzla, tísnivější než silná pokrývka.

Na okamžik jsem si pomyslela, že to nejhorší je za námi, ale pak mnou projela omračující bolest. Zapotácela jsem se a zasllechla kolem sebe několik přerývaných nádechů. Zatím to bylo ještě snesitelné a já se snažila ten nápor prodýchat, jak mi bylo řečeno.

Evanora se přidala k zaříkávání a pak už jsem cítila jen bolest. Nikdy jsem neprožila takovou agónii, ani při žádném bití, které jsem kdy musela snést, ani při žádném pádu. Jednou jsem si zlomila ruku, a to byla ta nejhorší bolest, kterou jsem doposud pocítila. Ale tohle bylo desetkrát horší. Bolest byla tak intenzivní, že jsem začala vidět rudě. Jako by se mi najednou lámaly všechny kosti v těle a klouby mi přitom vypadávaly z jamek, než se zformovaly do zvířecí podoby. Dokonce i vlasy mě bolely, jak se zatahovaly zpátky do lebky.

Jak tohle může někdo prodýchat? To byla jediná myšlenka, která mě napadla, když jsem se zoufale snažila nekřičet. Nejspíš bych ani nemohla, při těch změnách, které se odehrávaly s mým tělem. Ano, nikdy jsem vlastně neslyšela křičet vlka... Budu muset tuhle teorii otestovat.

Trvalo to nejspíš jen pár minut, ale v mé mysli se každý okamžik té agónie táhl celou věčnost. Nakonec bolest pominula stejně rychle, jako na mě dolehla, a pak jsem se na svět náhle podívala novými očima. Stála jsem na všech čtyřech, níže u země, a všechno bylo ostřejší než před pouhým okamžikem. Rozeznávala jsem vzdálené stromořadí, jako by ho osvětlovalo denní světlo, ale můj zrak nebyl ničím ve srovnání s čichem nebo sluchem. Každý smysl byl zostřený na tak šílenou úroveň, až jsem se

zakymácela. Cítila jsem všechno. Kadidlo se mi zdálo hrozné už předtím, ale teď se mi z něj téměř dělalo zle. Kýchla jsem. Pod intenzivním aromatem jsem zřetelně rozeznávala pach ohně a pach vlků, kteří mě obklopovali. Dokonce jsem vedle sebe cítila i Miru. Zvuky také zesílily a já si uvědomila, že jsem celých dvaadvacet let mluvila příliš nahlas. Slyšela jsem, co si všichni v davu povídají, tlumený šepot se nesl stejně jasně jako předtím Evanořin zvučný hlas.

Podívala jsem se dolů a snažila se vyrovnat se vším, co jsem nyní vnímala. Bylo toho příliš. To, co jsem uviděla, mi však stačilo k rozptýlení. Tlapy jsem měla čistě bílé a díky posílenému zraku vypadaly, jako by zářily. *Počkat, cože?* Otočila jsem se a podívala se na své tělo. Bílá. Byla jsem čistě bílá. *No, to je překvapení.* Myslela jsem si, že se svými rzavými vlasy budu patřit k vlkům s rezavou barvou. Na zkoušku jsem máchla ocasem a připadalo mi, že prostě hýbu další končetinou, nebylo to ani trochu divné.

Něco do mě šťouchlo a já se otočila na vlka vedle sebe. Jeho srst si zachovala barvu Miřiných vlasů, uklidňující tmavě hnědou, i oči stále vypadaly jako její vlastní. Byla cítit mořem, solí a pískem, a ještě čímsi, co pro ni bylo charakteristické, a já pochopila, jak je možné, že se vlci navzájem tak snadno poznají po čichu. Mira mi vrazila hlavou do boku, právě jen tak silně, aby upoutala mou pozornost. Otevřela jsem ústa, abych se zasmála, ale hned jsem si vzpomněla, že jako vlk to udělat nemůžu. Přitiskla jsem se k její hlavě a snažila se jí vyjádřit ohromnou náklonnost, kterou jsem k ní cítila. Celou tu dobu se mnou vydržela,

a i teď, když obě máme své vlky, si rozumíme. Nezáleží na tom, co nám život přichystá, jsme silnější a lepší.

Mira hravě zavrčela a převalila mě. Nechala jsem ji a libovala si, že umím tak snadno a hbitě reagovat na její hravé útoky. Moje vlčí tělo bylo silnější, než by kdy mohlo být moje tělo lidské, a projednou jsem měla pocit, že dokážu držet krok s plnokrevnými vlky.

Chvíli jsme si hrály, než jsme se usadily a já se v klidu rozhlédla po ostatních měnlivcích. Jejich radost byla přímo hmatatelná a já si nemohla pomoci a nechávala jsem se jí také strhnout. Měla jsem pocit, jako by nějaká část mého já celý život spala, a právě teď se probudila k životu. Samozřejmě jsem to samé slyšela ode všech, kteří prošli Konvergencí, ale měla jsem za to, že si to prostě romantizují.

Teď jsem věděla, že tomu tak není. V téhle podobě jsem se cítila nejlépe za celou dobu, co jsem na světě – byla jsem snad nejvíc sama sebou. Se svou napůl lidskou krví jsem měla obavy, jaké to bude, až se proměním, ale nyní jsem zjistila, že mezi mnou a ostatními vlky není žádný rozdíl. Dokonce jsem byla v pokušení zavýt na měsíc.

Čarodějky začaly znovu zaříkávat a já ucítila v kostech, jak se blíží proměna. Byl to zvláštní pocit, jako by mi někdo škubal za šňůru přímo za zátylkem. S tichým zakňučením jsem se tomu vši silou vzepřela, snažíc se udržet svou vlčí podobu. Chtěla jsem si ještě chvíli uchovat tenhle pocit *sounáležitosti*.

Nebylo to ale nic platné. Jakmile Sluneční čarodějky seslaly kouzlo, nemohla jsem svého vlka udržet, bez ohledu na to, jak moc jsem po tom toužila. Vrátit se zpátky do lidské podoby bylo

stejně bolestivé, jako když jsem se měnila ve vlka. Všechno mě pálilo – svaly, kosti, kůže. Věděla jsem, že každá další transformace bude snazší, ale když jsem se navrátila do lidské podoby, málem jsem se pozvracela z té obrovské bolesti, která mi procházela každým kouskem těla.

„Přijměte mou omluvu,“ řekla Evanora. „Měli bychom vám všichni věnovat více času, abyste prozkoumali svá vlčí těla, ale noc pokročila a my musíme přejít k rituálu hledání druha.“

Několikrát jsem se zhluboka nadechla a snažila se smířit s lidskou podobou. Bylo zvláštní, jak cizí mi teď připadala. Ve svém vlčím těle jsem strávila snad deset minut, ale moje lidské tělo mi teď vůbec nepřípadalo jako mé vlastní. Sáhla jsem po dece, která ze mě spadla někdy během proměny, a omotala si ji znovu kolem nahých ramen.

„Můžete se vrátit ke svým smečkám a obléknout se,“ pronesla Evanora a doširoka roztáhla ruce. Ve tváři měla klidný výraz a já si oddechla. Polovinu noci jsem zvládla. Teď už jsem alespoň věděla, že se dokážu přeměnit a že moje vlčí tělesná schránka je stejně silná jako u plnokrevného měnlivce. Když jsem vlkem, neexistuje nic, co by mě vydělovalo jako polovičního člověka. Díky bohům.

Ale úzkostlivé sevření v žaludku nepovolilo. Teprve další rituál rozhodne o mém osudu. Pomalu jsem se oblékala a snažila se znovu nabrat dech. Ty dvě nucené proměny mě pořádně vyčerpaly a k tomu ten výšlap předtím – mé tělo bylo připraveno to zabalit. Avšak pod tím nesmírným vyčerpáním až do morku kostí jsem cítila, že něco je jinak. Párkrát jsem ohnula prsty, začala ruce

v pěst a vyzkoušela, jakou sílu v sobě mám. Musela bych sice něco zvednout nebo si jít zaběhat, abych se přesvědčila, ale byla jsem si téměř jistá, že jsem silnější.

Když jsem přejela pohledem po své paži, uvědomila jsem si ještě něco: rychle mi mizely modřiny. Všude tam, kde jsem předtím měla sytě vybarvené skvrny, teď byly sotva znatelné šmouhy. Abych se ujistila, naklonila jsem ruku tak, aby na modřiny lépe dopadalo světlo. *Jo!* Zatímco jsem na ně hleděla, úplně vybledly. Zbylé bolestivé pohmožděniny z včerejšího výprasku od Brada a jeho nohsledů byly také pryč. Protáhla jsem se a vychutnávala si pocit z vlastního těla. Najednou jsem cítila, že sem patřím, a dokonce ani otcova krutá slova by mě nemohla přesvědčit o opaku. Byla jsem měnlivec a měla jsem svého vlka, který to dokazoval.

„Aylo!“ Už také oblečená Mira stála zase vedle mě a nadšeně poskakovala. V očích se jí blýskalo stejně rošťácky jako jejímu vlkovi. „Věříš tomu? Proměnily jsme se!“ Začala podrobně popisovat, co všechno se stalo, a já jsem si vydechla. Typická Mira.

„Kdybych věděla, jak podrobně umíš vyprávět, tak jsem u toho skoro ani nemusela být,“ řekla jsem jí veselým tónem, když vyličila, jak jsme se proměnily zpátky. Mira na mě pohlédla a jen mlčky zvedla oči k nebi. Příklusal k nám Wesley a šklebil se jako blázen. „Mira ti převyprávěla celé číslo?“ zeptal se a mně neuniklo, jak se Mira začervenala. Bratr mi věnoval soucitný úsměv a ve tváři se mu objevil něžný výraz. Popadl mě a stiskl v pevném objetí. „Tvůj vlk je krásný, Aylo.“

„Děkuju.“ Úlevně jsem se zasmála, opustila mě značná část napětí. „Nečekala jsem, že bude bílý.“

„Je to vzácná barva, ale smečka Raka ji považuje za šťastnou,“ vysvětlil Wesley.

„Pro další část obřadu se mi bude hodit všechno štěstí, které jenom přijde.“ Podívala jsem se na tátu a Jackie, ale ve tvářích měli tvrdé výrazy, nevěnovali mi ani malé přikývnutí. Srdce se mi sevřelo nad nedostatkem uznání z jejich strany. Vlastně jsem ani přesně nevěděla, co od nich čekat, ale nemohli by na mě být alespoň trochu hrdí? A jak je možné, že to pořád tak strašně bolí, když mi rodiče už posté dokazují, že jsem jim ukradená?

Wesley mi položil ruku na rameno. „Nezáleží na tom, co se při rituálu hledání druhá stane, pořád budeš moje sestra, Aylo. Vždycky tě budu mít rád.“

Mrkáním jsem zahnala slzy a udeřila ho do paže. „Taky tě mám ráda. Ale teď nemůžeš být tak sentimentální. Copak chceš, abych se přede všemi rozbřečela?“ Po onom silném prožitku mnou ještě zmítaly emoce a několik nádechů trvalo, než jsem si byla jistá, že se přede všemi nesesypu.

Wesley vypadal, že se už už chystá odpovědět, ale než se k tomu dostal, ozval se znovu Evanořin hlas. „Všichni nespárovaní měnlivci, dostavte se prosím do kruhu k rituálu hledání druhá.“ Odstoupila jsem od zbytku smečky Raka a Mira s Wesleyem mě následovali spolu s ostatními měnlivci, kteří ještě nenašli své druhy. Většinou byli mladí jako my, ale viděla jsem i několik mnohem starších.

V kruhu rázem stály dvě řady nespárovaných měnlivců. Do oka mi padla světlolvasá hlava a já se zarazila. Jordan, syn alfa vůdce smečky Lva, byl mezi nespárovanými také. Bylo nepravděpodobné, že by mi osud nadělil tak silného druhá, zvláště když

je z konkurenční smečky, ale stejně jsem vyslala další modlitbu k měsíční bohyni. *Jeho ne, kohokoli jiného, ale jeho ne.*

V mysli jsem zabloudila k alfovi ze ztracené smečky a ke vzpomínce na to, jak na něj reagovalo moje tělo. Ne, tahle volba byla ještě nemožnější než Jordan.

Wesley se s námi rozloučil, aby se připojil k ostatním mužům. Ještě jednou mi stiskl rameno a věnoval mi úsměv. Stáli jsme tam, muži a ženy čelem k sobě. Mira mi pevně sevřela ruku, pak ji pustila a poodstoupila. Přemýšlela jsem, jestli jí srdce buší stejně zběsile jako mně.

Pohlédla jsem na ni a ona se na mě usmála. Její úsměv působil skoro stejně napjatě jako Wesleyův. „Držme si palce,“ zašeptala a vypadala v tu chvíli tak nevinně, až se mi sevřelo srdce.

Opravdu, držme si palce. Narovнала jsem se a připravila se na setkání se svým druhem.

7. KAPITOLA

EVANORA ZAVOLALA JMÉNO ŽENY, která měla předstoupit, a já jsem se zatajeným dechem sledovala, jak Sluneční čarodějky sesílají párovací kouzlo. Ostatní čarodějky stály kolem a zpívaly slova zaříkání, která jsem nepoznávala.

Zdálo se, jako by se z nebe na tu ženu sneslo cosi jako zlatý prach – a pak Sluneční čarodějky ustoupily a ztichly. Nejdříve se nic nedělo, ale ona pak upřela oči na muže z jiné smečky. Sledovala jsem, jak oba vykročili k sobě, jejich pohyby byly trhané, jako by plně neovládali svá těla.

Setkali se na půli cesty, upřeně na sebe hleděli a v očích měli hladový výraz. Nikdo se neodvážil je vyrušit a pochybovala jsem, že by to dokázal. Měli oči jenom jeden pro druhého.

Do kruhu vstoupili dva alfa vůdci a připojili se k této dvojici měnlivců. Alfa smečky Kozoroha položil s kývnutím ruku na rameno ženy, zatímco alfa smečky Vodnáře se připojil k muži. Oba alfové si vyměnili pár slov, příliš tichých na to, aby je slyšel někdo mimo onu malou skupinku, a pak oba alfové ustoupili, aby Evana mohla oběma spárovaným měnlivcům uvázat stuhu kolem

rukou. Sluneční čarodějky zvedly ruce a znovu začaly zpěvavě zařikávat. Dvojici obklopilo jasné světlo a ve vzduchu se cosi změnilo, jako by kolem proudila neviditelná energie.

Zalapala jsem po dechu, když se znak smečky Kozoroha na ženině ruce zatřpytil, ztratil tvar a pak se přetvořil v symbol Vodnáře. Nikdy jsem takovou změnu neviděla, ale dávala smysl. Její druh je Vodnář, takže teď bude Vodnářem i ona: získá všechny schopnosti jejich smečky a ztratí své vlastní. Pouze ženy ve znamení Panny zůstávaly se svými smečkami navždy – jejich druzi se naopak připojili k nim.

Když jsem byla malá, zeptala jsem se jednou otce, proč bohové dovolí, aby tolik z nás takhle přecházelo do jiné smečky. Odpověděl, že to podporuje mír mezi jednotlivými smečkami, protože měnlivci pak mají rodinné vazby jak v nové, tak ve staré smečce, a taky že se tím zabraňuje křížení mezi příbuznými. Pak mi řekl, abych nepochybovala o rozhodnutích bohů, a praštil mě po hlavě. Tehdy jsem se naučila, že klášť otázky nepřináší nic dobrého, a přestala jsem to dělat.

Nově spárovaní měnlivci vystoupili z kruhu, aby se připojili ke smečce Vodnáře. Ta se rozestoupila, aby je nechala projít, a její členové přitom poplácávali muže po zádech a vítali svou novou členku. Evanora je několik okamžiků pozorovala a na tváři se jí objevil chabý náznak úsměvu. Pak povolala další ženu.

Měla jsem pocit, že budu poslední; šlo o jakousi předtuchu v nitru, která sice nedávala žádný logický smysl, ale přesto jsem ji cítila. Když jsem sledovala, jak Evanora znovu provádí rituál, zaplavil mě nepříjemný pocit. Odpovídalo by mé pověstné smůle,

kdybych nikdy nezískala partnera, a tím pádem nikdy neunikla svému současnému životu a nenabyla síly jiné smečky.

Obřad pokračoval. Evanora zvala měnlivce dopředu, sesílala na ně kouzlo a oni se párovali. Někteří si dokonce našli druhu ve vlastní smečce, zatímco jiným nebyl присouzen žádný druh a bude třeba, aby o příštím slunovratu podstoupili rituál znovu. Už jsem se necítila tak osamělá, protože jsem věděla, že i kdybych dnes večer druhu nezískala, nebudu jediná. Jen jsem doufala, že stát v kruhu, tajit dech a čekat, jestli dostanu druhu, a pak znovu a znovu čelit zklamání, nebudu muset prožívat na každé další Konvergenci. To by bylo ponižující a já bych si připadala ještě víc jako vyděděnek.

Při čekání jsem se v myšlenkách vrátila ke smečce Hadonoše. Všichni to setkání zdánlivě pustili z hlavy, ani v nejmenším se necítili ohroženi tajemným alfa vůdcem a jeho měnlivci, ale já jsem stále nebyla přesvědčena, že je to dobře. Dívala jsem se alfovi ztracené smečky do očí a viděla v nich víc odhodlání a síly než u ostatních zde přítomných alfů dohromady. Kdyby mi tu jediný člověk naslouchal, řekla bych mu, že jejich hrozbu nebereme dost vážně. Nikdo to však neudělá. Dokonce i Wesley by mi jen prohrábl vlasy a řekl, že jsem paranoidní.

S povzdechem jsem tu myšlenku zahнала a v duchu zapřemýšlela, jak si Hadonoši asi hledají družky. Má už jejich alfa nějakou partnerku? Nebo nemají partnery vůbec, protože byli vyhnáni ze společenství vlků zvěrokruhu?

Mira vedle mě vydala zvuk, který zněl až moc jako vypísknutí, a já se v duchu vrátila do přítomnosti a pokárala se. Měla bych se

soustředit na obřad párování, ne myslet na smečku Hadonoše. Nebo na jejího temného, nebezpečného alfu.

Mira na mě pohlédla vytřeštěnýma očima a já jí věnovala uklidňující úsměv – jak jsem doufala. Vykročila vpřed do kruhu čarodějek a kouzlo bylo sesláno znovu. Zadržela jsem dech, když se jí na ramenou usadil zlatý prach a zdálo se, jako by se do ní vstřebával. Pak se Mira pátravým pohledem rozhlédla kolem sebe. Pohledný svalnatý měnlivec s pískovými vlasy pocházející ze smečky Ryb vykročil vpřed se zasněným výrazem a Mira mu klopýtavě vyrazila vstříc s úsměvem, který jí přímo rozzářil tvář. Byl přesně takový, v jakého doufala, a když se chytili za ruce, musela jsem se usmát také.

Otec se uprostřed připojil k alfovi smečky Ryb a formálně předal Miru její nové smečce. Ačkoli mi bude strašně chybět, musela jsem uznat, že Mira má štěstí. Smečka Ryb byla odjakživa spojencem Raka a žila na pobřeží Aljašky. Miřiným živlem zůstane voda, což pro ni hodně znamená. Je s oceánem natolik spjatá, že žít na pevnině by pro ni bylo utrpením.

Mira se svým novým druhem odešla ze středu kruhu, a když se připojila ke smečce Ryb, střelila po mně pohledem. Počastovala jsem ji upřímným šťastným úsměvem a zvedla palec nahoru. Opětovala mi gesto a tvář se jí uvolnila, jako by se obávala, co si o jejím novém druhovi myslím. Chtěla jsem ji vidět šťastnou a předchozí strach, který mi hlodal v útrobách, díky jejímu úspěchu opadl. Nahradila ho naděje – až se mi z toho pocitu zatočila hlava. Možná že dnes večer najdu i já svůj dokonalý protějšek.

Než přišla řada na mě, spárovalo se několik dalších měnlivců.

Můj předchozí pocit byl správný. Byla jsem poslední ženou, která zůstala nespárovaná.

„Ayla Berosová,“ pronesla Evanora a její pronikavý pohled spočinul na mně. Vykročila jsem vstříc Slunečním čarodějkám a nespárovaným mužům, mezi nimiž byl i můj bratr. Vypadalo to, že Wesley dnes večer svou partnerku opět nenajde, ale on sám nepůsobil dojmem, že by mu to vadilo. Věnoval mi široký, uklidňující úsměv, ale když jsem se podívala na ostatní muže, nedokázala jsem se ovládnout a v duchu jsem zaúpěla.

Zůstalo jich jen pár, včetně Jordana, následníka alfy ze smečky Lva. Když jsme se střetli očima, okamžitě mnou projela vlna nevlnosti. *Dejte mi kohokoli, jen ne jeho*, modlila jsem se k bohům. Ačkoli v tuhle chvíli by i ten blbec ze Lvů byl lepší než žádný partner a návrat do rodného domu s rodiči. Dokonce bych brala i toho vytáhlého hubeného měnlivce ze smečky Štíra, který vypadá, jako by do své výšky ještě úplně nedorostl.

Evanora mě odvedla až do středu, ale místo aby hned začala s kouzlem, jí krutě zablýskalo v očích. „Máš štěstí, že takový kříženec jako ty se vůbec dokáže přeměnit, natož aby doufal, že získá druhá.“

Zírala jsem na ni šokovaná a zklamaná, že tak úctyhodná žena je tak hrubá a plná nenávisti – ale co jiného jsem mohla čekat? Zvedla jsem bradu a střetla se s jejím pohledem. „Hádám, že uvidíme, co pro mě *bohové* naplánovali.“

„Bohové?“ Zaklonila hlavu a zasmála se. „Ani oni tě nezachrání před tím, co přijde.“

Co to zatraceně znamená, uvažovala jsem, ale Evanora již začala odříkávat zaklínadlo a ostatní čarodějky se po chvíli přidaly. Když na mě dopadl zlatý prach a rozpustil se mi na kůži, sevřel se mi žaludek. To kouzlo oslovovalo cosi hluboko ve mně. Vteřinu se nic nedělo a já si pomyslela, že rituál nefunguje, že nakonec půjdu domů bez partnera. Pak se mi ale sevřely útroby a svíjely se, jako by ze mě někdo něco vytrhl, a pak mě naplnilo jakési vřezaplavující nutkání. Dosud nepoznaná síla mě táhla kupředu, v hlavě jsem měla prázdno, kromě neodolatelné přitažlivosti ke svému druhovi.

Klopýtala jsem směrem k mužům a můj pohled padl na Jordana. *Ne, toho ne*, pomyslela jsem si a panika mi stoupla až do krku. Otočila jsem se a pohlédla na Evanoru, ale její tvář zůstávala chladná a bezvýrazná. *Jak je to možné?* Věděla jsem, že druhy nám vybírají bohové, ale proč by mě spojovali s někým, s kým se k sobě vůbec nehodíme? Vědí přece, že smečky Lva a Raka se navzájem nenávidí. Má to snad pro mě být nějaký trest?

Zaryla jsem paty do země a snažila se odolat kouzlu, ale nohy mě stejně vedly, kam ona síla chtěla. Nedokázala jsem odolat nutkání jít za svým druhem, i když moje mysl křičela, že tohle vůbec nechci.

Jordan ke mně klopýtal také, se stejně ohromeným a zděšeným výrazem ve tváři, jaký byl nejspíš vidět i v mé. Odtrhl ode mě pohled a ohlédl se na svého otce s grimasou, jako by ho to, co se děje, fyzicky bolelo. Snažil se odolávat přitažlivosti stejně jako já, ale volání bylo příliš silné. Vzájemné přiblížení trvalo nám

dvěma déle než kterémukoli jinému páru, oba jsme bojovali proti každému kroku. I přes ten odpor jsme během několika okamžiků stáli proti sobě. Byli jsme od sebe jen pár centimetrů, oba jsme ztěžka dýchali, a nakonec jsme se opět střetli očima.

V tu chvíli se přitažlivost změnila v hlad, v potřebu. Najednou jsem toho muže musela mít, jinak ta touha rozerve každý atom v mém těle. On byl můj a já byla jeho a od tohoto dne nás už nic nemůže rozdělit. Zbytek světa se vytratil a já vnímala pouze jediné: jak je Jordan nádherný, celý svalnatý, se zlatavými vlasy i pletí, jako nějaký bůh. Cítila jsem hrozně silné nutkání ho políbit. Nebo ho srazit k zemi a strhnout z něj svými novými drápy oblečení.

Nebyla jsem jediná, koho to zasáhlo. Když si mě Jordan prohlížel, viděla jsem, jak se mu rozšířily zorničky a jak se očima zastavil na mých rtech, jako by také toužil po polibku. Oba jsme udělali krok k sobě a náhle jsem měla pocit, že cosi zapadlo na své místo, cosi, co mi dosud chybělo. *Se Lvem?* křičel na mě můj mozek, ale já ten hlas potlačila. Rituál párování nás dva spojil, navzdory nepřátelství našich smeček. Pokud bohové chtějí, abychom byli spolu, jak bychom mohli odmítnout?

Můj otec přistoupil blíž, a když se mi podařilo odtrhnout pohled od Jordana, uvědomila jsem si, že se otec usmívá. Dřív už jsem ho samozřejmě viděla usmívat se, ale vždycky to bylo na Jackie nebo Wesleyho, nikdy to nepatřilo mně. Ale teď mi věnoval stejný pohled, skoro jako by na mě byl pyšný.

V hrudi se mi rozprostřela naděje, zvláštní a silný pocit, který jsem téměř neznala – v tu chvíli jsem před sebou zahlédla jinou

cestu. Mohla bych překlenout propast mezi smečkami Raka a Lva a ukončit léta trvající nenávisť, která nás vedla ke zbytečným sporům. To bude můj osud.

Otec si stoupl tak, aby stál přímo vedle mě, zatímco Dixon, alfa vůdce smečky Lva, zaujal místo vedle Jordana. Dixon se tvářil obezřetně, jako by stále čekal, že se můj otec přímo tady na Konvergenci o něco pokusí. Čekala mě opravdu spousta práce, to jsem věděla.

„Dávám ti svoji dceru Aylu,“ pronesl otec a kývl hlavou k Dixonovi. *Svoji dceru*. Myslím, že ta slova jsem ho nikdy neslyšela říct, aniž by je myslel jako urážku. „Smečka Raka ti ji nabízí a přerušuje s ní všechny vazby. Teď je jednou z tvých.“

Dixon nic neřekl a já sledovala, jak mu škube sval v čelisti. Dlouho otci oplácel pohled, než se otočil k synovi. Evanora přinesla stuhu a já natáhla ruku, aby nás mohla spojit. Jordan ztěžka oddechoval a zíral do země – a kamkoli jinam než na mě. Když vzhlédl, bylo to směrem k otci. A ten nepatrně zavrtěl hlavou.

To byl první náznak, že něco není v pořádku.

Jordan odtáhl ruku a přetrhl stuhu, která nás spojovala. Ustoupil a můj instinkt mi velel ho následovat, udělat krok vpřed, abych zmenšila vzdálenost, která mezi námi vznikla. Silou vůle jsem se však udržela. Když jsme se pak s Jordanem setkali pohledy tentokrát, už jsem v nich neviděla chtíč, ale vztek. A co hůř – nenávisť.

„Nějaký polokrevný čokl ze smečky Raka nemůže být partnerem pro syna alfy smečky Lva,“ zavrčel Jordan tiše a důrazně. „Jako svou družku tě odmítám.“

Tvrdě mě od sebe odstrčil. Padla jsem na kolena, jak se pouto mezi námi přetrhlo, jako když roztrhnete napůl list papíru. Bolestí se mi zatmělo před očima, když se mi jeho slova vryla do duše. Ta agónie byla horší než ona první nucená proměna: jako by mi kdosi sáhl do hrudi a vyrval mi srdce z těla. Sípavě jsem se nadechla, neschopná křičet; nedokázala jsem dělat nic jiného než cítit bolest, která mnou lomcovala. Nesvedla bych se udržet na nohou, ani kdybych chtěla.

Obecenstvem se rozlehlo zalapání po dechu a pak se rozezněl šum, jak si shromáždění měnlivci předávali tu zprávu. Několikrát jsem zaslechla slovo *odmítnutá*. Zasáhlo mě jako úder do hrudi a vyrazilo mi dech. Odmítnout druhá bylo téměř neslýchané – takové odvržení odporovalo všemu, co nás celý život učili. Bylo jako plivnout bohům do tváře a vzepřít se jejich plánům s vámi. A co hůř, znamenalo, že oba měnlivci zůstanou navždy nespárování. Nemohou se připojit k jiné smečce. Nemohou najít lásku. Nemohou mít děti.

To byl osud, který pro nás Jordan chtěl.

Otec přistoupil blíž a pohlédl na Jordana. „Aylu si za družku vezmeš,“ řekl a zase z něho byl alfa vůdce každým coulem. Když se Dixon postavil mezi něj a Jordana, oba alfové vydali tiché zavrčení. Otec sklopil zrak jako první a otočil se na Evanoru. „Přinůt ho, aby ji přijal!“

Jakmile jsem zaslechla tón jeho hlasu, šklubla jsem sebou. Takhle se Slunečními čarodějkami nikdo nemluvil. Většina mé pozornosti se však soustředila na Jordana. Střetla jsem se s jeho pohledem a snažila se ho očima poprosit, aby mě přijal. Avšak

jeho tvář zůstala krutá a neústupná, odmítal se na mě být jenom podívat. Už se rozhodl. Nechtěl mě, stejně jako všichni ostatní, kteří mě měli milovat.

„To není v mé moci,“ slyšela jsem Evanoru odpovědět rezignovaným hlasem.

Ne, tohle určitě nemůže být konec! Jsme spárování, vyvolení bohy, abychom byli spolu. Ani já jsem ho zpočátku nechtěla, ale na tom nakonec nezáleží. Byli jsme si souzeni. Cítila jsem to. Copak on ne?

„Můj syn si zaslouží něco lepšího než napůl lidského křížence,“ řekl Dixon tak povýšeným tónem, že mnou projela další vlna téměř fyzické bolesti. „V naší smečce *tvou dceru* nechceme.“

Na mém osudu se opravdu nic nezmění. Všichni mě navždy budou nenávidět za můj pololidský původ – a nikdy nebudu mít smečku, ve které bych našla domov.

„Tvůj syn je hňup, který by měl brát, co se mu dává,“ zavrčel otec. „Ayla je lepší než nic, a to je přesně to, co bude mít, pokud je nenecháš spárovat.“

Alfa vůdce smečky Lva odpověděl řevem: „Ty se opovažuješ urážet mého syna?“

„Uklidněte se,“ zvolala Evanora a noc prořízl její autoritativní tón. Ale nikdo ji neposlouchal.

Pohyb v okolním prostoru mě přiměl vzhlednout. Za námi se formovali členové smečky Raka, někteří v lidské a někteří ve vlčí podobě, aby podpořili našeho alfu. Napětí se přelévalo, přímo vřelo a stávalo se stále nebezpečnějším. Sledovala jsem, jak se Wesley vzdálil ze skupiny zbývajících nespárovaných mužů

a zaujal místo vedle otce, ačkoli se zdálo, že to, co se děje, ho v hloubi duše bolí. Jackie se k nim připojila také a hrdě stála po otcově boku coby alfa samice naší smečky. Vlci ze smečky Lva reagovali stejně: postavili se proti nám na protější straně kruhu. Vzduchem rezonovalo vrčení. Když na sebe oba alfa vůdci začali křičet, členové několika dalších smeček začali šouravě couvat zpátky a posléze prchali před konfliktem. Mira se na mě podívala, oči vytřeštěné a temné, ale než stačila otevřít pusu, aby něco řekla, její druh ji odtáhl pryč, ruce stále svázané stuhou. Vrhla bezmocný pohled přes rameno a se zbytkem smečky Ryb zmizela v lese.

„Dnes jsi mě urazil naposledy,“ prohlásil Dixon.

Pak zaklonil hlavu a spustil svůj lví řev, jenž byl výsadou jeho smečky, její kouzelnou schopností. Ten zvuk byl strašlivý, naháněl mi opravdovou hrůzu a všichni kolem nás buď utíkali z jeho dosahu, nebo se krčili strachy. Zakryla jsem si uši, a jak mnou ten řev rezonoval, měla jsem pocit, že mi snad vylezou oči z důlků. Mé tělo se odmítalo pohnout.

Dokonce i otec strnul. A to poskytlo Dixonovi dost času, aby se proměnil v obrovského rudého vlka a vyrazil vpřed. S vrčením rozerval svými tesáky otci hrdlo. Vystříkla krev, skropila mě a já konečně vydala výkřik, který jsem už tak dlouho zadržovala. Odehrálo se to tak rychle, že otec neměl ani čas se proměnit nebo použít zbroj Raka. A pak Dixon otce před mýma očima rozsápal.

8. KAPITOLA

SLYŠELA JSEM JEN KŘÍK. To také bylo to jediné, co jsem ze sebe dokázala dostat já, když jsem s bezmocnou hrůzou sledovala, jak se smečka Lva sbíhá k otcovu tělu a trhá ho na kusy.

Zatímco jsem se drala pryč a snažila se dostat co nejdál od krve a šlach, Jackie se vrhla dopředu. Také ona křičela a vrčela, rozběsněná smrtí svého druha. Bylo však pozdě – otec byl pryč a ona byla další na řadě. Odtrhla jsem od ní pohled, když se na ni Lvi sesypali, a moje hrůza se rychle změnila v zoufalou potřebu uniknout a přežít. Paralýza vyvolaná řevem lvího vůdce nebo možná šok způsobený odmítnutím konečně odezněly, a já jsem se zase mohla pohnout.

Jak jsem se snažila vydrápat na nohy, svět kolem mě se změnil v chaos. Všichni utíkali, řvali a přeměňovali se. Sluneční čarodějky byly pryč a smečky Lva i Raka spolu bojovaly uprostřed mýtiny, kde se právě odehrál párovací rituál. Nedokázala jsem pochopit, jak se věci mohly tak rychle zvrtnout, ani to, jak jsem se během několika vteřin změnila z budoucí družky v sirotka. Věděla jsem jen, že musím najít Wesleyho a vypadnout odsud.

Do boje se zapojili členové smečky Berana, Štíra a Býka a pod velením Lvů vraždili členy smečky Raka všude kolem mě. Kde ale byli spojenci smečky Raka? Opustili nás hned, jak vyčítali potíže, a ukázali, jak málo smečkám záleží na loajalitě a cti. Teď byla moje smečka – ne, už bývalá smečka – přemožena přesilou a její příslušníci jeden po druhém vybíjeni. Ačkoli jsem kromě svého bratra nikoho ve smečce Raka neměla příliš v lásce, neznamenal to, že bych je chtěla vidět mrtvé.

Volala jsem Wesleyho jméno a snažila se ho v bitvě najít. Mezi měnlivci Raka, kteří padali nalevo i napravo, jsem ho neviděla. Těsně jsem se vyhnula vlkovi ze smečky Berana. Právě použil svůj beraní útok trkem na ženu, která mě hlídávala, když jsem byla malá. Vlčice padla k zemi a žalostně kňučela. Sehnula jsem se před ní a snažila se zjistit, jestli jí nemůžu nějak pomoci. Její tmavé oči se na mě upřely a o něco mě prosily, i když jsem si nebyla jistá, jestli mi říkají, abych jí pomohla, nebo abych utekla.

Ten Beran obrátil pohled ke mně, zavrčel a já rychle uskočila z cesty, jakmile se k němu přidal další. Vrhli se na vlčici, které jsem se snažila pomoci, a já se mohla jen otočit a prchat, než dostanou i mě. Běžela jsem a po tváři mi stékaly slzy. Zakopla jsem o mrtvého vlka, málem jsem upadla, ale nějak se mi podařilo udržet se na nohou. Ostatní vlci se také snažili utéct, ale Lvi je všechny skolili. Nechtěli, aby jim z toho masakru utekl nějaký Rak.

Smečka Hadonoše ani nepotřebovala rozpoutat válku. Stačili jsme si na to sami.

Kam během toho všeho zmizely Sluneční čarodějky? Území Konvergence mělo být neutrálním prostorem, bojovat se tu

nesmělo, ale ony nás neochránily ani neudělaly nic, aby se to šílenství pokusily zastavit. Zradily nás stejně jako ostatní smečky.

„Wesley!“ zakřičela jsem co nejhlasitěji a snažila se bratra v tom zmatku najít. Hledala jsem v davu jeho známou tvář, modlila se a doufala, že se mu nějak podařilo uniknout počátečnímu výbuchu násilí. Neviděla jsem ho sice padnout k zemi, ale to nic neznamenalo. Všechno se odehrálo tak rychle, že jsem to mohla přehlédnout.

A pak jsem ho spatřila.

„Wesley!“ vykřikla jsem znovu a vyrazila k němu. Ani jsem netušila, jak jsem se dostala přes tolik rozzuřených měnlivců, aniž jsem utržila byť jen škrábanec, ale nějak se mi to podařilo. Vypadal napůl šíleně, polovinu obličeje měl potřísněnou krví – krví našeho otce. Prsty na ruku se mu proměnily v drápy, ale jinak si stále zachovával lidskou podobu. Štěkal rozkazy měnlivcům, kteří bojovali kolem něj.

„Aylo!“ zvolal a úlevně si povzdechl, ačkoli jeho tvář zůstala zachmuřená. „Musíš utéct!“

„Neopustím tě,“ řekla jsem a sebrala zbytky sil. „Jsi všechno, co mi zbylo.“

Okamžik poté, co jsem ta slova vyřkla, jsem koutkem oka zachytila pohled. Přesunula jsem pozornost na blížící se měnlivce. Byli to vlci ze Štírů – nesmírně smrtící, s jedovatými drápy a ocasy charakteristickými pro jejich smečku. Beze zbroje Raků jsem proti nim neměla nejmenší šanci.

Wesley mě strčil za sebe, když se Štíři přesunuli, aby nás obklíčili. „Běž! Půjdu hned za tebou!“

Klopýtla jsem dozadu, pak jsem se otočila a rozběhla se. Jen těsně jsem se vyhnula seknutí jedovatých drápů jednoho ze Štírů. Myslela jsem, že Wesley je mi v patách, ale když jsem se ohlédla za sebe, viděla jsem, jak s měnlivci bojuje a drží je na uzdě, abych mohla utéct.

Srdce se mi sevřelo v hrudi a ze rtů mi unikl přerývaný výkřik, když se na něj naráz sesypalo půl tuctu Štírů a pohřbilo ho pod záplavou srsti a tesáků. Wesley pod útočníky padl, ale já stále slyšela jeho vrčení. Vydala jsem další přerývaný výkřik. „Ne!“ Snažila jsem se vyrazit vpřed, abych ho zachránila, třebaže by to nejspíš znamenalo i mou smrt.

Najednou mi v boku explodovala bolest. Klesla jsem na kolena, převrátila se a tvrdě dopadla do hlíny. Zalapala jsem po dechu a zvedla hlavu, abych zjistila, že nade mnou stojí Jordan a ve tváři má škaredý úšklebek. Udeřil mě přímo do břicha a využil svou sílu měnlivce i mou vlastní setrvačnost k tomu, aby účinek byl ještě horší.

„Nemůžu tě zabít,“ řekl a ušklíbl se. „Ale opravdu si užiju, jak budeš trpět.“

„Cože?“ Podařilo se mi vydechnout, hlava se mi zatočila.

Znechuceně se na mě podíval a já si všimla, že má zkrvavené ruce. „To pouto. Bez ohledu na to, jak moc tebou opovrhují, tu pořád je. Druhowé se nemůžou navzájem zabít.“

„Ale ty jsi mě odmítl.“ Myslela jsem si, že pouto mezi námi tím zrušil, ale když jsem k němu vzhledla, uvědomila jsem si, že ho jen přerval, rozpoltil ve dvě. Jakmile jsem se mu znovu ocitla na blízku, pouto zesílilo a já k němu opět cítila přitažlivost. Všechno

ve mně chtělo vstát a přitáhnout si ho k sobě a mé končetiny se skutečně trásly snahou odolat. Byla to zatracená muka a já jsem nenáviděla ten pocit, že ho pořád tak moc chci. Dával mi jasně najevo, že city nejsou vzájemné. A já bych s ním po tom, co Lvi udělali, nikdy nebyla. „Vymražili jste mi smečku!“

„Už to není tvoje smečka,“ řekl Jordan krutě, když jsem mu zasadila tohle rýpnutí.

„Proč?“ zeptala jsem se a ukázala na chaos kolem nás. „Proč? Proč tohle děláte? Jenom proto, že jsem tvoje družka?“

Zvedl bradu. „Zničit smečku Raka už jsme měli v plánu dávno, ale mělo se to stát až na konci Konvergence. Naše partnerské pouto jenom přeskupilo časový rozvrh a urychlilo postup.“

Vzkypěl ve mně vztek, když jsem zjistila, že to všechno bylo chladně naplánováno předem. Pokusila jsem se vstát a bránit svoji bývalou smečku, ale Jordan mě svou mohutnou silou zase srazil k zemi.

Zaklekl mi hrud' a přitiskl mě k zemi. Tvářil se přímo psychoticky, když se ke mně naklonil a zašeptal mi do ucha: „Nechám tě trpět už jen za to, co sis myslela: že bys pro mě mohla být dost dobrá. Za to, jak jsi věřila, že si někdy vezmu za družku zmetka, pololidského křížence.“

Váha jeho těla mě tížila na hrudi a ta slova mi vyrazila dech, který mi ještě zbýval v plicích. I když jsem ho nenáviděla víc než kohokoli předtím, včetně všech tyranů v mé smečce, to zatracené párové pouto ve mně stále hučelo rytmem *můj-můj-můj*.

Pokusila jsem se ho odstrčit, ale on se jedním plynulým pohybem postavil a kopl mě do žeber tak silně, až mi v hlavě zajiskřilo.

Takové bití mi nebylo cizí, ale připadalo mi, jako by se všichni ostatní, kteří mě mlátili až dosud, drželi zpátky a své rány a údery zmírňovali.

Nikoli však můj druh. Ten chtěl, abych trpěla.

Znovu jsem se nadechla a snažila se od něj dostat pryč. Skoro jsem neviděla, oči mě pálily a pohled jsem měla rozmazaný slzami, když jsem se plazila k lesu. Les byl na dosah a jeho blízkost mi dodala poslední příval sil, které moje vyčerpané tělo potřebovalo, abych se pohnula kupředu.

„To si opravdu myslíš, že můžeš utéct?“ zeptal se Jordan a jeho noha na mě znovu dopadla. Uslyšela jsem křupnutí kostí, tak hlasitě, až se zdálo, jako by po mýtině znělo ozvěnou. Vydala jsem ze sebe přerývaný výkřik. Koleno jsem měla jako v ohni. Nevěděla jsem, co přesně mi udělal, ale tušila jsem, že koleno mě neudrží. Rozhodně ne moc dlouho.

Bolest mi vyčistila hlavu od jakýchkoli pozůstatků mého pouta k Jordanovi a dodala mi potřebný impulz, abych dokázala vykopnout zdravou nohou. Zastihla jsem ho úplně nepřipraveného. Nebyl to dost silný kop, abych ho poslala k zemi, ale vyvedla jsem ho z rovnováhy natolik, že mi to poskytlo zlomek vteřiny k dobru. A víc jsem nepotřebovala.

Adrenalin v krvi mi dodal sil, takže jsem se zase zvedla. Zraněnou nohou mi projela ostrá bolest. Stěží mě udržela a já jsem zaskřípala zuby v agónii. Nehodlala jsem ale dopustit, aby tenhle kretén vyhrál.

„Nesahej na mě, do hajzlu,“ varovala jsem ho tiše a sebejistě. Při mých slovech Jordan vypadal skoro překvapeně, jako by čekal, že

se před ním budu krčit. Byl úplně stejný jako ostatní tyrani. Ale já jsem se vždycky dokázala zvednout.

S námahou jsem se přetělila do své vlčí podoby. Nevěděla jsem přesně, jak to udělat, ale nechala jsem se ovládnout instinkty, které mi říkaly, že mi bude lépe na čtyřech nohou než na dvou. Jakmile mě pokryla bílá srst, chňapla jsem po Jordanovi, ale místo abych zůstala a bojovala, jak na mě křičela každá buňka v těle, otočila jsem se a utíkala. Nebo spíš kulhala pryč, co nejrychleji to šlo. Nemohla jsem se s ním utkat, rozhodně ne takhle zraněná, a zvlášť když mi partnerské pouto všechno tak ztěžovalo. Což znamenalo, že musím utéct.

Spěchala jsem k lesu a doufala, že mi poskytne nějaký úkryt a bezpečí. Předtím jsem ho už prošla a vsadila bych se, že ho znám lépe než Jordan. Čtyři nohy mi pomáhaly ignorovat zraněné koleno, a jakmile jsem podlehla svým zvířecím instinktům, začala jsem kulhat slušným tempem. Cítila jsem, jak se mi hojivá síla snaží nohu uzdravit, ale byla jsem tak utahaná, že toho nemohla moc dokázat, dokud si neodpočinu. Byla jsem k smrti vyčerpaná.

Podařilo se mi dostat do krytu lesa, ale nebyla jsem dost rychlá. Jordan mi byl v patách. Nebyl zraněný, snadno mě tedy dožene. Něco v mém nitru mi říkalo, že tentokrát mě utéct nenechá. Před chvílí jsem ho překvapila, ale stejnou chybu podruhé neudělá.

Rozhlédla jsem se kolem sebe, moje vlčí oči vnímaly ostřejší detaily, než dokázaly ty lidské. Měsíc byl vysoko a vrhal dostatek světla, takže celý les byl pro mé zостřené smysly dobře osvětlen. Slyšela jsem šumění větru ve stromech a vzdálený zvuk

vodopádu. Potřebovala bych se někde schovat, ale kde? Zamířila jsem hlouběji do lesa s úmyslem najít ideální místo. Můj vlčí čenich ucítil cosi jako vyhaslé ohniště, a tak jsem se tím směrem vydala a našla jeskyni. Chystala jsem se zamířit dovnitř, ale hned jsem si uvědomila, že Jordan to ucítí také – a nejspíš ucítí i mě. Do hajzlu. Nebylo se kam ukrýt. Musela jsem utíkat dál. S panikou v žilách jsem vyrazila hlouběji do lesa a nemyslela na nic jiného než na útěk.

Křik, vrčení a sténání z mýtiny, všechny ty zvuky boje, které ke mně doléhaly, se vytrácely, a já zapřemýšlela, jestli je někdo z mé bývalé smečky ještě naživu.

Při skoku na kupu balvanů jsem se ohlédla za sebe a zraněnou nohou jsem málem nedoskočila. Na okamžik jsem si myslela, že jsem Jordanovi konečně unikla, ale pak se křovím prodral velký rudý vlk, s vrčením proletěl vzduchem a vyrazil za mnou.

Vyškrábala jsem se nahoru a snažila se mu uniknout, ale byl rychlejší, silnější. Měl navrch. Vrazil mi do boku a srazil mě ze skal zpátky na lesní půdu. S mohutným zafuněním jsem padla na záda a vyrazila si dech. Byla jsem tak omráčená, že jsem se několik okamžiků nemohla ani pohnout. Jordan po mně opět skočil a ostrými tesáky mířil na můj krk.

Ve vlčí podobě byl o dost větší než já, ale na poslední chvíli se mi podařilo odkutálet se z cesty a vzepřít se jeho mocným čelistem. Byl možná silný, ale já byla rychlá, i když jsem byla zraněná. A kvůli šikaně jsem měla spoustu praxe v uhýbání.

Když se na mě znovu otočil, rozevřel čelisti a lvím řevem mě přiměl, abych se příkrčila. Jako by mému mozku najednou

vládly končetiny; donutily mě skrčit se, sklonit hlavu v podřízenosti a přitom zakňučet. V duchu jsem se ze všech sil snažila stát zpříma a bojovat, ale tělo mě odmítalo poslouchat.

Jordan se vrátil do své lidské podoby a jeho nahé svalnaté tělo se v měsíčním světle zalesklo. „Ani jako vlčice mi neutečeš,“ prohlásil, jak se tak nade mnou tyčil. „Ubohé. Proto se s lidmi nepáříme. Jsi to největší selhání smečky Raků a to mi věř, že jejich seznam je dlouhý.“

Nohy mě zase začaly poslouchat, což mi umožnilo znovu se postavit na všechny čtyři a částečně ho ze sebe setřást. Byla jsem ve stavu naprosté paniky, srdce mi bušilo, měla jsem potřebu utéct, ale taky mě pořádně štvál, jak se do mě pořád navážel kvůli mé smíšené krvi. Nemohla jsem jeho sprosté a provokativní řeči snést. Nebyla to moje chyba, že jsem se narodila jako poloviční člověk. Jediné, co jsem kdy chtěla, byl lepší život – a on mi tu šanci vzal.

Když jsem ustoupila zpět na místo zalité měsíčním svitem, probudil se ve mně jakýsi temný pocit, dosud uvězněný hluboko v mé duši, a začal se snoubit s nenávistí k mému druhovi a celé smečce Lva za to, co udělali. Jordan se ke mně blížil, ruce se mu měnily v drápy, jak se na mě chystal znovu zaútočit, ale já mu ten triumf nehodlala dopřát. Projel mnou záblesk chladné, temné síly a vmžiku spláchl bolest a vyčerpání, naplnil mě až po okraj a pak se přelil do okolního lesa.

Pak se svět najednou změnil, jako by se nějak posunul či převrátil. Zamrkala jsem a zjistila, že se nacházím tak šest metrů od Jordana. Protivník teď stál zády ke mně. Moje čistě bílé tlapy

svítily v pruhu měsíčního světla a já se rozhlédla kolem a zapřemýšlela, jak jsem se sem dostala. Měla jsem snad výpadek paměti? Byla moje zranění tak vážná?

Jordan vypadal stejně zmateně, otáčel hlavou a hledal mě. Pak mě spatřil. Tvář se mu nakrčila vztekem a objevil se v ní vražedný výraz. Jordan se proměnil zpátky do vlčí podoby a vyrazil ke mně rychlostí, které se ta moje nemohla rovnat.

Znovu mě zachvátila panika. Pohlédla jsem na měsíc a modlila se k bohyni, aby mi pomohla. Síla ze mě vytryskla právě ve chvíli, kdy se na mě Jordan vrhl, a pak už jsem stála kdesi jinde a měsíc mi stále svítil přímo na bílou srst.

Je to vůbec možné? Nějakým způsobem jsem se dokázala pohybovat mezi skvrnami měsíčního světla, aniž bych pohnula jediným svalem. Neměla jsem tušení, jak a proč se to děje, ale když jsem se znovu zadívala na měsíc, abych se nechala vést, to kouzlo mě znovu unášelo pryč, hluboko do lesa, pryč od Jordana. Brzy jsem svého druha ani necítila a uvědomila jsem si, že jsem ho konečně setřásla – poprvé od chvíle, kdy mě napadl na mýtině.

Stejně náhle, jako mě ta podivná moc zachvátila, mě i opustila a zanechala mě na pokraji definitivního vyčerpání. Mimořádná síla, kterou mi poskytla, byla nyní tatam. Sotva jsem pletla nohama a neodvažovala jsem se vrátit do lidské podoby.

Rozhlédla jsem se kolem, ale tuhle část lesa jsem nepoznávala. Neměla jsem tušení, kam jít, ale věděla jsem, že tam zůstat nemůžu. Jordan po mně půjde, nevzdá to.

Kulhala jsem dál a stále jsem co nejméně zatěžovala zraněné koleno. Při chůzi v něm vrzalo a z příšerných zvuků, které

vydávalo, mi naskakovala husí kůže. Už jsem se téměř chystala zhroutit a zabalit to, přímo uprostřed lesa, přestože mě můj nepřítel stále ještě pronásledoval, když vtom moji pozornost upoutal slabý pach. Ačkoli jsem ho ve vlčí podobě ucítila jen jednou, byl mi stejně povědomý jako ten můj. *Mira*. Díky bohu za mé nové vlčí smysly. Lidským nosem bych ho nikdy nezachytila.

Mira teď patřila ke smečce Ryb, a přestože utekli předtím, než masakr začal, pořád byli spojenci smečky Raka. Doufejme. Jít k nim byla lepší alternativa než zůstat tady a modlit se, aby mě Jordan nenašel. Rozhodla jsem se. S chmurným odhodláním jakožto jedinou hnací silou jsem se vydala směrem za pachem.

9. KAPITOLA

BĚŽELA JSEM LESEM tak rychle, jak jsem jen dokázala, i když už mi nezbýval žádný adrenalin. Věděla jsem, že Jordan je stále někde venku a sleduje můj pach, aby mě ulovil. Ale nebyl už takovou hrozbou jako před několika minutami.

Nějakým způsobem jsem mu unikla – pomocí nějaké síly, které jsem nerozuměla –, ale stále ještě jsem nebyla v bezpečí. Mířin pach mě zavedl na malou mýtinu, kde stálo několik vozidel. Členové smečky Ryb pobíhali sem a tam, křičeli na sebe strohé příkazy a rychle si balili věci do aut.

Musejí být opravdu paranoidní, když parkují tak daleko. I když po tom, čeho jsem byla svědkem dnes večer, možná ani ne. Nebo o chystaném útoku věděli od začátku? Určitě zmizeli hned, jak začal sebemenší konflikt, ale těžko bych dokázala uvěřit, že by se obrátili proti smečce Raka.

Vzduch byl plný napětí, a když jsem se přiblížila, přísahala bych, že cítím pach strachu. Jakmile jsem vstoupila na mýtinu, vrátila jsem se do lidské podoby. Můj vlk mi poskytoval trochu více síly, takže ve chvíli, kdy jsem se plně přeměnila zpět, se

mi podlomily nohy vyčerpáním. Byla jsem úplně nahá, oblečení jsem se vzdala, když jsem se přeměnila ve vlka, a byla jsem celá od krve – jak vlastní, tak i cizí. Před očima se mi dělaly mžítka a to jediné, co jsem slyšela, bylo hučení krve v uších, jak jsem bojovala s bolestí.

Když jsem se pak znovu vzpamatovala a držela se z posledních sil při vědomí, podpírala mě Mira. „Aylo, Aylo?“ opakovala pořád dokola, jako bych snad omdlela.

Pokusila jsem se na ni usmát, ale největší výkon, jakého jsem byla schopna, bylo nepřesvědčivé cuknutí rtů – a pak mě Mira přitiskla na hrud' v pevném objetí. Zasténala jsem, jak mi ten pohyb otrásl poraněným kolenem, a podívala se Miře přes rameno. Miřin nový druh ke mně přispěchal a přinesl mi deku. S radostí jsem ji přijala, abych si zakryla nahé tělo, a pak jsem uviděla, že se blíží i alfa vůdce smečky Ryb. Cítila jsem, jak mnou projela vlna úlevy. *Jsem mezi spojenci*, připomněla jsem si. *Pomohou mi.*

„Co se stalo?“ Mira se odtáhla a prohlédla si mě. A když si na jednu všimla mé nohy, vytřeštila oči a zpopelavěla jí tvář. „Jsi v pořádku?“

Zavrtěla jsem hlavou a nedokázala najít slova, kterými bych vyjádřila, jak moc nejsem v pořádku. Teď když jsem našla kousek bezpečí, se mi při pomyšlení na všechno, co jsem viděla, zalily oči slzami. Můj otec. Moje smečka. *Můj bratr.* Všechno je pryč.

„Co se tam dělo, když jsme odešli?“ zeptala se Mira, tentokrát naléhavěji. „Viděla jsem, jak tě Jordan odmítl, potom se alfa vůdci pohádali – ale pak alfa smečky Ryb přikázal, že bychom měli jít,

kdyby nastaly potíže. Když jsme utíkali, slyšela jsem křik a bála jsem se..." Slova jí odumřela na rtech, jako by zbytek nedokázala vyslovit nahlas.

Otřela jsem si oči a podívala se na ni. „Všechno, čeho ses bála, je pravda. Lvi vyvraždili naši smečku. Včetně celé mé rodiny.“

Mira zalapala po dechu a tvář jí zbledla ještě víc. „Všechny? Dokonce i Wesleyho?“

Znovu jsem si přehrála poslední okamžiky, kdy jsem ho viděla živého, obklopeného měnlivci Štíra. Nebylo vůbec možné, aby to přežil. „Je mrtvý,“ zašeptala jsem a zaplavila mě lítost nad tou vzpomínkou.

Míře se zachvěl ret. „Moji rodiče?“

Hrudník se mi sevřel. Zapomněla jsem, že tam byli taky. „Neviděla jsem je. Je mi to líto.“

Třesoucíma se rukama si zakryla ústa a po tváři jí stékaly slzy. „Ne, ne, ne. Nemůžou přece být..."

Objímaly jsme se navzájem a plakaly pro všechny, které jsme ztratily, ale když mě stiskla příliš pevně, vykřikla jsem. Odtáhla se, otřela si oči a prohlédla si mě. „Jsi zraněná.“

„To Jordan. Napadl mě, ale podařilo se mi utéct.“ Přitáhla jsem si nohu k hrudníku a zašklebila se nad tím strašným křupavým zvukem, který se ozval. „Jsem pěkně potlučená, ale přežiju. Jenom potřebuju pryč od Lvů.“

„Můžeš jít s námi,“ řekla Mira. Pohlédla na svého nového druha, ale ten mlčel a třel si zátylek, jako by si nebyl jistý, co má v této situaci dělat. Pak se otočila k alfovi Ryb, který nás pozoroval. „Může, že ano?“

Alfa smečky Ryb stáhl tvář do zamračeného výrazu a při pohledu na mě založil ruce. „Nemohu ti nijak pomoci,“ odvětil. Do mého smutkem zmoženého mozku ta slova nejprve nepronikla a já na něho jen zírala, neschopná uvěřit tomu, co řekl.

„Odjíždíme okamžitě, ale ty s námi jet nemůžeš.“

„Prosím,“ řekla Mira a přejela pohledem mezi mnou a alfou. „Copak nevidíš, že naši pomoc potřebuje?“

Zavrtěl hlavou. „Ona není náš problém. Nemůžeme si dovolit válčit se Lvy.“

„Ale byli jste spojenci Raků,“ vyprskla jsem. „Přátelil ses s mým otcem!“

„A podle toho, co jsem slyšel, jsou on i jeho nástupce mrtví.“ Jeho tvář se zachmuřila. „Budu truchlit nad jejich ztrátou a modlit se k bohům za tvou duši, ale nemohu dát kvůli tobě v sázku bezpečí své smečky.“

Bylo to jako rána do břicha. Přece mě nemůže poslat pryč. Vždycky se zdál být tak laskavý, kdykoli k nám přišel na návštěvu. Laskavý a vyrovnaný, na rozdíl od otce. „Ne,“ zašeptala jsem, tak tiše, že to skoro vůbec nebylo slyšet. „Prosím tě, ty to nechápeš, já nemám kam jít.“

„To není náš problém.“ Alfova slova byla tvrdá, ale viděla jsem mu na očích, jak pro něj bylo obtížné je vyřknout. Držel se však pevně, nedovolil si zakolísat. „Pravděpodobně jsme už teď další na seznamu smečky Lvů, a pokud tě budeme mít s sebou, jenom to v nich vzbudí ještě větší touhu nás zničit. Neuneseme takové ztráty jako vaše smečka. Smečka Ryb není ani z poloviny tak velká, jako je smečka Raka.“ Zavrtěl hlavou a pak se opravil: „Tedy, byla.“

Mira mě pevně chytila a přitiskla k sobě, jako by mě u sebe mohla fyzicky udržet. „Ne! Nemůžeme ji tu jen tak nechat.“

Její nový druh ji popadl a táhl ji pryč. „Pojď. Musíme jít, než nás najdou Lvi. Už jí svou věrnost nedlužíš.“

Když nás od sebe odtrhl, Mira se ke mně vzepjala a vzlykla. Natáhla jsem k ní ruku a také mi po tváři stékaly slzy. Strčil ji do auta dřív, než jsme se stačily být jenom dotknout prsty, a já jsem se rozechvěle svalila zpátky na zem.

Alfa vůdce Ryb se na mě podíval, ve tváři nesmlouvavý výraz. „Je mi to líto, ale musím dát přednost vlastním lidem.“

Otočil se a nasedl do džípu. Zbylí měnlivci také nasedli do svých aut. Pak odjeli a nechali mě v prachu. Jediní lidé, kteří mi mohli pomoci, a oni prostě odjedou, jako bych pro ně vůbec nebyla důležitá. Jako by všechny ty roky podpory, kterou jim smečka Raka poskytovala, už nic neznamenaly.

Jakmile bylo zapotřebí jejich pomoci, obrátili se zády a utekli. A nechali mě tady. Samotnou. Nahou.

Bez smečky.

Podívala jsem se dolů na svou paži – na místo, kde jsem teď měla mít symbol smečky Lva. To místo zůstalo prázdné a ukazovalo všem měnlivcům, že jsem jen vyděděnec. Už jsem nebyla Rak a Lvi mě taky nechtějí. Nikdo mě nepřijme, dokonce ani nejbližší spojenci smečky Raka.

Kam tedy půjdu?

Zoufalství mě postavilo zpátky na nohy. Potřebovala jsem se odsud dostat dřív, než mě najde Jordan. Přinejmenším se musím vymotat z tohoto lesa a pak vymyslím další plán. Neměla jsem

s sebou nic kromě deky a zarytého odhodlání nestat se obětí. Všechny mé věci byly kdesi v táboře smečky Raka a tam jsem rozhodně nehodlala jít.

První krok: sehnat si oblečení a boty.

Pomalu jsem se vydala směrem, kterým odjela auta smečky Ryb, a při každém kroku mnou lomcovala bolest. Když je budu následovat, dostanu se zpátky do civilizace a tam snad najdu někoho, kdo mi pomůže. S čím, to jsem nevěděla, ale jedno mi jasné bylo: čeká mě spousta chůze a spousta času na přemýšlení.

Všechno mě bolelo a musela jsem se pohybovat tak pomalu, že mi to bude trvat o celé hodiny déle, než by mělo. Kulhala jsem, nemohla jsem došlápnout na zraněnou nohu. V určitém okamžiku mi pomůže uzdravovací moc mého nového stavu měnlivce, ale nejdřív si budu muset odpočinout, aby se to podařilo. A to zatím nepřipadalo v úvahu. Zkusila jsem se i proměnit zpátky do vlčí podoby, ale nezabralo to – nejspíš jsem byla příliš vyčerpaná.

Každým krokem jsem se blížila ke kolapsu. Uvědomila jsem si, že jsem od časného odpoledne nic nejedla ani nepila. Jako na protest mi zakručelo v žaludku. Zároveň mi v žebrech zapulzovala bolest. Věděla jsem určitě, že mi Jordan některá zlomil, když do mě kopl. Každý krok mi přinášel jenom větší bolest v hrudníku.

„Co jsem asi spáchala v minulém životě, že jsem bohy tak naštvávala?“ zamručela jsem si pro sebe. „Jediné, co chci, je, aby o mě někdo opravdu stál. Je to tak moc?“ Místo, kam bych mohla patřit, a lidi, kterým by na mně záleželo. Útočiště, kde bych nežila ve strachu z nenávisti nebo z dalšího výprasku, který mi hrozí... A sexy druh by taky nebyl na škodu.

Vlastně ne. Sexy druha jsem dostala, ale ukázalo se, že je to kretén. Díky, ale ne. To teda vážně díky.

Jordan. Smíšené pocity, které jsem k němu chovala, se ve mně vzedmuly, až se mi udělalo nevolno. Měla jsem sto chutí mu roztrhat hrdlo, ale partnerské pouto mě zároveň nutilo rozervat na něm šaty a vrhnout se na jeho nahé tělo. Bude to tak do konce mého života? Nebo ta touha nakonec ustoupí, pokud se od něj dostanu dostatečně daleko?

Moje mysl se místo toho znovu obrátila k alfovi smečky Hado-noše, jak to dělávala často od chvíle, kdy se zničehonic zjevil na mé lesní túře. Byl přitažlivý, vlastně víc než Jordan. A taky nebezpečný. Přemýšlela jsem, kdo by v boji vyhrál – on, nebo Jordan? Oba jsem je viděla nahé a oba byli zatraceně sexy...

Zavrtěla jsem hlavou. Stála jsem uprostřed opuštěného lesa, mluvila sama se sebou a porovnávala fyzické kvality dvou mužů, o kterých jsem doufala, že je už nikdy neuvidím. *Tohle je opravdu konec.* V hrdle mi začal bublat šílený smích a hrozilo, že vyrazí ven. Od chvíle, kdy mě smečka Lvů brutálně zavraždí, mě dělí nejspíš jen pouhé hodiny, a přesto tu stojím a fantazíruju o chlapovi, který ani není mým druhem. Neznám ani jeho jméno a nejspíš ho už nikdy neuvidím. Sakra, asi upadám do šoku nebo co. Jestli se z toho dostanu se zdravým rozumem, bude to zázrak.

Pokračovala jsem v kulhání a snažila se nezkolabovat, až jsem vstoupila do hustšího porostu. Zapraskala za mnou větvíčka a já ztuhla. Když jsem se vyplašeně rozhlédla, zrychlil se mi tep. Z lesa se nečekaně vyhrnuli tři tmaví vlci. Zvedla jsem ruce a snažila se dát najevo, že nejsem nepřítel, ale všichni tři na mě svorně skočili

a srazili mě k zemi. Kroužili kolem mě, vrčeli a chňapali, aby se ujistili, že se jim nepokusím utéct.

Zakryla jsem si hlavu rukama, napjala se a čekala na údery. Museli to být vlci ze smečky Lva nebo možná z nějaké smečky jejich spojenců, kteří mě loví na Jordanův příkaz. Pravděpodobně mě budou mlátit, až se nebudu moct hýbat, a pak mě předají Jordanovi, aby si se mnou udělal, co bude chtít – jako překvapení v dárkovém balení. *Tady je ta tvoje družka, pohraj si s ní, znič ji.*

Ala žádné rány nepřišly. Vlci výhrůžně vrčeli a obklíčili mě, ale nedotkli se mě. Pomalu jsem spouštěla ruce a přejela je pohledem. *Na co si to tu hrají?*

Pak se z lesa vynořil alfa vůdce zavržené smečky v lidské podobě a ostatní vlci se před ním rozestoupili. Pohyboval se tak lehce, že jsem ho neslyšela přicházet. Stejně jako předtím na sobě neměl košili, jen džíny. Zatajil se mi dech, když se ke mně přiblížil, skoro jako by ho přivolaly moje myšlenky na něj, zatímco ostatní vlci mě obklíčili, abych se nepokusila o útěk.

Jako temný anděl, který ožil a vystoupil z jedné z mých fantazií, stál přímo nade mnou, oči chladné a nečitelné.

„Půjdeš s námi.“

Než jsem stačila otevřít ústa, jeden z vlků mi zabořil tesáky do paže. Začala jsem křičet, ale pak mě zaplavilo vyčerpání, tak rychle, že se proti němu nedalo bojovat. Snažila jsem se neupadnout do bezvědomí, ale volání spánku nešlo zastavit.

Nemohla jsem už nic. Jen jsem vzdorovitě zírala na temného alfu a pak moje tělo vypovědělo službu a všechno zčernalo.

10. KAPITOLA

K SOBĚ JSEM PŘICHÁZELA pomalu a s myslí zamlženou. Ani jsem si neuvědomovala, že se vlastně probouzím, dokud jsem nezamrkala a pak neotevřela oči. Zvedla jsem pomalu hlavu a podívala se na své tělo. Ležela jsem na nějakém lůžku, přikrytá tenkým prostěradlem – a kupodivu necítila žádnou bolest. Zkusila jsem se zhluboka nadechnout.

Nic, ani záchvěv bolesti, ani píchnutí.

Zvedla jsem koleno, ohnula ho a narovнала. Křupavý zvuk byl pryč, stejně jako bolest. Jak dlouho jsem byla mimo, že se moje tělo dokázalo samo uzdravit? U takhle ošklivého zranění by to jistě trvalo několik dní. Možná jsem se smečkou Panny? Mají léčitelské schopnosti a nejsou spojenci smečky Lva.

Odhodila jsem prostěradlo a všimla si, že mě někdo převlékl do příliš velkého oblečení. No, lepší než být nahá. Boty mi ale nedali.

Rozhlédla jsem se kolem a poprvé si všimla, že nejsem v ložnici ani na ošetřovně.

Železné mříže kolem mě tvořily klec zapuštěnou do podlahy a přišroubovanou ke stropu. V mé cele bylo jednoduché lůžko,

k tomu malý záchod a nic jiného. Na okamžik jsem cítila jen zmatek. Dostala mě nakonec smečka Lva? Proč mě nechali uzdravit, když stejně mají v plánu mě mučit? Pak se mi vybavilo posledních pár okamžiků předtím, než jsem ztratila vědomí. Chladné, nečitelné oči, které se na mě dívaly. Zkontrolovala jsem si ruku a čekala, že uvidím kousnutí, ale i to se zahojilo.

Sakra. Unesla mě smečka Hadonoše. Byli to strašáci měnlivců, naše nejhorší noční můry z dětství. A teď se vrátili planoucí pomstou. Nedokázala jsem zahnat myšlenky a představovala si, jakému mučení mě chtějí podrobit, a to jen v případě, že budu mít štěstí. Mohlo by přijít i něco horšího než mučení. Ať už by mi smečka Lva provedla cokoli, najednou to bledlo ve srovnání s tím, co jsem tušila, že mě čeká tady. Přešla jsem od jedněch trýznitelů k druhým. Možná by mi bylo líp o samotě v lese.

„Nejspíš si ráda povídáš sama se sebou,“ ozval se hluboký, chraptavý mužský hlas.

Nadskočila jsem a uvědomila si, že jsem to všechno řekla nahlas – a že nejsem sama. Se zatajeným dechem jsem se otočila za hlasem. Ze stínů vystoupil alfa ztracené smečky, ruce založené na hrudi. Jeho pohledná tvář působila přísně a tentokrát měl na sobě košili. *Škoda*, zašpitl můj mozek. Tu myšlenku jsem potlačila. Teď rozhodně nebyl čas ani místo na to, abych přemýšlela, kolik jeho odhalené kůže bych ráda viděla.

„Nečekala jsem, že mě někdo bude špehovat ze stínu jako úchyl,“ uklouzlo mi, než jsem sevřela ústa. Zmlkni, poručila jsem si přísně. Mira mě vždycky varovala, že moje drzá pusa bude jednou moje smrt – a já opravdu nechtěla, aby se to stalo právě teď a tady.

„Taky sis povídala sama se sebou, když jsme tě našli,“ zabručel a rozpletl ruce. „Jak se jmenuješ, vlčí štěně?“

Zvedla jsem bradu. Tuhle hru mohli hrát dva, a jestli mě hodlal umučit k smrti, chtěla jsem aspoň nejdřív znát jeho jméno. „Jak se jmenuješ ty?“

Upřel na mě přísný pohled a tmavé obočí se mu stáhlo. „Vysvětlí mi, jak jsi utekla poté, co tě napadla smečka Lva. Nemáš žádnou ze schopností smečky Raka, a přesto jsi jedna z mála přeživších. Možná jediná. Jak je to možné?“

Otevřela jsem pusou, ale zarazila jsem se. Nehodlala jsem odpovídat na jeho otázky, aniž bych se nejdřív dočkala odpovědi na některé vlastní. „Proč jsi mě unesl?“ zeptala jsem se. „Plánuješ pro mě nějaké speciální mučení?“

Položil své velké ruce na mříže mé cely a obtočil kolem nich prsty. Svaly na předloktích se mu napjaly, jak mříže pevně stiskl. Ukázal tak svoje hadí tetování. „Myslím, že nechápeš, jak probíhají výslechy, vlčí štěně. Buď tě někdo mockrát praštil do hlavy, nebo jsi byla takhle hloupá vždycky.“ Napřímil se, tvář měl stále přísnou a bez emocí. „Jestli chceš zůstat naživu, budeš mi odpovídat na otázky.“

„Necháš mě jít, když ti na všechny odpovím?“ zeptala jsem se. „Nebo mě tu hodláš držet navždy a přijdeš mě vyslechnout, kdykoli budeš potřebovat informace o dvanácti smečkách? Nejsem počítací a rozhodně nejsem nakloněná tomu, abych ti všechno vy-zvonila.“

„Ty si prostě s tou svojí drzou pusou nemůžeš pomoci, co?“ V jeho hlase zazněla zřetelná hrozba a já jsem strnula napětím

a čekala, že vejde dovnitř a ublíží mi. Místo toho zavrčel a cosi mi hodil do cely.

Přikrčila jsem se, když předmět dopadl na podlahu, připravená na cokoli – ale pak se ta věc odrazila. Byla to láhev s vodou, což bylo to poslední, co bych v tu chvíli čekala.

„Možná ti nějaký čas na přemýšlení o samotě rozváže jazyk,“ prohlásil. Málem jsem se nahlas rozesmála. *To určitě!* „Už jenom ta láhev vody nejspíš stačí na to, abys mi odpověděla na cokoli. A když budeš zpívat dost dobře a mile, tak tě možná i nakrmím.“

Znovu mi zakručelo v žaludku. Jak dlouho jsem už nejedla? Odpovědět na několik otázek mi najednou připadalo jako dobrý nápad. Co by se stalo, kdyby znal mé jméno? Stejně už ví, že jsem původně patřila ke smečce Raka a nezbylo nás už mnoho. Nejspíš by si moje jméno dokázal zjistit i sám, kdyby se kapánek snažil – pololidských kříženců přece jenom nebylo tolik. Přesto jsem zaváhala, v mozku se mi ozývaly všechny ty zvěsti, které mi v dětství vyprávěli o smečce Hadonoše.

Už jsem se chystala, že mu své jméno řeknu, když vtom se alfa s povzdechem otočil. Pak ten parchant zhasl světla a zamkl za sebou dveře, takže jsem se ocitla téměř v naprosté tmě.

Vyškrábala jsem se z lůžka a klesla na podlahu před láhev s vodou. Víčko vydalo při odšroubování praskavý zvuk a já si úlevně oddechla. Nepřekvapilo by mě, kdyby mi do pití podstrčili něco, co by mě omámilo až k deliriu. Byl by to spolehlivý způsob, jak zařídit, že ze mě ty odpovědi dostanou. Dlouze jsem se napila. Nevěděla jsem, jak dlouho už jsem bez jediné kapky tekutiny, ale měla jsem žízeň. Lepší vodu jsem nikdy neochutnala.

Zastavila jsem se, i když bych jí klidně dokázala vypít celou láhev. Potřebovala jsem si ji rozdělit. Kdo ví, jak dlouho bude trvat, než mi dají další. Vlastně už mi pravděpodobně žádnou vodu nedají, aby mě přiměli mluvit. Co ode mě vlastně chtějí? Dovolí mi vůbec někdy odsud odejít?

Počkat. Co ta síla, kterou jsem použila, abych unikla Jordanovi? Možná by mi mohla dopomoci k útěku.

Malým okénkem na jedné straně mé cely pronikal slabý kousek měsíčního svitu. Okno bylo výše, než kam dosáhla moje hlava, a jen tak velké, aby dovnitř propouštělo pouze úzký proužek světla a nic víc, takže nebyla šance jím utéct. Přistoupila jsem k němu, vzepjala se na špičky, abych viděla ven, a zároveň se snažila probudit tu podivnou sílu, ať už to bylo cokoli.

Zadržela jsem dech a pátrala po tmě, měsíčním světle nebo po čemkoli, co jsem použila k teleportaci předtím. Nic se nestalo. Pevněji jsem zavřela oči, modlila se a doufala, že až je otevřu, budu pryč z cely a budu sedět venku na jiném pruhu měsíčního světla. Ale takové štěstí jsem neměla. Poklesla mi ramena a já se vrátila k lůžku. Možná ten kousek měsíčního světla nebyl dost velký nebo jsem to celé možná dělala špatně. Nakopla jsem nohu postele a snažila se vymyslet jiný plán. Železné tyče kolem byly zapuštěny do cementové podlahy a zavrtány do stropu. Neexistoval způsob, jak bych mohla některou z nich uvolnit třesením, a to ani s pomocí své nově nabyté síly. Tahle cela byla postavena přímo pro měnlivce. Neexistovala absolutně žádná cesta ven.

Byla jsem doopravdy a důkladně uvězněna v nejhorší situaci, v jaké jsem se doposud ocitla, a nemohla jsem udělat nic, abych

z ní unikla. Jediné, co mi zbývalo, bylo sedět tady a čekat, až se alfa ztracené smečky vrátí a bude mě dál vyslýchat. Nebo mě možná chtěli využít nějak jinak. Ať už to bylo cokoli, o něco odporného tu šlo a já se nechtěla zdržovat tak dlouho, abych o tom zjistila víc.

KE SVÉMU VLASTNÍMU PŘEKVAPENÍ jsem dokázala usnout, i když jsem věděla, že jsem obklopena tak nebezpečnými měnlivci. Tentokrát jsem se probudila s trhnutím, proklínal mě můj močový měchýř. Spěchala jsem na záchod a ulevila si – teprve když jsem skončila, napadlo mě se ujistit, že jsem sama.

Sama, až na balíček s jídlem. Nevěděla jsem, jak jsem mohla zaspat, že sem někdo přišel a strčil mi ho skrz mříže, ale byl tu. Na druhou stranu, posledních čtyřiaadvacet hodin pro mě bylo velmi náročných. Nebo to bylo víc? Čtyřicet osm hodin? To jsem nedokázala posoudit.

Ostražitě jsem přistoupila k balíčku. Obal byl běžný, bez jakéhokoli náznaku, odkud pochází, ale z vůně, která z balíčku vycházela, se mi sbíhaly sliny. Otevřela jsem ho, přitiskla si jídlo zabalené v papíru k nosu a očíchala ho.

Bylo mi jedno, že je studené, vonělo božsky. Roztrhla jsem papír a našla sendvič se salámem, vajíčkem a sýrem. V sáčku byly i bramborové placičky.

V žaludku mi zakručelo, zasténala jsem a zakousla se do jídla. Dokud jsem nezhltla polovinu sendviče, ani mě nenapadlo, že nemám šanci zjistit, jestli tam nepřidali nějaké drogy. Zastavila

jsem se uprostřed žvýkání a znovu si k jídlu přičichla. Necítila jsem nic, co by napovídalo, že tam snad je něco neobvyklého, dokonce ani moje nově rozvinuté smysly nic podezřelého neodhalily. Ostatně, kdyby mě chtěli zabít, už bych byla mrtvá dávno.

Dojedla jsem a našla láhev vody, která ležela vedle balíčku. Zasmála jsem se, nemohla jsem si pomoci. Byla jsem v zajetí těch nejhorších z nejhorších, a oni neudělali nic hroživějšího, než že poslali svého alfa vůdce, aby na mě zavrčel a položil mi pár otázek. Sakra, dokonce mě nakrmili a ani mě nezmlátili. To už bylo o dva stupně lepší než můj život ve smečce Raka.

Zvláštní, jak věci vypadají jinak s trochou nadhledu.

Otevřely se dveře a dovnitř proniklo denní světlo. Podle malého okénka jsem poznala, že je den, ale teď jsem si uvědomila, že jsem prospala celou noc a nejspíš i značnou část dopoledne.

Do malé místnosti vstoupil alfa ztracené smečky a zavřel za sebou. Nemohla jsem si nevšimnout, s jakou grácií a silou se pohybuje. Nějak se mu dařilo ovládnout prostor, aniž by řekl jediné slovo. I jeho impozantní tělo jako by vyplňovalo místnost. A přitahovalo pohled, i když měl na sobě oblečení, které skrývalo všechny ty svaly, co jsem viděla tehdy v lese.

Chvíli mě pozoroval. „Vypadáš mnohem líp, než když jsme tě našli.“

„No, byla jsem prakticky na pokraji smrti,“ odpověděla jsem. „Nemůžeš čekat, že někdo bude vypadat dobře, když zrovna unikl masakru.“

Vešel do místnosti, aniž zareagoval, přitáhl si z rohu židli, otočil ji opěradlem dopředu a posadil se před dveře do mé cely.

„Teď si to vyjasníme,“ řekl poté, co se na židli uvelebil obkročmo a opřel se předloktími o horní hranu opěradla. „Jmenuji se Kaden Shaw a jsem alfa vůdce smečky Hadonoše.“ Hlas měl tiší a sexy a já se přistihla, že se nakláním dopředu. „Potřebuju, abys mi řekla, co se stalo na Konvergenci. A jak jsi utekla.“

Zavrtěla jsem nad tím hlavou. „Proč najednou ten svěřovací kroužek?“

„Doufám, že když se podělím o informace, budeš natolik chytrá, abys mi to oplatila,“ odvětil Kaden. „Nemůžu tě pustit, dokud nebudu vědět, že ti můžu věřit.“

„Takže mě plánuješ pustit?“ zeptala jsem se s nadějí.

„Pokud prokážeš, že si zasloužíš důvěru. A to se teprve uvidí.“

Povzdechla jsem si. Předpokládala jsem, že tu není nikdo jiný, kdo by mi projevil alespoň takovou míru vlídnosti. „A slibuješ, že mě nebudete mučit?“

Kaden naklonil hlavu ke straně a okopíroval tak můj pohyb. „Vypadám snad, že se tě chystám mučit?“

Ne. Ne, rozvaloval se tu na židli, nohy doširoka roztažené, ruce nedbale přehozené přes opěradlo. Rozhodně nevypadal jako někdo, kdo se chystá někoho mučit. Zato vypadal zatraceně sexy. Od jeho dlouhých a svalnatých nohou jsem nemohla odtrhnout oči.

„Jak víš, co se stalo na Konvergenci?“ zeptala jsem se. „Myslela jsem, že jste všichni odešli.“

„Pozorovali jsme vás z lesa a viděli jsme všechno. Včetně toho, že jsi teď spárovaná s následníkem alfy ze smečky Lva.“

Ta věta byla jako facka do tváře. Skoro se mi na to podařilo zapomenout. Trhla jsem sebou a nadechla se. „Můj druh mě odmítl.“

Nebylo v mých silách pronést ta fakta bez emocí v hlase. „A protože pomohl vyvraždit celou moji rodinu i smečku, nechci ho ani já.“

No, nebyla to tak docela pravda. Párovací pouto stále ještě úplně nezmizelo a já k Jordanovi cítila přitažlivost, i když teď už nebyla tak silná. Snažila jsem se tu touhu potlačit, zahnat. On mě nechtěl, já jeho taky ne. Až na to, že kdykoli jsem si na Jordana vzpomněla, propadla jsem se do změti citů.

Základní instinkty ve mně budily touhu po něm, ale nedokázala jsem se smířit s ničím, co udělal mně a mé rodině.

„Jak jsi unikla?“ zeptal se Kaden.

„Nevím,“ odpověděla jsem.

Kaden vyskočil a jediným plynulým pohybem odkopl židli. „Říkal jsem ti, abys mi nelhala,“ zavrčel a napětí ve vzduchu se dalo krájet. „Mohl bych tě zabít stejně snadno jako tě propustit.“

Aha, zase jsou tu ty známé hrozby. Nakonec se tenhle mladík nijak neliší od ostatních členů smečky Raka. „Řeknu ti to, ale nejdřív chci i já odpovědi.“

Založil si ruce a zvedl obočí. „Odpovědi na jaké otázky?“

„Kde to jsme? Co se stalo s mými zraněními? Jak jsi mě omráčil? A kdo mě oblékl?“

Usmál se na mě. „Na většinu z nich ti odpovědět nemůžu. Zatím ne. Ale řeknu ti, že jsem to byl já, kdo tě oblékl.“

Při představě, jak se ty jeho veliké ruce dotýkají celého mého nahého těla, se mi rozšířily oči a ve tvářích mi zahořelo. Popotáhla jsem si tu obrovskou košili. „Mohl jsi mi alespoň sehnat nějaké oblečení, které by mi sedělo.“

Mávl ke mně a přimhouřil oči. „Teď jsi na řadě ty. Řekni mi, jak jsi utekla, než zmizí i poslední kousek mojí trpělivosti.“

„Já to ale opravdu nevím,“ řekla jsem a rozhodila rukama. „Vstoupila jsem do měsíčního světla a pak jsem najednou byla o několik metrů jinde. Stalo se to ještě několikrát, než jsem si uvědomila, že se přesouvám z jedné kalužiny měsíčního svitu do jiné. Nemám ponětí, jak jsem to dokázala, a když jsem se pokusila tu sílu znovu použít, už to nešlo.“

Kaden se posadil zpátky na židli a vypadal téměř zaujatě. Ještě chvíli mlčel a já si pomyslela, že se mě na to bude chtít vyptávat podrobněji, ale pak mu oči začaly přejíždět nahoru a dolů po mém těle, jako by mě hodnotil. „Nemáš znamení smečky. Neviděl jsem na tobě žádné, ani když jsme se potkali poprvé. Proč?“

Sklonila jsem hlavu. *Teď zřejmě přijdou na řadu ty zábavné otázky.*

„Ve smečce jsem byla vždycky vyděděnec, protože jsem napůl člověk. Nikdy jsem znak smečky neměla.“

„Nejsi snad dcerou alfy?“ zeptal se Kaden.

Podívala jsem se na něj a věnovala mu pokřivený úsměv, v němž nebyla ani špetka veselosti. „Člověk by si myslel, že mu to pomůže, usnadní život, ale naopak, s tímhle původem bylo všechno jen horší. Jsem výsledkem jeho aférky s lidskou samicí. Opustila mě, nechala mě se smečkou. Dokonce ani někdo takový jako můj otec nedokázal odložit dítě a vychoval mě. I když ne jako vlastní dceru. Nejhoršího zacházení se mi dostalo právě od něj a od nevlastní matky.“ Nadechla jsem se, když jsem si znovu vzpomněla na Wesleyho. „Jediný, kdo mi kdy projevoval trochu

lásky, byl můj bratr Wesley. A teď už jsou všichni mrtví a je to stejně jedno.“

Při pomýšlení na bratra jsem mrkáním zahнала slzy a odvrátila tvář od Kadena. Nechtěla jsem, aby mě takhle viděl. Každou slabost, ať už jakkoli oprávněnou, by mohl v budoucnu použít proti mně. Roztřeseně jsem se nadechla a pokračovala. „Doufala jsem, že až mi bude dvaadvacet a přijedu na Konvergenci, dostanu partnera z jiné smečky. Z takové, kde se ke mně budou chovat líc.“ Hořce jsem se zasmála. „A viděls, jak skvěle to dopadlo.“

Kaden ještě chvíli mlčel a napětí ve vzduchu stále houstlo. „Cítíš nějaké vazby ke smečce Lva nebo ke svému druhovi?“ zeptal se místo milionu jiných věcí, které mohl říct. „Chceš se k nim vrátit?“

Otočila jsem hlavu, abych se na něj podívala. „Do hajzlu, ani náhodou! Chci, aby všichni umřeli za to, co mi udělali.“ Pak jsem zaváhala. Mohla bych lhát, ale jaký by to mělo smysl? „Ale ano, pořád cítím nějaké partnerské pouto s Jordanem, i když bych si přála, aby to tak nebylo.“

Kaden se usmál, ale nebyl to milý úsměv. „Mám pro tebe dobrou a špatnou zprávu. Kterou chceš slyšet jako první?“

„Je mi to jedno,“ řekla jsem. „Jsou to všechno prostě jen zprávy.“

„Tak tedy nejdřív tu dobrou. Stala ses pro mě užitečnou, takže tě nezabiju. Zatím.“

Naznačená hrozba by mě možná ještě před jediným dnem zastránila. Teď jsem na něj jen nechápavě zírala. „A ta špatná?“

„Využiješ pouto se svým lvím druhem k tomu, abychom na Lvy nastražili past. Posloužíš nám jako návnada.“

Neubráníla jsem se smíchu. „S tímhle plánem se můžeš jít rovnou vycpat. Já nikomu návnadu dělat nebudu.“

Kaden obnažil zuby a zavrčel. Pohnul se tak rychle, že jsem ani nezaznamenala, jak se zvedá ze židle. Ta se za ním roztříštila o podlahu a já jsem navzdory své statečnosti nadskočila.

„Jsi naživu, protože jsem to dovolil. Budeš poslouchat moje rozkazy, pokud chceš, aby to tak zůstalo.“ Sevřel ruce kolem mříží a silné svaly na předloktích se mu napjaly.

Kadenův hlas klesl tak hluboko, že zněl jako vrčení.

„A jestli ještě někdy vůči mně projevíš nedostatek respektu, tak ti vlastními zuby rozervu hrdlo.“

Ta hrozba byla velmi, velmi reálná. Jen pár hodin předtím jsem viděla, jak to jiný alfa udělal mému otci. Krev mi ztuhla v žilách. Bez ohledu na to, jak dobře se ke mně chovali, pořád to nebyli moji přátelé. Tvářila jsem se netečně, nechtěla jsem mu dát najevo strach. Nejspíš ho i tak cítil, ale stejně jsem zvedla bradu a střetla se s ním pohledem.

Kaden se odrazil od mříží a vykročil ke dveřím. „Myslel jsem, že se budeš chtít smečce Lva pomstít za to, co ti provedla.“ Zastavil se a ohlédl se přes rameno. „To ti můžu dopřát. Nikdo jiný nebude mít odvahu se jim postavit. Přemýšlej o tom. Je to jediná nabídka, kterou ode mě dostaneš.“

S tím se otočil a nechal mě jen ve společnosti mých myšlenek a zpola vypité láhve vody, zatímco mi v lebce rezonovala jeho slova na rozloučenou.

11. KAPITOLA

UPLYNUL DALŠÍ DEN, kdy mi v cele nechali jídlo tak nenápadně, jako by mi ho sem donášel neviditelný návštěvník. Ale když jsem druhý den ráno vstala, všimla jsem si ještě něčeho jiného. Ten, kdo mi tu zanechal jídlo, mi dal i oblečení na převlečení. Sáhla jsem po něm a pak jsem se zarazila a rozhlédla. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že mě někdo pozoruje. Jako by na mně neustále visel Kadenův upřený pohled. Byla to směšná představa, navíc měnlivci brali nahotu jako součást způsobu života, ale stejně jsem váhala, jestli se mám svléknout uprostřed cely.

Nebud' směšná, vynadala jsem si a strhala ze sebe příliš velké oblečení. Pokud se dívá, neodhalím nic, co by už neviděl dřív. A možná, jenom možná, se malé části mého já, kterou jsem ani nechtěla vzít na vědomí, ta představa, že se dívá, vlastně líbila.

Dostala jsem bleděmodré tričko s nějakou animovanou postavíčkou a černé tepláky, které mi tentokrát opravdu seděly. Že by snad nabídka míru od Kadena?

Byla jsem vděčná, že mám oblečení, ale to, co jsem opravdu potřebovala, byla sprcha. Páchla jsem, a když jsem si rukou

prohrábla vlasy, ušklíbla jsem se. Pořád ještě jsem na nich měla krev. Mohla být moje, otcova nebo někoho jiného. Nevěděla jsem to a ani mě to nezajímalo.

Posadila jsem se zpátky na lůžko a zhltna jídlo – tentokrát hamburger s hranolky a jablko. Jakmile jsem dojedla, nezbývalo nic jiného než přemýšlet a procházet se. Nehodlala jsem neviditelnému Kadenovi, který mě skoro určitě sledoval, dopřát pocit uspokojení, projevím-li svou nervozitu. Už jsem měla možnost vidět, jak se lidé z dlouhého zajetí zbláznili. Se mnou to teď taky bylo na hraně, a to mě tu drželi jenom pár dní, pokud jsem správně usuzovala podle jídel, která jsem dostávala.

Zapudila jsem takové myšlenky. Bude nejlepší se tím vůbec nezabývat, jinak akorát zjistím, že to se mnou jde z kopce. Potřebovala jsem se soustředit a Kaden mi naštěstí dal pořádný námět k přemýšlení.

Myšlenka pomstít se smečce Lva mě zaujala. Představa, že Jordanovi srazím ten samolibý úšklebek z tváře, mi několikrát živě proběhla hlavou, než jsem se vrátila do reality. Zaslouží si zaplatit za vše, co provedli mé smečce a rodině. Při vzpomínce na to, jak padl Wesley, se mi sevřelo hrdlo. Za jeho smrt bych celou lví smečku nejradši spálila na popel.

Nepříjemnou částí celého plánu bylo, že se mám stát návnadou. To jsem nechtěla, stejně jako jsem se nechtěla vrátit do smečky Raka, ať už z ní zbylo cokoli. Ale jaké mám možnosti? Smečka Hadonoše je děsivá a podle toho, co jsem zatím viděla u Kadena, to je nebezpečný a nepředvídatelný tvor. Ale možná je tohle přesně to, co teď potřebuju.

Nemám žádnou smečku, kterou bych mohla nazývat vlastní, už ne. Nikdo se mě neujme a neposkytne mi přístřeší. Nemám kam jít. Smečka Hadonoše je možná jediným společenstvím, které mě může ochránit před Lvy, a pokud mi nabízí pomstu na těch, kdo mi zabili bratra a ukradli budoucnost, přistoupím na to.

Ale proč chce Kaden zničit Lvy? Smečka Hadonoše přišla na Konvergenci a požádala, aby se mohla znovu stát součástí společenství vlků zvěrokruhu – byla však odmítnuta. Alfa vůdce Lvů se u toho choval jako kretén, ale stejně tomu bylo i u mnoha dalších alfa vůdců. Existuje snad ještě jiný důvod, proč se Kaden chce pomstít právě Lvům?

Než jsem o tom mohla dál popřemýšlet, dveře se znovu otevřely. Tentokrát Kaden nebyl sám. Doprovázeli ho dva velcí svalnatí muži, po každém boku mu stál jeden, a neúčastně na mě zírali. Přejela jsem ty tři pohledem a tep se mi prudce zrychlil. *Do prdele, do prdele, do prdele*, pomyslela jsem si, ale podařilo se mi zachovat si klidný hlas. „Takže začíná mučení?“ zeptala jsem se. „Nerozhodla jsem se snad dost rychle?“

Kaden se na mě pronikavě podíval a pak gestem naznačil ostatním dvěma měnlivcům, aby ustoupili zpátky. Přistoupil k mé cele a já se snažila zůstat v naprostém klidu. V jediném okamžiku dokázal diametrálně změnit své chování: hrál si na mého přítele a najednou začal vyhrožovat, že mě zabije. Prostě jsem v něm nedokázala číst. Na to jsem ho neznala dost dobře, ale měla jsem pocit, že i kdybych ho vídala celý život, stejně by mě pořád překvapoval.

„Přemýšlela jsi o tom, co jsme probírali minule?“ zeptal se.

„Myslíš to vážně, že mi chceš pomoci se pomstít?“ Hned mě napadlo několik drzých poznámek, ale potřebovala jsem od něj přímou odpověď.

„Myslím.“ Podíval se mi do očí. Snažila jsem se v těch modrých hlubinách najít nějakou záludnost, ale zůstávaly pro mě záhadou.

„A co z toho máš ty?“ zeptala jsem se.

„Mám se Lvy osobní nevyřízené účty. Ale nejen s nimi.“ Na rtech se mu objevil zlotřilý úsměv. „Chci všechny smečky zvěrokruhu vidět mrtvé nebo poražené. Lvi za nás zlikvidovali smečku Raka a ty ostatní musíme vyřídit sami.“

Z těch slov mě zamrazilo. Všech dvanáct smeček poražených? Co by mohl mít proti každické jednotlivé smečce?

„Proč?“

„Je načase, aby smečka Hadonoše došla uznání. Snažil jsem se s ostatními smečkami jednat slušně, dát jim šanci, aby nás pustily zpět mezi sebe. Odvrátily se od nás jako od nechtěných štěňat.“ Napřímil se a oči mu potemněly. „Třináctá smečka už nebude patřit mezi vydědence. Teď budeme vládnout my a každý, kdo mě neuzná jako alfa vůdce, shoří a zemře.“

Do jisté míry jsem to chápala. Celý život jsem byla vydědenc, odmítána těmi, kteří mi měli pomáhat a chránit mě. Necítím žádnou lítost nad ztrátou smečky Raka, s výjimkou pár lidí, jako Miřini rodiče, kteří ke mně byli vždycky laskaví. Jakmile ze mě opadl prvotní šok z toho, že otce a Jackie zabili před mýma očima, nenahradil ho smutek, jen podivný pocit ztráty čehosi, co snad mohlo být. Jenom Wesleyho smrt mě skutečně zasáhla.

Při pomýšlení na bratra se ve mně stejnou měrou probudila nenávist vůči smečce Lva i hluboká bolest ze ztráty. Její intenzita mě téměř ohromila. Neměla jsem čas pořádně truchlit a stále nevím, kdy se mi to podaří. Nejdřív musím být v bezpečí, a to v téhle cele rozhodně nejsem.

A pokud jde o ostatní smečky? Jejich členové se buďto přidali na stranu Lvů, nebo zbaběle utekli a nechali smečku Raka naspas osudu. Po celých těch letech přátelství se smečkou Raka mi nepomohla ani smečka Ryb. Možná by opravdu měli všichni shořet.

Se smečkami zvěrokruhu je zřejmě něco v nepořádku, něco, co hnisá zevnitř.

Postarám se, aby Mira byla v bezpečí, ale všichni ostatní ať jdou klidně k čertu, nezajímají mě.

„Slyším až sem, jak ti buší srdce,“ řekl Kaden. „Už ses rozmyslela? Doufám, že se rozhodneš správně.“ Nenuceně se opřel o mříž, ale v hlase mu byla slyšet hrozba. „Buď se k nám přidáš a pomůžeš nám zlikvidovat ostatní smečky, nebo tě v dárkovém balení pošlu zpátky ke Lvům. Budeš zase jejich problém, ne náš. Stejně nemám čas tě mučit.“

Přešla jsem jeho krutá slova a vzdorovitě na něj pohlédla. „Pokud mi pomůžeš pomstít se smečce Lva za smrt mého bratra, jdu do toho. O ostatní se nestarám.“

„Dobře,“ zabručel Kaden a to slovo znělo spíš jako zavrčení než lidské přitakání. „Tohle si obuj.“

Hodil po mně nějaké boty a já si je rychle nazula na špinavé nohy. Pak otevřel dveře cely a ustoupil. Prostě jen tak. Zamrkala

jsem na něj, nebyla jsem si jistá, jestli se mě nepokusí praštit do břicha hned, jak vyjdu ven. Kaden vydal netrpělivý zvuk a trhl hlavou, abych sebou konečně hnula.

Vyšla jsem z cely a připravila se na útok. Ten ale nepřišel. Pohlédla jsem na Kadena. Jeho tvář stále nic neprozrazovala. Ani ostatní dva měnlivci se nehýbali. Zastavila jsem se ve dveřích a zamžourala do slunečního světla. Zdálo se to jako věčnost, co jsem se naposledy podívala do slunce, a na několik okamžiků jsem si musela přidržet ruku před očima, abych odstínila většinu světla, než jsem vůbec dokázala popojít o pár kroků dopředu.

Pocítila jsem, že mi stále ještě chybí většina sil. Všechna zranění utržená toho večera při Konvergenci se zahojila, ale mé tělo potřebuje víc času, aby se z toho vzpamatovalo. Na druhou stranu, duše se možná nezotaví už nikdy.

Jakmile se oči přizpůsobily, rozhlédla jsem se po okolí. Zasllechla jsem zvuky obydleného místa, i když spíš menšího města než nějakého velkoměsta, a ty ve mně okamžitě navodily všepohlcující pocit, že jsem opět venku. Uviděla jsem několik obchodů a cosi, co muselo být zdejší verzí hlavní ulice: úhledné řady venkovských domů, obklopených ze všech stran vysokými stromy. Vypadalo to tu malebně, jako výjev, který najdete na pohlednici zobrazující městečko v lesích, které navštěvují zamilované páry během romantických víkendových výletů. Ani se mi nechtělo věřit, že nejobávanější smečka ze všech žije právě tady.

Nejvíc mě překvapila vůně lesa všude kolem. Zhluboka jsem se nadechla a všimla si, jak je tu vzduch čistý. Zavřela jsem oči a nasála letní slunce a svěží vzduch.

Když jsem je otevřela, Kaden mě pozoroval a působil téměř samolibě. „Vítej na území smečky Hadonoše.“

KADEN A DALŠÍ DVA MĚNLIVCI, na které jsem skoro zapomněla, mě odvedli do velkého domu na okraji města. Vypadal jako chata uprostřed lesů. Byl celý z tmavého dřeva a přírodního kamene, na jednu stranu strohý interiér v pánském stylu byl přívětivý a teplý. Jako místo, kde byste chtěli zůstat za sněhové bouře a sedět u ohně s hrnkem horkého kakaa. Dům ležel na samé hranici lesa, jako by se ho lesní porost snažil nenápadně vstřebat a nechat ho navždy zmizet.

Když jsem si dům prohlížela, Kaden se postavil vedle mě a já začala být ostražitější. Říkal, že mě nezabije, ale to neznamenal, že jsme přátelé. A já mu rozhodně nevěřila ani tolik, co by se za nehet vešlo.

Buď si toho nevšiml, nebo se rozhodl mou reakci ignorovat.

„Tady budeš prozatím bydlet.“

„Prozatím?“ zeptala jsem se.

„Dokud nezjistím, že jsi pro mě užitečná, nebo dokud se nerozhodnu, že se tě zbavím.“

„Jasně,“ přitakala jsem a odolala nutkání obrátit oči v sloup.

„Budeš mít spolubydlící, protože zajistit bydlení pro všechny ze smečky je vždycky problém, ale je zhruba stejně stará jako ty. Snaž se s ní vycházet.“

Přikývla jsem a kousla se do jazyka, než jsem stačila říct něco drzého. Nebylo třeba si ho znepřátelit a dráždit ho, aby mi

prokousl hrdlo. Tady už nebyly žádné mříže, které by mu bránily vrhnout se na mě.

„Máš k dispozici dostatek jídla a můžeš jít kamkoli ve městě. Clayton nebo Jack bude samozřejmě muset jít s tebou,“ řekl a škulbl hlavou ke dvěma mužům, kteří stáli za námi. „Město se nepokoušej opustit.“

„Tak hloupá ani statečná zase nejsem,“ nemohla jsem si pomoci a zavtipkovala jsem.

Než na mě Kaden stačil něco zavrčct, rychle jsem se zeptala: „Kde to jsme? V Kanadě, nebo ve Spojených státech?“

„Tuhle informaci zatím nedostaneš,“ řekl Kaden a já zabojovala s návalem frustrace, který se ve mně vzedmul. „Nejdřív se budeš muset stát plnohodnotným členem smečky.“

Moje mysl se otrásla v základech. Počkat... cože? „To myslíš vážně?“ zeptala jsem se, podívala se na něj a snažila se na jeho až příliš pohledné tváři najít jakýkoli náznak, že si ze mě utahuje. „A je to vůbec možné? Myslela jsem, že jediným způsobem, jak se přidat ke smečce, pokud se do ní nenarodíš, je stát se družkou jejího člena.“

„Smečka Hadonoše už přijala i jiné odmítnuté,“ řekl Kaden. „Jsme přece smečka vyvrženců. Většina z nás ví, jaké je být opovrhovaný a nechtěný.“

Já jsem to tedy věděla rozhodně. Začala se ve mně chtě nechtě probouzet naděje. Byla snad tohle odpověď na moji tichou prosbu k měsíční bohyni? Odvrátila jsem pohled a pokračovali jsme v chůzi k domu, až jsme zastavili u schodů na verandu. Mohla by mi tahle ztracená smečka poskytnout domov, který jsem celý

život hledala? Místo, kde bych se cítila přijatá, a nebyla bych odstrkována za to, že jsem jiná?

„Jak se tedy můžu přidat ke smečce?“

„Jestli chceš být součástí téhle smečky, musíš se řídit mými rozkazy a prokázat mi svou věrnost. Loajalitu si musíš zasloužit, nedává se darem.“ Založil ruce na hrudi. „Tvůj výcvik začíná zítra a každý den budeš dokazovat svou užitečnost pro smečku tím, že uklidíš budovu, kterou ti přidělím.“ Usmál se, jako by mu dělalo radost mi to sdělovat. „Od této chvíle budeš uklízečkou smečky.“

A tak jsem se vrátila do role vyvrhele, bytosti nejnižší z nejnižších, do pozice, která mi byla až příliš povědomá. Nijak se nelišili od ostatních smeček a mě už sakra nebavilo, že se ke mně chovají jako k odpadu.

Zabodla jsem do něj pohled. „Takže ti nestačí, že chceš, abych pro tebe riskovala život jako návnada? Teď mám za tebe dělat i špinavou práci?“

V očích mu zaplátl hněv, a když se ke mně přiblížil, spatřila jsem v nich jasnou hrozbu. Klopýtavě jsem ustupovala, až jsem narazila na zeď za sebou a prudce vydechla. Položil ruce na stěnu po obou stranách mé hlavy, a tím mě pevně uvěznil, abych mu nemohla vyklouznout zpod paží. A pak se naklonil blíž. Hodně blízko.

Jeho horké a pevné tělo bylo jen pár centimetrů od mého. Teď jsem nemohla popadnout dech z úplně jiného důvodu. Navzdory jeho příšerné osobnosti jsem se nemohla ubránit návalu touhy, který mnou projel, zvlášť když jsem vdechovala jeho vůni. Mého vnitřního vlka to přivádělo k šílenství, a třebaže jsem z Kadena

měla strach, také jsem po něm toužila. V nitru mě drásl pocit viny a připomínal mi, že není mým druhem, že patřím někomu jinému – ačkoli ten někdo se mnou nechtěl mít nic společného.

„Dovol mi, abych ti vyjasnil jednu věc,“ řekl mi Kaden do ucha a přiložil rty tak blízko, že když promluvil, ucítila jsem jeho teplý dech. „Já jsem alfa. Tohle je moje smečka. Moje rodina.“

Zachvěla jsem se nad majetnickým tónem jeho hlasu. Jaké by to bylo mít alfu, kterému na mně tak záleží? Nebo druha, když na to přijde?

„Dávám ti šanci,“ pokračoval. „Pokud prokážeš svoji věrnost, nikdo s tebou nebude špatně zacházet ani ti ubližovat, přijmeme tě prostě do rodiny. Ale jestli uděláš cokoli – a je úplně jedno co –, čím mou smečku zradíš nebo jí jakkoli ublížíš...“ Odmlčel se a zhluboka se nadechl. Nejspíš cítil můj strach i mou touhu, obojí dohromady. „Nebudeš žít dost dlouho, abys toho stihla litovat.“

„Další výhrůžky,“ řekla jsem, nedokázala jsem ta slova zadržet. Když jsem mu byla tak blízko, začala jsem být lehkovážná a riskovala jsem. „Ale opravdu bys to udělal? Nebo je tvůj štěkot horší než kousnutí?“

Vzal mi bradu do dlaně a přinutil mě, abych se mu podívala do očí. „Jestli mě budeš neustále provokovat, brzy to zjistíš.“

Jak jsme se na sebe dívali, žár mezi námi se stal nepopíratelným. Když jsem se dívala do těch chladných modrých očí, hrudník se mi prudce zvedal a klesal a pak se můj pohled zaměřil na jeho ústa. Bylo špatné, že jsem tajně toužila vědět, jaké je jeho kousnutí? Podvědomě jsem si olízla rty a on mě v reakci na to sevřel prsty pevněji. Na vteřinu jsem si pomyslela, že se nakloní,

buď aby mě lehce kousl do rtů, nebo mě tvrdě políbil, a ke svému překvapení jsem po tom v tu chvíli toužila. Zadržela jsem dech, zůstala jsem úplně nehybná a čekala, co udělá dál. Musela jsem vydat nějaký drobný zvuk, protože spustil oči z mých rtů, a když jsme se znovu setkali pohledem, tvář měl opět přísnou a rozhodnou. Pustil mě, ustoupil a založil si ruce. A čekal na mou odpověď.

Postavila jsem se o něco více zpříma a snažila se ovládnout dech.

„Fajn, budu vám dělat uklízečku. Ještě něco?“

„Teď jdi dovnitř,“ zavrčel. Pak se otočil a beze slova odkrácel do lesa.

12. KAPITOLA

SLEDOVALA JSEM, jak Kadena pohltily stromy, a pak jsem zůstala sama se svými dvěma bodyguardy, kteří se příhodně dívali kamkoli, jenom ne na mě.

„To je takový vždycky?“ zeptala jsem se a snažila se rozptýlit podivné napětí, které přetrvávalo ve vzduchu. Myslela jsem si, že mě oba budou ignorovat, ale ten menší se ušklíbl a odvětil: „Dobrá jo.“

„Drž hubu, Jacku,“ zavrčel ten větší a lehce strčil menšího muže do ramene.

„On vždycky všechno dramatizuje,“ ozval se ženský hlas a já se polekaně otočila k domu. Tak tiše se mohl pohybovat jen další měnlivec. Na verandě stála mladá žena s tmavými vlasy po ramena a ve tváři měla lehký úsměv. „Nenech se jím moc vyděsit,“ dodala. „Jakmile ho poznáš, zjistíš, že Kaden je velký dobrák.“

„Nějak se mi nechce věřit,“ zamumlala jsem.

Usmála se ještě víc. „Já jsem Stella.“

„Ayla,“ odpověděla jsem. „A že tak dobře znáš Kadena?“

„No, je to můj bratr.“

Bratr? Představa, že Kaden má sestru, která se umí usmívat a žertovat, mi připadala fantaskní. Bylo by logické, že tak hrozné chování zdědil. Prohlédla jsem si ji znovu a už jsem si všimla jejich vzájemné podoby. Kdyby se Kaden víc usmíval, nejspíš by se jí podobal až nápadně.

Stella ukázala hlavou směrem k domu. „Tak pojď dovnitř.“

Otevřela dveře a pokynula mi, abych vešla. Zastavila jsem se ve vchodu a prohlížela si tmavé dřevo, klenutý strop a obrovská okna, která dovnitř propouštěla výjimečné množství přirozeného světla. Dům byl prostorný, ale přesto působil útulně a vypadal jako přepychová lyžařská chata z jedné z těch fotografických knih, které mi pořídil Wesley. Ze všech stran byl výhled na les, takže to působilo, že dům je spíš součástí přírody než úkrytem před ní.

Stella mě rychle provedla všemi místnostmi, ukázala mi velkou kuchyni s tmavými dubovými skříňkami a nerezovými spotřebiči, zjevně nedávno zrenovovanou. Přilehlý obývací byl obrovský, s čalouněnými křesly a velkou koženou pohovkou usazenou proti vysokému krbu. Posuvnými dveřmi se odtud vcházelo na rozlehlou terasu s venkovním nábytkem, ohništěm a grilem. Ucítila jsem, jak mi v hrudi zacukalo. *Tohle je domov pro rodinu.*

„Budeme spolubydlíci,“ řekla Stella a s širokým úsměvem se na mě podívala.

„Bydlíš tu sama?“ zeptala jsem se a vzpomněla si, co Kaden říkal o omezeném prostoru pro smečku.

Stella se zasmála. „Ne. Je to Kadenův dům. Bydlíme tu spolu.“

Sakra. Zrovna když jsem si myslela, že si od něj oddechnu, zjistila jsem, že budu bydlet v jeho pitomém domě. Představila jsem

si, že se ráno probudím a najdu ho, jak truceje v kuchyni a vrčí na mě, když si jdu udělat kafe. *To mě zabijte radši hned.*

Otevřela jsem pusu, abych něco řekla – nevím, jestli abych zaprotestovala nebo se zeptala, zda můžu bydlet někde jinde –, ale Stella mě přerušila dřív, než jsem stačila cokoli namítnout.

„Zavedu tě do tvého pokoje.“ Pokynula mi, abych ji následovala po schodech do prvního patra, kde bylo nejméně pět ložnic. Gestem ukázala ke dveřím hned z kraje. „Tenhle je můj. Máme společnou koupelnu, ale budeš mít svůj vlastní prostor.“

Stella otevřela druhé dveře a ustoupila, aby mě pustila dovnitř. Pokoj byl čistý a hezký, ale obyčejný. Nebyly tu žádné doplňky, které by stály za zmínku, jenom manželská postel zastrčená v rohu, obyčejná dřevěná komoda v dalším rohu a prázdný stůl umístěný pod oknem s výhledem na les, kam předtím zmizel Kaden.

„Tohle byl jeden z našich pokojů pro hosty, ale teď je tvůj,“ řekla Stella. „Klidně si tu udělej pohodlí.“

Přejela jsem prsty po tmavém dřevě stolu a cítila, jak se mi cosi stahuje v krku. Poprvé po několika dnech jsem se cítila... v bezpečí. Tady, mezi smečkou osob, o kterých jsem se vždycky domnívala, že jsou to příšery. „Je to perfektní. Děkuju.“

Přikývla a nechala mě v místnosti samotnou. Když odešla, došlo mi, že si to tu nebudu moct zařídit jako doma. Nezůstalo mi nic, co bych si mohla vybalit. Všechny své věci jsem opustila během útoku. Dokonce i oblečení, které jsem měla na sobě při Konvergenci, bylo pryč – roztrhané a odhozené, když jsem se přeměnila.

Můj telefon! Zbytečně jsem se poplácala po kapsách. Samozřejmě tam nebyl. Někde jsem ho ztratila, když jsem utíkala před Jordanem, a teď nejspíš leží rozbitý kdesi v lese uprostřed Montany. Anebo hůř – je v rukou Lvů. Otřásla jsem se, když jsem si představila Jordana, jak prochází mým telefonem a prohlíží si fotky, které jsem udělala, a zprávy, které jsem poslala. Najednou jsem byla strašně ráda, že mi Bradova parta rozmlátila foťák dříve, než jsem odešla z domu. Kdybych ho na Konvergenci ztratila taky, zničilo by mě to.

Zkontrolovala jsem malou komodu, ale byla prázdná. Neměla jsem žádné jiné oblečení než to na sobě, ani kartáček na zuby nebo šampon. Zachmuřila jsem se a zamířila do koupelny, abych se podívala, jestli tam není něco, co bych mohla použít.

Koupelna byla moderní, laděná do jemných pískových tónů, a voněla po jasmínu. Na pultu ležel srolovaný ručník a vedle něj byl položený šampon, kondicionér a nová kostka mýdla. Nebylo to nic extra, ale když jsem ty věci uviděla, úlevně jsem si povzdechla. Teď jsem si mohla z vlasů smýt krev a přestat konečně zapáchat jako zvíře z chlíva.

Nedočkavě jsem skočila do sprchy, dlouho jsem stála pod proudem teplé vody a nechala ji volně stékat a přecházet z červené přes růžovou až do bezbarvě průzračné. Nespěchala jsem a vychutnávala si pocit očisty, nechávajíc svoji mysl blaženě vyprázdnit. Když jsem vyšla ven, cítila jsem se mnohem lépe a mnohem víc sama sebou.

Stále jsem neměla náhradní oblečení, ale to, které jsem dostala, bylo relativně čisté. Hodila jsem ho na sebe a vydala se dolů

na průzkum. Pomalu jsem sestupovala po schodech a snažila se naslouchat, jestli se někde něco nepohne. Někdo přecházel po kuchyni a dělal hluk. Doufala jsem, že je to Stella a ne Kaden.

Když jsem vešla, Stella se otočila, na talíři sendvič a na tváři úsměv. „Pro tebe,“ řekla a podala mi ho.

Podívala jsem se na ni a vytřeštila oči. „Děkuju.“

Snažila jsem se chovat decentně, když jsem se do něj zakousla, ale po prvním soustu jsem si nemohla pomoci. Zhltna jsem ho, jako bych nejedla už několik dní. Stella mě pozorovala s lehkým úsměvem na tváři. Ztuhla jsem uprostřed sousta a sklonila hlavu.

„Je to vážně dobré.“ I když to byla jen šunka se sýrem, bylo to vynikající.

„Aha, budeme potřebovat další jídlo,“ řekla Stella a její úsměv se změnil v zakřenění. Otočila se, prohrábla skříňku a vytáhla pytlík chipsů. „Musíš mít hlad. Na, vezmi si i tohle. A posad' se, ať nemáme drobký na podlaze.“

Stella mi pokynula k ostrůvku a já vděčně klesla na stoličku a pustila se do chipsů. Ani mě neznala, ale stejně se ke mně chovala mile. Když se otočila, všimla jsem si na horní části její paže znamení smečky Hadonoše a přemýšlela jsem, jestli všechno, co mi o nich řekli, byla lež. Kaden jejich nebezpečné pověsti rozhodně dostál, ale jeho sestra mi připadala úplně jiná.

„Musím do obchodu,“ prohlásila Stella a já se zájmem naklonila hlavu. „Měla bys jít se mnou. Provedu tě po městě a ty si můžeš koupit, co budeš potřebovat.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemám žádné peníze.“

Mávla rukou nad mými obavami. „Kaden zaplatí za cokoli, co potřebuješ.“

Málem jsem se udusila jedním ze svých chipsů. „Nechci jeho milodary.“

„On je alfa a stará se o nás,“ prohlásila, jako by to byl prostý fakt. „A to včetně návštěv, jako jsi ty.“

„Jsem návštěva?“ vyhrkla jsem. „Spíš zajatec.“

Trochu pokrčila rameny. „Kaden se chce jenom ujistit, že se ti dá věřit. Není tak špatný. Uvidíš.“

Žije úplně jiný život než já, uvědomila jsem si najednou. Nikdy předtím jsem neviděla nikoho, kdo by byl tak spokojen se svým alfou. Nebylo to poprvé, co jsem zatoužila, abych se narodila jako někdo jiný. V dětství mě to napadalo tak často, že to bylo prakticky jako mantra opakující se v mé hlavě. Dvaadvacet let jsem po takové smečce toužila, až jsem nakonec uvěřila, že je to marné. A že nic podobného ani neexistuje. Ale Kaden se o svou smečku očividně dobře stará, přestože ke mně se choval hrubě. *I otec byl přinejlepším podprůměrný alfa*, uvědomila jsem si. Věděla jsem, že mnoho členů smečky Raka bylo s jeho vedením nespokojeno, ale nikdy s tím nedokázali nic udělat. Jedinou nadějí pro budoucnost smečky byl Wesley, ale ten je pryč.

Při pomýšlení na Wesleyho a na to, co mohlo být, mnou projel záchvěv smutku. Hrozilo, že se mi oči zaplní slzami, ale zamrkala jsem a udržela emoce na uzdě. Truchlit budu později, až budu sama. A jednoho dne se dočkám své pomsty.

Stella si všimla, jak se tvářím. „Co se děje?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nic. Pojďme.“

Stella mě vyvedla ven. Všimla jsem si, že oba muži, které mi Kaden přidělil jako strážce, se nehnuli z místa na verandě, kde jsme je zanechaly. Stella postřehla, že si je prohlížím, i když jsem se snažila, aby to bylo nenápadné.

„Clayton je beta vůdce naší smečky,“ řekla a ukázala na vyššího z nich. „On a Jack jsou Kadenovi přátelé.“

Přátelé? Těžko uvěřit, že nějaké má. A proč by své přátele posílal mě hlídat, když je zřejmé, že pro něj skoro nic neznamenanám? Určitě mají na práci lepší věci.

Neměla jsem ale čas se tím dlouho zabývat. Došli jsme pěšky do města a já jsem se rozhlížela a snažila se všechno vstřebat. Budovy byly udržované, domy nedávno nahozené a obchody přívětivé. Vypadalo to jako dobře zachovalé historické město a rukou mi automaticky sjela k fotoaparátu. Architekturu sice nemám ráda tolik jako přírodu, ale jsou i výjimky.

„Tohle je Coronis,“ řekla mi Stella. Na hlavní třídě se postavila doprostřed silnice a rozpřáhla ruce, jako by mi ulici představovala. Nemohla jsem si pomoci, usmála jsem se a zavrtěla hlavou. Ona a Kaden byli opravdu jako den a noc. Ona mi sdělovala informace bez jakéhokoli pobízení, Kaden je naopak zatajoval a byl na mě nevrlý, když jsem se na něco zeptala.

„Co je?“ zeptala se Stella.

„Nic,“ opáčila jsem a znovu zavrtěla hlavou. „Pokračuj.“

Ukazovala mi různé budovy, které jsme míjeli. Všechno se tu soustřeďovalo kolem velké travnaté plochy s několika obecními budovami, včetně školy, na jedné straně a s obchody na straně druhé. Všimla jsem si, že každý, koho jsme potkali, byl měnlivec

a měl někde na těle znak Hadonoše. Pořád pro mě bylo těžké uvěřit, že jsem opravdu tady, mezi ztracenou smečkou.

„Musíš ochutnat jejich pečivo,“ rozhodla Stella a s úsměvem ukázala na pekárnu s kavárnou. „Je božské. I když to, co teď opravdu potřebuješ, je nové oblečení. Pojď za mnou.“

13. KAPITOLA

STELLA MĚ ZAVEDLA do jediného obchodu s dámským oblečením ve městě. Nebyl velký, ale měl docela slušný výběr. Jenže já jsem před regály zaváhala. Zaskočilo mě, kolik různých stylů oblečení tu je k dispozici.

„Děje se něco?“ otázala se Stella. „S cenami si nedělej starosti. Jak jsem říkala, Kaden to zařídí.“

„O to nejde.“ Sklonila jsem hlavu a připadala si hloupě. „Doma jsem prostě dostávala věci po někom nebo jsem si za babku pořídila cokoli, co jsem našla ve slevách. Otec mi nedovolil kupovat si nové věci.“ Snažila jsem se, aby z mého hlasu nezněla hořkost, ale věděla jsem, že se mi to nepodařilo. Za posledních dvaadvacet let se toho ve mně nahromadilo tolik.

Stella ve tváři zněžněla a kývla na mě. „Můžu ti pomoci, jestli chceš.“

Přikývla jsem, ulevilo se mi. „To by bylo skvělé.“

Stella tleskla rukama a usmála se. „To bude zábava. Tak se na to podíváme. Máš nádherné vlasy. Měly bychom využít jejich barvu, pořádně je zvýraznit.“

Zavrtěla jsem hlavou. Kvůli barvě vlasů jsem si vždycky připadala jiná, méněcenná. Nedokázala jsem si představit, že bych na ně chtěla upozorňovat – ale na druhou stranu už jsem přece nebyla ve smečce Raka. Následovala jsem Stellu, která pobíhala kolem regálů a házela mi oblečení, dokud jsme nedošly až ke zkušebním kabinkám.

„Jdi,“ pobídla mě, „a klidně dej pryč všechno, co se ti nelíbí.“

Usmála jsem se na ni a vstoupila dovnitř. Dala mi toho až moc. Co bych vůbec dělala s tolika tričky? Ale když jsem si jedno po druhém vyzkoušela, zjistila jsem, že Stella má dokonalý cit pro barvy. Veškeré kousky, které vybrala, mi zvýrazňovaly oči a dávaly vyniknout mým vlasům tak, že se mi moje zrzavá barva opravdu líbila. A navíc, díky jejich střihu vypadaly žádoucí i křivky mého těla; rozhodně mi nepřipadaly jako něco, co bych měla skrývat. Bylo to, jako bych poprvé v životě viděla v zrcadle skutečně samu sebe.

Pak jsem se znovu podívala na to obrovské množství oblečení. Tohle všechno v žádném případě neupotřebím! Ale když jsem tu kupu věcí vynesla ven, Stella mě nenechala nic vrátit. „Je to dobrý základní šatník,“ řekla. „Budeš toho časem potřebovat víc, ale tohle zatím stačí.“

Víc? „Myslela jsem, že většinu času travíme nazí.“

Stella se na mě usmála. „To ale neznamená, že *po zbytek času* nemůžeme vypadat sexy.“

Také se ujistila, že jsem si vybrala dostatek spodního prádla, podprsenek, kalhotek a ponožek, a pak podala prodavačce svoji kreditní kartu. Odsunula jsem stranou všechny výčitky svědomí, které jsem dosud cítila. Byly to Kadenovy peníze a za to, že mě

zavřel, a za jeho příšerné chování bych ho měla přimět, aby mi koupil celý tenhle obchod.

Natáhla jsem ruku, abych zvedla tašky, ale Stella mě okřikla a odstrčila mě. Trhla hlavou směrem ke Claytonovi a Jackovi, kteří nás do obchodu následovali. Vyměnili si pohled, ale přesto přistoupili blíž.

„Budte taky trochu užiteční,“ prohlásila Stella a postrčila tašky směrem k nim. Otevřela jsem ústa, abych zaprotestovala, ale při pohledu na grimasy v jejich tvářích jsem se zarazila a potlačila úsměv. Ta výměna názorů mi připomněla způsob, jakým Mira komunikovala se smečkou Raků. Stella byla Miře hodně podobná, alespoň povahově. Fyzicky si nebyly podobné vůbec, ale i se Stelou jsem se cítila jako doma.

Při pomyšlení na Miru mě přepadl pocit osamělosti. Zapřemýšlela jsem, jestli existuje způsob, jak jí dát vědět, že jsem v bezpečí a že mě Jordan nebo Lvi brutálně nezavraždili. Musí se o mě strašně bát, i když si zároveň zvyká na nový život ve smečce Ryb. Představila jsem si její reakci, až jí řeknu, že mě přijala ztracená smečka... *Tomuhle, Miro, nikdy neuvěříš.*

„Aylo?“ oslovila mě Stella, a když jsem na ni konečně pohlédla, výraz v její tváři říkal, že to není poprvé, co se snaží upoutat mou pozornost.

„Promiň.“

„To je v pořádku, vypadalas, že jsi milion mil daleko. Na co jsi myslela?“

„Jenom na někoho, koho znám,“ řekla jsem. „Na kamarádku ze smečky Ryb. Naposledy mě viděla polomrtvou na Konvergenci

a jsem si jistá, že se o mě strašně bojí. Je nějaká šance, že bych jí mohla poslat zprávu?“

„Ne, to není. Promiň.“ Stella se tvářila soucitně a zároveň neshovívavě. „Nemůžeme dovolit, abys kontaktovala kohokoli mimo smečku. Kvůli tvé vlastní bezpečnosti. Rozumíš?“

Zatraceně. Tušila jsem, že to tak bude, ale musela jsem to zkusit. „Takže hádám, že nový telefon taky nepřipadá v úvahu?“

„Až se přidáš ke smečce, budeš ho mít. Do té doby to nemůžeme riskovat.“

Venku se mi kolem nohou mihl pohybující se uzlík a já automaticky uskočila z cesty. Pak jsem zkoprněla, když kolem proběhlo několik vlčích štěňat a v trávě se pak převracela jedno přes druhé, vrčela a hravě po sobě chňapala. Vlčata? Jak je to možné?

„Kluci!“ zvolala Stella téměř přísně, jako by bylo naprosto běžné, že tu pobíhají mladí vlci. „To je jenom pár mých žáků,“ dodala, když si všimla mého pohledu a špatně si ho vyložila. „Jsem učitelka v mateřské škole v Coronisu.“

Brada mi spadla snad až na zem, jak jsem zkoprněla překvapěním, a zapomněla jsem zavřít pusu, když jsem pozorovala, jak si hrají. „O to nejde. Jak se jim podařilo získat vlky tak brzy? Nikdy předtím jsem vlčí mláďata měnlivců neviděla.“

„Aha, jasně. Zapomněla jsem, že jsi vyrostla u vlků zvěrokruhu.“

Stella se na mě podívala trochu s lítostí. „My nepotřebujeme jet na Konvergenci, abychom získali vlčí podobu. Nebo své druhy, když na to přijde.“

„Tak jak je získáváte?“

„Děje se to přirozeně.“ Pokrčila rameny. Jako by to bylo tak snadné... jako by bylo úplně k ničemu, že jsem v to doufala a modlila se za to od chvíle, kdy jsem poznala, co znamená mít svého vlka. „Většina z nás se poprvé promění, když jsme ještě batolata.“

„To je neuvěřitelné. Ty roky tréninku, které určitě máš...“ Odmlčela jsem se. „A co druh? Jak si nějakého najdeš bez kouzla Slunečních čarodějek?“ zeptala jsem se.

„Když dospějeme, dokážeme vycítit, jestli je někdo náš druh, když je poblíž a pokud jsme oba proměnění. Nebo mi to alespoň tak vyprávěli. Já zatím žádného druha nemám.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Zajímalo mě, jak si smečka Hado-noše nachází své partnery, ale nikdy by mě nenapadlo, že je to všechno tak... jednoduché. *Čím se tak liší od zbytku vlků zvěrokruhu, že nepotřebují pomoc Slunečních čarodějek?*

Tenhle myšlenkový pochod mě přivedl k další otázce. „A co Měsíční kletba?“

„Cože měsíčního?“ zeptala se Stella.

Na okamžik mě napadlo, že si ze mě určitě dělá legraci. Zadívala jsem se jí do tváře a snažila se v ní najít náznak humoru nebo předstírání. Jediné, co jsem pozorovala, byl jen nejasný zmatek.

„No, ta kletba, která způsobuje, že měnlivci za úplňku šílí,“ dodala jsem pomalu na vysvětlenou. „Sluneční čarodějky nám po narození musejí požehnat, aby k tomu nedošlo.“

Zmatek se proměnil v zamračený výraz. „To zní jako nějaká pohádka. Kdo vám takové věci navykládal?“

„Tohle nás učí celý život,“ řekla jsem a hlas se mi trochu třásl. „Sluneční čarodějky nám požehnají jako dětem, pak nám

pomohou získat naše vlky, a když dosáhneme dvaadvaceti let, najdeme s jejich pomocí druhá.“

Stella rozhodla rukama. „Promiň, Aylo. O tomhle nevím nic. Možná to všechno začalo až poté, co naši smečku vykopli ze společenství vlků zvěrokruhu.“

Přikývla jsem a přemýšlela, jestli v tom není něco víc. Nebo to možná mělo něco společného s těmi zvěstmi, které jsem slyšela: že se smečka Hadonošů před dávnými časy zkrížila s Měsíčními čarodějkami. Podívala jsem se na Stellu a snažila se zahlédnout nějakou fyzickou známku, že je víc než pouhý měnlivec, ale nezažnamenala jsem vůbec nic neobvyklého. Kdyby nebylo symbolu smečky Hadonoše, mohla by pocházet z kterékoli z dvanácti smeček zvěrokruhu.

Než jsem se nadála, zastavili jsme všichni před obchodem s potravinami, jako by moje nohy prostě následovaly Stellu, kamkoli mě vedla. Byla jsem tak zabraná do svých myšlenek, že by mě mohla zavést přímo do lesa na okraj útesu, a já bych si toho ani nevšimla. Všechno, co jsem celý život znala, se přede mnou pomalu rozpadalo a vyvracelo z kořenů. Ztracená smečka se ke mně chová vlídněji než moje vlastní rodná smečka a přístup ke svým vlčím schopnostem a druhům zřejmě má i bez pomoci Slunečních čarodějek! V jakém alternativním světě jsem se to ocitla?

„Tady je ten obchod,“ upozornila mě Stella. Buď si mého náhlého rozrušení nevšimla, nebo se mě snažila ze všech sil uklidnit.

„Přinesu nám nějaké jídlo... a vím, že si potřebuješ koupit toaletní potřeby. Klidně si vezmi, co potřebuješ, a sejďeme se u pokladny.“

„Dobře,“ souhlasila jsem. Rukou pokynula k oddělení s drogistickým zbožím a odfrčela s vozíkem.

Strážci zůstali se mnou, zatímco jsem si vybírala, co jsem potřebovala. A já je pozorovala koutkem oka. Dokonce i když byla Stella poblíž, zdálo se, že se příliš nevzdalují. Vlastně mi připadalo, že jediná chvíle, kdy nejsou na dohled, nastane, když pobýváme uvnitř Kadenova a Stellina domu. Co si tak asi myslí, že se pokusím udělat? Utéct? Když jsem se na ně ohlédla, ten menší – Jack – na mě znovu upřeně hleděl. Prudce jsem se otočila zpátky a popadla náhodně vybranou tubu zubní pasty.

U pokladny na mě čekala Stella. Podala mi pár balíčků studených obkladů. „Na, tohle budeš potřebovat na zítra.“

Vzala jsem balíčky a prohlížela si je. Byly to takové ty, co se dávají do mrazáku a používají k léčbě zranění. „Na co?“

„Zítra začneš s tréninkem,“ připomněla mi Stella. „Věř mi, budeš je potřebovat na všechny ty bolavé svaly. S tím ti nepomůže ani rychlé uzdravování měnlivců.“

„Jasně, Kaden se zmínil o nějakém tréninku...“

Stella zaplatila za zboží a věnovala prodavačce vřelý úsměv. Pak se otočila zpátky ke mně. „Je to součást tvých zkoušek, aby se zjistilo, jestli se můžeš přidat ke smečce. Čeká tě jak bojový, tak vlčí výcvik.“

„Cože?“ zeptala jsem se.

Zrychlil se mi tep, když jsem pomyslela na to, že budu opět ve vlčí podobě. Tentokrát bych nebyla ve smrtelném nebezpečí a mohla bych se opájet silou, kterou mi dávala, a učit se, jak používat své nové schopnosti. A bojový výcvik? Toho jsem se s vlastní

smečkou nikdy nesměla účastnit. Otec nechtěl, abych se uměla bránit. „To zní... zábavně.“

Stella si pobaveně odfrkla. „Můžeš mi to zítra zopakovat, až bude po tréninku.“

Vyšli jsme ven s nákupem, moji dva strážci nás následovali v tak malé vzdálenosti, že to bylo až nepříjemné. Ztišila jsem hlas, i když jsem věděla, že mě tak jako tak uslyší. „Proč mi tvůj bratr přidělil tyhle strážce? Neuteču. I kdybych chtěla, nemám kam jít. Ani nevím, v jaké části země se nacházíme, nebo v jaké zemi, když na to přijde. Čekají snad jenom na to, až udělám nějakou chybu, aby mě mohli zabít?“

„Jistěže ne. Bratr by tě z cely nepustil, kdyby tě chtěl zabít.“ Podívala se na mě s úsměvem. „Kaden se chce jen ujistit, že nejsi pro smečku hrozba. V životě se už mnohokrát spálil. Příliš než aby každému snadno důvěřoval.“

„Tomu rozumím,“ zamumlala jsem, zatímco jsme všichni pokračovali v chůzi. „Ale zajal mě a přivedl mě sem proti mé vůli, abych žila se smečkou, o jejíž existenci jsem ještě před pár dny ani nevěděla. Pak mi řekl, že nemůžu odejít, a přidělil mi strážce, aby mě hlídaly na každém kroku. Je těžké necítit se jako vězeň.“

„Nevím, jaké hrozné věci jsi o naší smečce slyšela,“ řekla Stella. „Ale všechny jsou mylné. Kaden ti chce věřit. Ano, přivedl tě sem, ale také tě vyléčil. Doufá, že projdeš zkouškami a přidáš se k naší smečce. Proto mě požádal, abych na tebe dohlédla a pomohla ti se vším, co budeš potřebovat.“

Zatímco jsme se vraceli do Kadenova domu, mračila jsem se. Stellina slova se zdála být v rozporu s tím, jak se ke mně Kaden

choval. Ale na druhou stranu, tahle smečka vůbec není taková, jakou jsem ji očekávala. Všechny mé domněnky byly dnes zpochybněny. Možná je na tom sexy alfovi víc, než jsem si původně myslela.

14. KAPITOLA

KADEN MĚ VZBUDIL za svítání drsným zabušením na dveře. „Je čas vstávat, vlčí štěně.“

Než jsem vylezla z postele a otevřela dveře, nebyl nikde v dohledu. Bylo těžké uvěřit, že bydlím ve stejném domě jako on, protože jsem ho tu ještě neviděla. Nebyl doma, ani když jsem se předchozího dne vrátila se Stellou s nakoupenými potravinami a pomáhala je uložit, ani když jsme pak spolu večeřely.

To se však dost rychle změnilo. Když jsem se připravila a sešla dolů do kuchyně, stál se založenýma rukama u pultu, jako by na mě čekal. Tmavé vlasy měl trochu rozčuchané ze spánku a horní knoflík košile rozepnutý, takže byla vidět malá ochutnávka pevných svalů pod ní. Snažila jsem se tam příliš dlouho nezdržovat pohledem, i když očím se moc chtělo.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem ho příjemným tónem – hlavně proto, abych viděla, jak se zamračený výraz v jeho tváři prohloubil.

„Dej si něco k jídlu a pak můžeš začít s úklidem,“ prohlásil. „Nejprve u mě doma. Všechny místnosti kromě mé ložnice a koupelny. Tam nechod. Rozumíš?“

„Je to jasné a důrazné,“ řekla jsem a ze všech sil se snažila, aby se v mém hlase neprojevil sarkasmus. Ale nejspíš se mi to moc nedařilo, protože jeho zamračený výraz začal hraničit s vražedným. Kousla jsem se do jazyka, abych z pusy nevypustila nějakou další hloupost.

„Úklidové prostředky jsou pod dřezem,“ prohodil přes rameno, když odcházel.

Rozhlédla jsem se po domě a povzdechla si. Nebyla tu špína ani nepořádek, takže to aspoň nebude trvat dlouho, ale pořád byl mnohem větší než jakýkoli dům, který jsem uklízela předtím. Dávat do pořádku tátův dům bylo mou povinností a Jackie se vždycky snažila, aby mi přidělala práci. *Pro případ, že by ses nudila*, říkala a házela mi své neposkládané prádlo. Alespoň v tom mě Kaden nejspíš bude ignorovat. A nedokázala jsem si představit, že by Stella byla takhle malicherná, nebo dokonce zlomyslná.

Po lehké snídani jsem začala v kuchyni a pomalu se propracovávala domem. Navzdory své nechuti dělat smečce uklízečku jsem si dala záležet, abych všechno uklidila důkladně. Stella v jednu chvíli sešla dolů, vzala si borůvkový muffin a kávu a pak se vydala za svou práci učitelky v mateřské školce. Pořád mě udivovalo, že své vlky tady dostávají tak malé děti. Vsadím se, že jí to hodně ztěžuje práci, ale nejspíš ji to taky víc baví.

Nakonec jsem se zastavila před Kadenovým pokojem. Byl jediný, který jsem neviděla otevřený, a neměla jsem v úmyslu porušit Kadenova pravidla. Nepochybně by vycítil, že jsem tam byla, jakmile by vstoupil dovnitř. Ale nemohla jsem si pomoci, byla

jsem zvědavá, jak to v jeho soukromí vypadá. Po chvilce váhání jsem se však zapřela a vrátila se dolů.

Trvalo mi celé dopoledne, než jsem dala do pucu tolik místností, a měla jsem hlad. Rychle jsem jedla oběd a myslela na to, co mi Stella řekla u večere. *Zítřka odpoledne začneš trénovat. Vydej se na mýtinu za domem.*

Když jsem vyšla ven a nadechla se teplého letního vzduchu, nálada se mi zvedla. Dneska se proměním – na to jsem se těšila ze všeho nejvíc. I kdybych měla snášet Kadenovo vrčení a nepěkné, ledové pohledy. *No, aspoň že na něj je hezký pohled.*

Ze dvorku vedla do lesa malá pěšinka a já se po ní vydala doufajíc, že jdu správným směrem. Okamžitě mě obklopily výhledy a pachy těchto lesů – když jsem teď měla své vlčí smysly, byly všechny vjemy mnohem výraznější. Nemohla jsem se dočkat, až se tím listím a stromovím budu moct proplétat na čtyřech nohách.

Nakonec jsem mýtinu našla. Byl to obrovský otevřený prostor, dost velký na to, aby se na něm mohly pohybovat desítky měnilců, aniž by si navzájem překážely. Překvapilo mě, že je prázdná. Uprostřed stál pouze Kaden, tvář nachýlenou ke slunci, jako by se snažil zachytit nějaký pach. Po tváři se mu rozlévalo světlo a mně se při pohledu na něj sevřelo srdce a naplnilo se čímisi, co se podobalo touze.

Když jsem se k němu přiblížila, vzhlédl ke mně, a když na mě upřel svůj pátravý pohled, málem jsem klopýtla. Jeho intenzivní mužná přítomnost jako by zaplňovala celou mýtinu, a přestože byl zatraceně děsivý, pokračovala jsem směrem k němu, aniž bych sklopila zrak.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala jsem se.

„Na tvůj výcvik budu dohlížet osobně,“ odpověděl Kaden. „Potřebuju vědět, co umíš. Jak bojuješ a jak se zachováš v situaci, kdy budeš čelit skutečnému nepříteli.“

Povytáhla jsem obočí. Nebyla jsem si jistá, jestli se mám cítit poctěna, nebo být vyděšená, že se mi během tréninku bude plně věnovat on sám. „A to jsem si myslela, že se mnou nechceš mít nic společného.“

Zamračil se, ale rozhodl se moji poznámku ignorovat. „Učili tě bojovat?“

„Ne, otec nechtěl, abych to uměla. Ale už jsem se porvala mockrát a vždycky jsem z toho vyvázla živá.“

„Poslední rvačka, ve které ses ocitla, by skončila docela jinak, kdybychom tě nezachránili.“

Odfrkla jsem si. „Mně to připadalo mnohem víc jako únos než jako záchrana.“

Tón jeho hlasu zpřísněl. „Byla bys radši, kdybych tě nechal uprostřed lesa, aby tě našli Lvi?“ Když jsem po něm střílila ostrým pohledem, ukázal před sebe. „Začneš s protahováním. Ukážu ti, co máš dělat.“

Posadil se na zem a pokynul mi, abych ho následovala. Pak mě provedl sérií jednoduchých protahovacích cviků, až mě pálily končetiny, jak se začaly probouzet. Pomohlo mi to zbavit se přetrvávajících bolestí a svalové únavy z dnešního úklidu. Sledovala jsem, jak se mu pohybují vypracované svaly na pažích, když si objal a přitáhl jedno koleno k hrudi, a rychle jsem odvrátila zrak.

Soustřed' se!

„Tohle budeš dělat každý den,“ prohlásil, když jsme skončili.

Přikývla jsem a stále se dívala do země. „To zvládnou.“

„I když nebudeme trénovat,“ dodal. „Potřebuješ být dostatečně hbitá, aby ses mohla kdykoli pustit do boje, a tyhle cviky ti pomůžou udržet se v kondici.“

Dost snadné. Nebylo to nic, co bych předtím nedělala, a on neprovozoval žádné šílené stojky na rukou ani nic podobného. Zatím to vypadalo, že trénink bude zvládnutelný.

Nebyla jsem však natolik arogantní, abych tvrdila, že to bude hračka. Ještě jsem musela zjistit, jestli umím bojovat. Ale alespoň tuhle část, tenhle malý kousek, jsem měla pod kontrolou. Připadalo mi to jako malý úspěch po tom všem, čím jsem si od Konvergence prošla.

Kaden se vztyčil do plné výšky a přiměl mě, abych se na něj podívala. „A teď na mě zaútoč.“ Čekala jsem, že zaujme nějaký bojový postoj, ale on jen tak stál s rukama volně podél těla. Rozhodně vypadal uvolněně, ale já věděla, že prostě čeká, až vyrazím.

Chvíli jsem ho jen pozorovala a snažila se přemýšlet jako bojovník. Nejlepší by bylo pokusit se ho zaskočit. Byla jsem menší a slabší a on už několikrát dokázal, že má schopnost přitlačit mě bez problémů k zemi. Ustoupila jsem o pár kroků a snažila se číst v jeho výrazu. Jeho oči ale nic neprozrazovaly.

„Nemáme na to celý den,“ vyštěkl.

Vrhla jsem se na něj s pěsti zdviženými před sebou, abych se kryla, a rychle jsem se mu prosmýkla k boku s cílem zaskočit ho a udeřit.

V okamžiku, kdy jsem zaútočila, zaujal bojový postoj. Ukročil mi z cesty, jako by přesně věděl, co udělám. Moje pěst se setkala jen se vzduchem, já ztratila rovnováhu a přepadla. Chytil mě za nataženou ruku a strhl mě dopředu, takže jsem proletěla těsně kolem něj, dopadla se zafuněním na zem a rozplácla se. Sakra, pohyboval se tak rychle.

„To bylo hrozné,“ řekl a znělo to skoro znuděně. „Snažila ses ochromit mou obranu. Bylo očividné, co se chystáš udělat, ale aspoň jsi nebyla tak hloupá, aby ses mě pokusila napadnout přímo. Vstaň a zkus to znovu.“ Vysoukala jsem se na nohy a potřebovala chvilku, abych se zorientovala.

Tentokrát mě Kaden nenechal proklouznout kolem sebe, jen mě chytil a zatlačil zpátky. Klopýtla jsem, ale neupadla. Projel mnou maličký záchvěv pýchy. Nebyla jsem dokonalá, ale ani hrozná. Zvládla jsem to.

„Ještě jednou,“ řekl.

Čím více jsme bojovali, tím více jsem si uvědomovala, jak málo toho umím. Několikrát prostě jen uhnul z cesty a nechal mě setrvačností prolétnout kolem. Nebo okamžitě blokoval moje útoky a využíval je proti mně.

„Jak to, že jsi tak rychlý?“ zalapala jsem po dechu, zatímco jsme kolem sebe kroužili.

„Jsi měnlivec, Aylo. Používej své vlčí reflexy.“

Vrhl se na mě a já uskočila dozadu. Nebyl to plynulý, fyzikální zákony popírající pohyb, který by nejspíš použil on, ale unikla jsem. Ještě chvíli jsme kolem sebe kroužili. Zhluboka jsem se nadechla a snažila se soustředit. Nepomohlo to. Viděla jsem, jak

rychle se pohybuje, pak na chvílku trochu zpomalil, takže když jsem se k němu přiblížila, mohla jsem se pokusit sledovat jeho pohyby, ale nebyla jsem mu schopná zasadit ani ránu. Jak mi dál uhýbal, moje frustrace jenom narůstala.

„Chápu,“ řekla jsem, když jsem zakopla o jeho příhodně umístěnou nohu. „Můžeš mě teď něco doopravdy naučit?“ Když ke mně natáhl ruku, podívala jsem se na něj. Natáhla jsem se, abych ji uchopila, ale zarazila jsem se. „Nechystáš se mi pomoci ze země, jenom abys mě přehodil přes hlavu nebo tak něco, že ne?“

„Možná. Ale ani vlastnímu slovu bych tak úplně nevěřil.“ Na rtech mu pohrával lehký náznak pobavení.

Zamračila jsem se na jeho ruku a zvedla se sama. Bylo těžké soustředit se na svůj hněv, když pootočil rameny a rozvlnily se mu svaly. *Pokud se na ty jeho svaly nepřestaneš soustředit, tak se tu ztracenou věc nenaučíš*, řekla jsem si přísně.

„Ukážu ti pár elementárních pohybů a technik,“ řekl Kaden. „Dají ti dobrý základ, na kterém můžeš v příštích dnech stavět.“

Následující hodinu se mnou procházel základní postoje a pohyby horních a dolních končetin, ve spojení s obraty těla. Když jsem se snažila pohybovat nohama souběžně s údery, připadalo mi to nepřírozené. Dvakrát jsem zakopla jen tak o vzduch. Na Kadenovi bylo pokaždé vidět, jak si myslí: *To jako vážně?* Nedomáhala jsem se ubránit ruměnci, rozlil se mi po tvářích každou chvíli. Nikdy jsem nebyla nešikovná, ale nyní jsem své tělo trénovala, aby se chovalo úplně jinak než dosud, a to ve mně vyvolávalo pocit, že jsem svoje končetiny ještě nikdy doopravdy nepoužívala.

„U tebe to vypadá tak jednoduše,“ řekla jsem, když jsem se zastavila, abych se nadechla.

„Ty pohyby jsem tě naučil správně,“ řekl Kaden. „Prostě ti nesedí načasování a musíš zapracovat na pozicích těla. Není to ono, pořád působíš křečovitě. Příliš myslíš na to, co bys měla dělat, a nenecháváš své tělo dělat to přirozeně.“

Odmlčel se a já se znovu namáhavě nadechla. „Přejdí do kotoulu vpřed, jako bys právě někomu uštědřila úder, a pak se chtěla vyhnout protiútok.“ Předvedl ten úkon tak, že vypadal stejně snadně jako dýchání.

Přikývla jsem, zapřela se nohama a zvedla ruce v obranné pozici, kterou mě naučil. „Začínám takhle, ano?“

„Širší postoj,“ řekl Kaden a já si povzdechla a postoj rozšířila. Od začátku mi připadalo, že to dělám špatně, a přestože jsem se do kotoulu snažila sbalit podle Kadenových pokynů, uvědomila jsem si hned, že nemám správnou rovnováhu a koordinaci.

Ani jsem se úplně nepřekotila, jak jsem se vrhla hlavou napřed do země, místo abych s co nejvíce sníženým těžištěm padala přes ruku. Včas jsem ale zvedla ruce před sebe a setrvačností se překulila na stranu, abych si nerozbila obličej. Bylo to mnohem těžší, než jsem si myslela. Zvláště když v Kadenově provedení vypadal ten úkon tak snadno. Měla jsem pocit, že než trénink skončí, budu se zemí velmi dobrá kamarádka. Když jsem se podívala na Kadena, měl ruce založené na hrudi a já sledovala, jak zhluboka vydechl.

„Máme na čem pracovat,“ řekl a zavrtěl hlavou.

Pak mi předváděl, jak správně padat, aniž by se člověk zranil, a já ho pozorně sledovala. Hned poté do mě začal znovu strkat

a podrážet mi nohy. To moje tělo bralo jako něco přirozeného – a taky že bylo. Za ta léta jsem se naučila, že abych nepodlehla v boji, musím být schopná vydržet rány a najít způsob, jak jim uniknout. Díky tomu jsem přežila tak dlouho.

Několikrát jsem vzhledla a uviděla Kadena, jak přikyvuje, jako by byl téměř ohromený. Chvála z něj prakticky číselá.

„Už jsme skončili?“ zeptala jsem se a zadýchaně jsem zírala nahoru na oblohu poté, co jsem se dokutálela z dalšího výletu k zemi.

„Ještě jedna věc,“ řekl. „Chvaty. Jsi slabá, slabší než většina měnlivců, a pokud tě někdo uvězní ve chvatu, budeš muset být tak obratná, aby ses z něj vymanila. Jinak nebudeš mít šanci.“

Skvělé, pomyslela jsem si, když jsem se znovu odlepila od země.

„Začneme s jednoduchými chvaty, jako je tenhle.“ Otočil mě a já ani nestačila otevřít pusku, abych se ho zeptala, co to dělá, a už mě sevřel a položil mi ruce pevně na boky. Když se jeho tělo přitisklo k mému a jeho široký hrudník se mi tvrdě opřel o záda, mozek mi úplně vyzkratoval. Jeho dech mě šimral na chloupkách vzadu na krku, skoro jako by se skláněl, aby políbil kůži na odhalené křivce mé šíje.

Několik okamžiků jsem ani nezaregistrovala, že mluví, jeho slova ke mně doléhala, jako by se prodírala melasou. „Použij ruce, vši silou odstrč ty moje a pak klesni k zemi.“

Cože? Bylo těžké vzpomenout si, co tu vůbec dělám, natož proč bych ho měla chtít od sebe odstrčit.

Sevřel kolem mě paže a pěsti mi zaťal do břicha, až to zabolelo. „Dostaň-se-z-toho.“

Prudce jsem se nadechla. Bolest mě vytrhla z toho podivného stavu a já se v jeho sevření začala zmítat.

Jeho pokyny mi docvakly až o chvíli později – zvedla jsem nohy, svezla se níž a pokusila se vystrčit ruce ven a nahoru.

Pustil mě a já dopadla na zem. *Co to sakra je?* Pomyslela jsem si a škrábala se pryč. Jak se mám naučit, abych se uměla vymanit z takových chvatů, když nedokážu ani myslet? Proč na mě takhle působí?

K mému zděšení to nebyl jediný chvat, který jsme se chystali cvičit. Kaden mi zaryl do zad patu a zavelel „Vstaň!“ a já se znovu vyhoupla na nohy. „Tohle bylo snadné. Uvidíme, jestli se dokážeš dostat z tohotohle.“

Procházeli jsme různé chvaty. Při každém z nich tiskl tělo k mému až příliš blízko, než abych dokázala zůstat v klidu. Nezaskočily mě tolik jako ten první, ale stejně mě znepokojovalo, jak na něho moje tělo reaguje. Nejevil žádné známky toho, že by byl stejně unavený nebo zpocený jako já, a když jsem se jeho chvatům bránila, napůl jsem čekala, že to se mnou prostě vzdá.

Zatím to neudělal, ale já byla v chvatech žalostně slabá a připadalo mi to jako další porážka. Bylo mi jasné, že mě čeká ještě spousta práce, a počítala jsem, že mě předá nějakému jinému trenérovi. Když jsem se vyvlékla z dalšího úchopu a Kaden si povzdechl, čekala jsem, že přesně tohle mi oznámí. Místo toho jenom prohlásil: „To stačí. Sejdeme se tu zítra po obědě a budeme pokračovat.“

„Cože?“ zeptala jsem se. „Ještě nejsi unavený z mé neschopnosti?“

„Máš před sebou ještě dlouhou cestu, ale není to úplně beznadějně,“ odpověděl Kaden a beze slova zamířil k domu.

Vskutku velká pochvala. Dlouze jsem vydechla. Bolelo mě celé tělo a byla jsem ráda, že mi Stella sehnala ty studené obklady. Bylo mi jasné, že je budu večer potřebovat.

15. KAPITOLA

DOŠLA JSEM NA OKRAJ LESA a překvapeně zjistila, že Kaden se Stellou na mě čekají před domem. Čekala jsem, že se vypaří v lese a znovu se objeví, až bude připraven opět zazářit nebo zahrozit, ale on na mě jen kývl, jako by posledních pár hodin nestrávil sledováním toho, jak se s ním snažím bojovat.

„Stella převezme tvůj vlčí výcvik,“ oznámil mi. „Ve své vlčí podobě je jednou z nejlepších přirozených lovkyně a stopařek, jakou kdy moje smečka měla.“

Podle toho, jak Stella poskakovala jako nadšené dítě, jsem ji podezřívala, že Kadena prakticky donutila, aby ji nechal být mou učitelkou. Pokud byl jejich vztah podobný tomu mému s Wesleyem, pak měla Stella nejspíš Kadena omotaného kolem prstu. Začala jsem se usmívat, ale znovu mě zasáhl osten smutku. Vědět, že Wesley je pryč, bolelo víc než cokoli jiného. Většinu času jsem se snažila na to nemyslet, protože to pokaždé zbolelo tolik, že jsem se musela zastavit a popadnout dech.

Krátce jsem zavřela oči a snažila se prodýchat bolest v hrudi. Jedním z nejjednodušších způsobů, jak překonat smutek, bylo

přeměnit ho v hněv. Všechnu svou bolest a zranění jsem převtělila do myšlenky na pomstu Lvům, kteří mě o bratra připravili.

Když jsem otevřela oči, už jsem nemusela mrkáním zahánět slzy. Byla jsem klidná, vyrovnaná a bez problémů jsem se setkala se Steliným a Kadenovým pohledem. Kaden na mě kývl a bez rozloučení odešel. V tu chvíli už jsem se ani neurazila. Je jasné, že takhle se Kaden prostě chová. Nikdo jiný s tím zjevně nemá problém.

„Pojď,“ řekla Stella a pokynula směrem k jiné části lesa, k té za jejich domem. Následovala jsem ji mezi stromy a rozhlížela se kolem. Pořád jsem nevěděla, kde jsem, a ani Stella mi to nehodlala říct, i přes svou rostoucí laskavost. Přestala jsem hádat a rozhodla se počkat, až mi budou důvěřovat natolik, aby mi to prozradili. Nebyla v tom nějaká moje potřeba vrátit se honem domů. Můj domov už stejně nejspíš neexistoval.

Místo v lese, na kterém se Stella po chvíli chůze zastavila, se nijak nelišilo od svého okolí: prostě jen stromy všude kolem. „Sem chodí štěňata, aby se naučila chovat jako vlci a lovit ve smečce. Ale dneska tu budeme samy.“

„Protože mi nevěříš?“ zeptala jsem se suše.

„Ne, protože jsou ve škole,“ odvětila Stella a zvláště se na mě podívala. „Vím, že Kaden působí trochu drsně, ale snažíme se, abys ses u nás cítila vítaná.“

Přikývla jsem a sklopila hlavu. Trochu jsem se zastyděla. Stella se ke mně chovala jenom hezky, a dokonce ani Kaden mi za těch pár hodin nevyhrožoval, že mě zabije. I když to se může každou chvíli změnit.

„Já zůstanu v lidské podobě, až se proměníš,“ řekla Stella. „Ještě nejsme členy stejné smečky, takže s tebou nebudu moci ve vlčí podobě komunikovat. Teď se svlékni.“

Zaváhala jsem jen vteřinu, než jsem se svlékla. Nebylo to tak hrozné, svlékat se v blízkosti jediného člověka, ale stejně jsem se ke Stelle alespoň otočila zády. Možná někdy budu schopna ze sebe oblečení prostě strhnout a nechat ho na hromádce, ale dneska ten den ještě nenastal.

„Teď se mám proměnit?“ zeptala jsem se Stelly.

Přikývla a já zavřela oči a připravila se na bolest. Tentokrát mi nepřipadala tak silná, ale zdálo se, že celý ten proces trvá věčnost – každá kost se přetvářela tak zdlouhavě, že jsem měla pocit, jako by mě to tahalo ve švech. Nakonec jsem se po několika dlouhých minutách ustálila ve své vlčí podobě a zkusmo jsem máchla bílým ocasem.

Stella se rozzářila. „Páni, podívejme se na tu krásnou srst! Tak čistě bílá barva se vidí málokdy. Je vidět, že ses proměňovala zatím jenom párkrát. Neboj, čím častěji to budeš dělat, tím to bude snazší a rychlejší. Nikdy ale nebudeš tak rychlá jako alfa. Ti jediní to dokážou okamžitě.“

Ano, viděla jsem, jak rychle se umí proměňovat alfy, včetně Kadena, a záviděla jsem jim tu lehkost, s jakou to dokážou. I tak byla moje vlčí podoba zatraceně nádherná. Vlastně to byla ta nejlepší věc na světě, zvlášť když jsem zrovna neprchala před nebezpečím. Přikrčila jsem se a pak vyrazila do akce a sprintovala kolem stromů. Proplétala jsem se mezi nimi tak snadno, jako bych to trénovala celé roky. Moje vlčí tělo reagovalo mnohem rychleji než to lidské.

Neohrabanost, kterou jsem cítila s Kadenem, zmizela. Když jsem oběhla Stellu a pak se vrhla do trávy a kutálela se, doprovázel mě její smích. Moje tělo se pohybovalo tak snadno a hbitě. Bylo to neuvěřitelné.

„Jsi jako tříleté štěně,“ prohlásila Stella a stále se smála.

Podívala jsem se na ni s nadšením, jak nejlépe to ve vlčí podobě šlo, ležíc stále na zádech v trávě. Zavrtěla na mě hlavou a nechala mě ještě pár minut dovádět, než mě zavolala zpátky k sobě. „Je čas začít trénovat,“ řekla a já jsem naklonila hlavu na stranu. „Vyzkoušíme si tvé vlčí smysly.“

Vytáhla z tašky několik předmětů z jejich domu a zamávala jimi přede mnou. „Tyhle věci schovám a ty se je budeš snažit vystopovat podle čichu. Teď zavři oči.“

Sklonila jsem hlavu na znamení souhlasu a zavřela oči. Slyšela jsem, jak Stella odchází, a nastražila jsem uši na jiné věci. Nebylo to těžké, protože všude kolem mě toho bylo tolik, čemu se dalo naslouchat, a můj vlčí sluch to umocňoval v takové míře, až jsem byla těmi zvuky skoro zahlcená. Nedokázala jsem si představit, že bych pobývala ve vlčí podobě ve městě.

Vítr šeptal mezi stromy a rozechvíval listí. Slyšela jsem, jak mezi větvemi i po zemi skotačí malá zvířata a o něco dál dusají ta větší. Asi nás ucítila a prchla pryč, ale ptáci a veverky si nás nevšimli, když jsme se prodíraly jejich lesem. Škubla jsem ušima dozadu a zaposlouchala se, jestli neuslyším něco z města. Potěšilo mě, když jsem zachytila nejen zvuky aut, ale i několik hlasů.

Blízko mě se ozvaly Stelliny lehké kroky. „Teď už můžeš otevřít oči,“ řekla a já na ni zamrkala. Stála tu, jednu ruku v bok,

a usmívala se na mě. „Schovala jsem deset předmětů z domu. Zkus je všechny najít.“

Zvedla jsem nos do vzduchu. Předchozí soustředění na zvuky lesa se vytratilo, když jsem teď znovu aktivně používala nos a oči. Zachytila jsem závan vůně čehosi známého – čehosi, co připomínalo chleba –, a tu vůni jsem sledovala.

Nos mě vedl křovím směrem, kterým jsem slyšela odcházet Stellu, když mě předtím opustila. Snažila jsem se soustředit jen na tu známou vůni, ale stále mě něco rozptylovalo. Cítila jsem zvířata a rostliny, a když se změnil vítr, ztratila jsem na chvíli správnou stopu. Musela jsem se vrátit a najednou jsem zachytila pach dalšího objektu. Podívala jsem se jedním i druhým směrem, snažíc se rozhodnout, za kterým z pachů se vydat. Ten druhý byl ostřejší a silnější, jako by Stella prošla cestu několikrát tam a zpět, kdežto ten první pach, či spíše vůně, byl jemnější, slabší.

Zatímco jsem se rozhodovala, prohnala se přede mnou veverka a moje vlčí instinkty mě přiměly pronásledovat ji několik vteřin na strom, než jsem si uvědomila, co mám dělat. Přiložila jsem nos k zemi, zhluboka se nadechla a rozhodla jsem se jít druhou cestou. *Potrava*, říkal mi můj nos. *Maso*. Jen o pár metrů dál stopa náhle skončila a já jsem se rozhlížela kolem sebe a otáčela hlavou, abych se pokusila rozeznat předmět, který tu má trenérka schovala. Nic.

Vrátila jsem se zpátky a pokusila se znovu najít ten první pach – onu chlebovou vůni –, ale zdálo se, že zmizela. Frustrovaně jsem se vydala zpátky ke Stelle a hledala další pach. Stála tam a pozorovala mě s jiskrou v očích.

„Je to ohromující, že?“ zeptala se. „Zvykneš si. A čím déle to budeš dělat, tím lépe se naučíš pachy rozlišovat. Zvykneš si na to. Věř mi, zpočátku je ohromený každý.“

S vyplazeným jazykem jsem na ni zavrtěla hlavou a dychtivě jsem pokračovala v hledání. Pokaždé když jsem ucítila jídlo, šla jsem po něm a dostávala čím dál větší hlad. Vždy jsem si myslela, že už jsem blízko k tomu, abych něco našla, ale nakonec jsem vyšla s prázdnou: vůně zmizela a žádný předmět nebyl v dohledu. Úspěšně se mi podařilo vystopovat jenom jednu věc – starou běžeckou botu, která vypadala, že patří Kadenovi. Ten smradlavý křáp jsem vyčenichala snadno.

Když jsem svou trofej přinesla, vyhlásila Stella konec.

„Dobrá práce! Teď se můžeš proměnit zpátky.“

Cítila jsem se slabá jako po tréninku s Kadenem a posadila se na lesní půdu. Jen s obtížemi jsem se dokázala přeměnit a obléknout. Hned co jsem to udělala, už jsem toho litovala. Moje lidské smysly mi připadaly otupělé ve srovnání s těmi, jimiž se mohlo pyšnit mé vlčí tělo. A teď jsem měla ještě větší hlad.

„Místo některých předmětů jsi použila jídlo, že?“ zeptala jsem se. „Ale když jsem na to místo dorazila, vždycky už bylo pryč.“

Stella se znovu rozesmála, až skoro hýkala. „Věděla jsem, že půjdeš nejdřív po jídle, protože to dělá každé vlčí štěně. Jaká by to byla legrace, kdybychom vám to udělali snadné?“ Pomohla mi vstát z lesní půdy. „Na začátečníka sis vedla dobře.“

Nesouhlasně jsem zakroutila hlavou. „Vždyť jsem našla jenom jednu věc. Myslím, že mi jen mažeš med kolem pusy, protože mě Kaden zrovna tobě uvázel na krk.“

Ušklíbla se, ale mou poznámku nechala být. „Zvládneš to v pohodě. Pojd', jdeme na večeři.“

Kromě té hluboké únavy jsem teď cítila vděčnost. Byla jsem vděčná za to, že se mi dostává výcviku, bez ohledu na to, jak je těžký. Kdybych byla stále se smečkou Raka, nic z toho bych se nenaučila. Podle zvyku je na rodině a blízkých kamarádech ze smečky, aby ostatním ukázali, jak být vlkem, ale otec se tím neobtěžoval. Po celý můj život mě nechával, abych si na všechno přišla sama, takže tentokrát by to nebylo jiné. A smečka Lva? Nedokázala jsem si představit, že by se ke mně chovali o moc lépe.

Tyhle znalosti chci nabírat, jakýmkoli způsobem to půjde.

Když jsme se vracely k domu, cítila jsem, jak se ve mně odehrává ještě cosi jiného. Nezažila jsem to už léta, od dětství. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopila, co to je. Chtěla jsem udělat dobrý dojem, aby se na mě Stella podívala a řekla: „Dobrá práce!“ Bylo to zvláštní, pociťovat tuhle potřebu po takové době. Kdysi jsem to tak měla i u otce, než jsem si uvědomila, že nic z toho, co dělám, pro něj nebude dost dobré, a přestala jsem se snažit.

V menší míře jsem si to samé přála i u Kadena. Pořád se mi nelíbil jeho příšerný přístup k lidem ani jeho drsné metody, ale dokázala jsem ho respektovat aspoň jako alfu. Vyplynulo to z jednoho prostého faktu: mohl by mi pomoci, abych se stala silnější. Nezáleželo na tom, že není zrovna nejmilejším učitelem nebo že neumí rozdávat pochvaly. Mohl by mi pomoci pomstít se za Wesleyho, a to bylo to jediné, na čem mi záleželo. Neměla jsem žádný problém snášet jeho nafoukaný, arogantní postoj, pokud

to znamenalo, že se mi dostane zadostiučinění, až uvidím smečku Lva na kolenou, jak prosí o život. A bude vědět, že tahle odmítnutá vlčice bude tím, kdo jim pomůže dojít zkázy.

Nemohla jsem se dočkat.

16. KAPITOLA

NEJVÍC ZE VŠEHO MĚ PŘEKVAPILO, že si Kaden sedl s námi k velkému jídelnímu stolu. Když jsme vešly, byl už v domě, a já napůl očekávala, že se na mě podívá a odejde nahoru – ale on se posadil ke kuchyňskému ostrůvku a krájel zeleninu k těstovinám k večeři. Poslali mě nahoru, abych se osprchovala od špíny a potu z tréninku, zatímco Stella s ním při vaření vedla téměř výhradně jednostrannou konverzaci.

Když bylo jídlo hotové, Kaden se posadil do čela stolu. Stála jsem s talířem v ruce a přemýšlela, jestli si k nim můžu přisednout. Stella do mě šťouchla loktem a ukázala bradou k jedné z prostředních židlí. Čekala jsem, že si sedne na druhý konec proti bratrovi, ale ona se usadila naproti mně.

Několik minut jsme jedli mlčky, než Stella ticho přerušila. „Takže, Aylo, pověz mi, jaké to bylo vyrůstat ve smečce Raků?“

Zastavila jsem se, sousto na půli cesty k ústům. „Bylo to...“ Odmlčela jsem se. Nechtěla jsem lhát. O tom, jak se mnou zacházeli, jsem lhala, až se mi od pusy prášilo, celé roky. „... hrozný,“ dodala jsem nakonec. Stella zamrkala, jako by to nebyla odpověď,

kteou čekala. „Vždycky se mi vyhýbali, protože jsem byla vyvrhel, a spousta jiných členů smečky se ke mně chovala... no, hrozně.“

„Nebyla jsi náhodou dcera alfy?“ položila Stella další otázku a pokusila se vyměnit si pohled s Kadenem, ale ten se soustředil na svůj talíř a pomalu, metodicky jedl.

„Byla, ale na tom nezáleželo.“ Prstem jsem si pročísla pramen zrzavých vlasů. „Můj otec měl poměr s lidskou ženou a já jsem se jí až příliš podobala, než aby na to mohl zapomenout. Z jeho chování bylo naprosto zřejmé, že navzdory společné krvi jeho dcera nejsem. To Wesley, můj bratr a alfa následník, byl milované dítě. A byl jediný, kdo se ke mně choval vlídně.“

„Byl?“ zeptala se Stella tiše.

„Teď už je mrtvý, kvůli smečce Lva a jejím spojencům.“ Nedomázala jsem v hlase potlačit hořkost a bolest, ale přesto se mi podařilo mrkáním zahnat příval slz.

Na okamžik jsem si myslela, že jsem jim zkazila náladu, protože nás opět zahalovalo ticho. Cinkání vidliček o talíře bylo jediným zvukem v jídelně. Možná jsem neměla nic říkat.

„Smečka Lva zabila rodiče i nám,“ řekla Stella, a já jsem k ní vzhledla. Vypadala smutně, ale bylo zjevné, že se to stalo už dávno. Když jsem se podívala na Kadena, všimla jsem si, že svírá vidličku takovou silou, až mu zbělaly klouby.

Proto je asi tak nenávidí, pomyslela jsem si. To vysvětlovalo, proč chtěl nejdřív zaútočit na smečku Lva. Přikývla jsem, znovu sklonila hlavu a vrátila se k jídlu. Byly to vynikající těstoviny – špagety v jakési bílé omáčce se zeleninou a kuřecím masem.

Vaření Stella očividně ovládala lépe než jako základní dovednost nutnou pro přežití.

Stella se dlouze napila vody a pokračovala. „Naši rodiče se snažili sejít s ostatními alfa vůdci, aby zjistili, jestli by některý z nich byl ochoten předložit náš případ ostatním smečkám a pomoci nám znovu se připojit k vlkům zvěrokruhu. Ale ostatní smečky s námi nechtěly mít nic společného a my jsme si chvíli mysleli, že se už nikdy nic nezmění. Pak ale rodiče dostali pozvání k setkání se smečkou Lva. Některým z nás to bylo podezřelé, ale otec byl nadšený, že se konečně setká s jednou ze smeček, a neposlouchal cizí rady.“

Zhluboka jsem se nadechla, když jsem uslyšela bolest ve Stelině hlase. „A oni vás zradili. Že ano?“

Stella přikývla. „Alfa vůdce Lvů zabil rodiče a několik jejich nejbližších přátel a rádců. Tehdy se Kaden stal alfou.“

Nikdy jsem o ničem takovém neslyšela, dokonce ani od chlubitivých Lvů. Na druhou stranu, nejspíš chtěli pravdu o smečce Hadonoše udržet v tajnosti. Kdyby někdo věděl, že jsou skuteční a ne jenom příšery z mýtů, mohla by ztracená smečka získat mezi vlky zvěrokruhu sympatie.

„Jak je to dávno?“

„Deset let. Někdy mi připadá, jako by se to stalo teprve včera. Tady to tak cítím,“ řekla tiše a položila si ruku na srdce. Oči jí plály stejnou směsicí vzteku a smutku, jakou jsem cítila já. A já najednou pochopila, že za deset let se budu cítit stejně jako teď. Nevěděla jsem, jestli to unesu.

„Od té doby čekáme, až přijde čas na pomstu.“

„Deset let je dlouhá doba na takové čekání,“ opáčila jsem. „Smečka Lva se za posledních deset let jen rozrostla a zesílila. Proč jste čekali až doteď?“

Kaden trochu moc náhle odložil vidličku. Při tom nečekaném zvuku jsem nadskočila. Vzhlédl a oči mu hořely nenávistí. „Od chvíle, kdy jsem se stal alfou, jsem posledních deset let trávil každický den přípravou své smečky na válku. Cvičil jsem všechny členy k boji. Shromažďovali jsme zbraně a zdroje. Studovali slabiny ostatních smeček. A teď jsme konečně připraveni.“ Naklonil se kupředu a tiše dodal: „Pokud budeš dělat, co ti řeknu, oba se na Lvech dočkáme své pomsty.“

Podívala jsem se do těch očí plných nenávisti a uvěřila mu. Musel být mladý, když se stal alfou, a bylo působivé, jak dokázal převzít kontrolu nad smečkou a připravit ji k boji. Rozhodně bych se mu nechtěla postavit.

Pak už byla nálada u stolu opravdu a dokonale pokažená a zbytek večere jsme strávili v tichosti. Kaden dojedl jako první, opláchl talíř, dal ho do myčky a beze slova se odklidil nahoru. I když takový dramatický odchod jsem od něj očekávala spíš před večeří.

„Nevšímej si ho,“ řekla Stella, když vstala. „Musel rychle dospět, když se stal alfou. Pod vší tou nevrlostí mu na nás opravdu záleží.“

Věřila jsem tomu, že alespoň na ní mu záleží. Ale na mně? Já jsem i tady byla pořád vyvrhel.

Poklidila jsem v kuchyni, pustila myčku a pak jsem zamířila nahoru, abych strávila zbytek večera odpočinkem. Trénink mě

pořádně vyčerpal, ale když jsem ležela v posteli, zjistila jsem, že se nedokážu uvolnit. Včera večer jsem usínala snadno – vyčerpáním a smutkem –, ale dnes to tak lehké nebylo.

Bylo třeba nalézt odpovědi na příliš mnoho otázek. Podívala jsem se z okna a uviděla na zemi několik ozářených míst, kam dopadalo měsíční světlo. A to byla první z mých otázek – potřebovala jsem pochopit tu podivnou sílu, kterou jsem použila, abych se při Konvergenci dostala pryč od Jordana.

Vstala jsem, tiše přešla ke dveřím a naslouchala. V domě bylo ticho. Otevřela jsem a vyšla na chodbu. Kaden tam nebyl a nevrátil se na mě, takže jsem usoudila, že cestu mám volnou a bezpečnou.

Plížila jsem se chodbou a po schodech dolů. Pořád nic. Uvolnila jsem se, až když jsem došla k zadním dveřím a vyšla ven – ulevilo se mi, že dům opouštím bez svých strážců. Co nejtíšeji jsem se vydala do lesa. Ne příliš daleko, ale tak akorát, aby mě Kaden nebo Stella nemohli uvidět, kdyby se náhodou podívali ven.

Vstoupila jsem do kaluže měsíčního světla a naklonila obličej k měsíci. Vypadalo to jen jako světlo, nic se mi na něm nezdalo zvláštní. Necítila jsem to podivné škubnutí v břiše a nepozorovala ani to, jak se svět kolem změnil. Zavřela jsem oči a soustředila se.

Stále nic.

Byla to jenom jednorázová záležitost? Nějaký zvláštní instinkt přežití, který měnlivci mají?

Pak jsem si vzpomněla, jak jsem tehdy měla pocit, že umřu, a pokusila jsem se vyvolat v sobě stejný strach a paniku. *Musím utéct*, pomyslela jsem si. *Potřebuju se dostat pryč*. Ta naléhavost

ve mně vzrostla dost snadno. Nebylo to tak dávno, kdy jsem byla štvaná jako zvíře, a ten pocit mi byl ještě až příliš povědomý.

Prudce jsem se nadechla a otevřela oči. Nacházela jsem se tak tři metry od místa, kde jsem byla předtím. Málem jsem se rozesmála, ačkoli v tom nebylo nic směšného. Ať už jsem předtím použila jakoukoli moc, byla stále ještě ve mně.

Zavřela jsem oči a zkusila to znovu. Bylo to jako proměna. Čím víckrát jsem to opakovala, tím to bylo snazší, jako když procvičujete sval. Udělala jsem okruh kolem hájku stromů, využívajíc přitom jen kalužiny měsíčního světla, a pak jsem se pokusila jednu kalužinu přeskočit. To se mi nepodařilo, alespoň jsem však začínala poznávat meze té podivné síly. Když jsem se zastavila, abych se nadechla, cítila jsem se unavená, jako bych trénovala nebo běhala.

Najednou se mi zjezily chloupky na zátylku z pocitu, že mě někdo pozoruje. Otáčela jsem hlavou a snažila se zjistit, kdo to je. Kaden se opíral o strom asi šest metrů ode mě. Stál úplně ve stínu, ale s nikým jiným se nedal zaměnit. Ta široká ramena bych poznala kdekoli.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se s rukama v bok. „Jak dlouho už mě pozoruješ?“

Rozhodil pažemi a měsíční světlo, do kterého vykročil, ozářilo jeho až příliš pohlednou tvář. „Potřebuju se ujistit, že se nechystáš utéct, když ses uprostřed noci rozhodla odejít z domu a chovala ses, jako by ses chtěla odplížit pryč.“

„Chtěla jsem jen zjistit, jak tahle podivná schopnost funguje,“ řekla jsem. „Před Konvergencí jsem ji neměla a zatím jsem nenašla čas ji trénovat. Víš, byla jsem zavřená v kleci a tak.“

Očekávala jsem, že na mě Kaden něco zavrčí, ale on mé rýpnutí prostě ignoroval a přistoupil blíž. Bezděčně jsem o krok ustoupila, ale pak jsem se zastavila a zvedla bradu. Nenechám se jím zastrašit.

„Vím, co jsi zač,“ prohlásil Kaden. „Tušil jsem to už dřív, ale teď, co jsem tě viděl pohybovat se v měsíčním světle, je to úplně jasné. Jsi Požehnaná měsícem.“

„Cože jsem?“ Nikdy předtím jsem ten termín neslyšela.

„Dostala jsi zvláštní dar od měsíční bohyně Seléné,“ upřesnil, a mně se tím vlastně vůbec nic neobjasnilo.

„Proč by mi měsíční bohyně dávala dary?“ vyhrkla jsem. „V životě jsem nebyla ničím výjimečná.“ Jen otec mi dával výjimečně jasně najevo, že nejsem a neznamenám nic.

Kaden přejížděl očima po mém těle nahoru a dolů tak, že jsem se zachvěla. Okamžitě mě polilo horko, ale ten pocit jsem zahlala. Nesmírně mě dráždilo, že moje tělo na něj takhle reaguje. „Mám teorii,“ řekl.

„A mohl by ses o ni podělit se třídou?“ zeptala jsem se.

Usmál se na mě. „Ano, mohl. Ale myslím, že ne úplně hned.“

Kretén, pomyslela jsem si.

„Kolik toho víš o smečce Hadonoše a o tom, proč jsme se stali vyhnanci?“ zeptal se dřív, než jsem mu stihla odseknout.

Pokrčila jsem rameny. „Asi jako každý jiný měnlivec,“ řekla bych. Vyrůstali jsme na strašidelných příbězích, které nám o vás vyprávěli. Nevěřila jsem, že vaše smečka je skutečná, dokud jsem tě nepotkala.“ Naklonila jsem hlavu, když jsem si vzpomněla na některé zvěsti, které jsem o nich slýchala. „Legendy říkají, že se

vaše smečka kdysi dávno křížila s Měsíčními čarodějkami, aby získala zvláštní schopnosti. Také se říká, že jste se už jednou pokusili převzít vládu, ale jediné, co vám to přineslo, bylo vyhoštění ze společenství smeček zvěrokruhu.“

„Částečně je to pravda,“ souhlasil Kaden. „Kdysi dávno se Měsíční a Sluneční čarodějky spojily a zotročily všechny vlčí měnlivce, aby s nimi vedly válku proti upírům.“

Zvedla jsem ruku, abych ho zastavila. „Počkej, vydrž. Upíři? To jako že jsou skuteční?“

„Ano, i když jich zbylo jen velmi málo, podle toho, co jsem slyšel. Žijí spíš v Evropě.“

„Jak stereotypní. Třeba Vlad Dracula nebo tak?“ neohlídala jsem se.

Střelil po mně pohledem a pokračoval. „Jak jsem říkal... Poté, co čarodějky vyhrály válku, se měnlivci vzbouřili a s pomocí Měsíčních čarodějek si vydobyli svobodu. Sluneční čarodějky si tu zradu nenechaly líbit a obě skupiny se rozdělily. Smečka Hadonoše zůstala s Měsíčními čarodějkami v dobrých vztazích a občas se s nimi pářila, ale ostatním smečkám zvěrokruhu se rostoucí moc smečky Hadonoše nelíbila a vyhnaly nás.“ Odmlčel se, jako by čekal, že ho přeruším, ale já jsem byla všemi těmi novými informacemi vyvedená z míry – to ovšem taky proto, že jsem ho ještě nikdy neslyšela vysypat ze sebe tolik slov najednou. „Ostatních dvanáct smeček se naopak spojilo se Slunečními čarodějkami, což byla velká chyba. Sluneční čarodějky všech dvanáct smeček zmanipulovaly, aby si myslely, že jsou jejich spojenkyněmi, ale ve skutečnosti je ovládají.“

„To není pravda,“ protestovala jsem okamžitě. „Sluneční čarodějky nás chránily tak dlouho, co vlci zvěrokruhu existují. Musíš se mýlit.“

„A jak přesně vás chrání?“

Několikrát jsem otevřela a zavřela ústa, ale pak jsem řekla: „Zabraňuji, abychom propadli Měsíční kletbě.“

Kaden se ušklíbl. „Tohle? To je lež jako věž. Měsíční čarodějky kletbu odstranily už před stovkami let. Bylo to špatné, nelidské a ony si to uvědomily. Sluneční čarodějky lžou tobě i všem smečkám, abyste je potřebovaly.“

„Ale proč?“ vyptávala jsem se a připadalo mi, že jsem kdesi velmi daleko od svého těla. To, co Kaden říkal, odporovalo všemu, co jsem znala a čemu jsem věřila, ale čím víc mluvil, tím víc jsem o všem začala pochybovat. „Nedává to žádný smysl. Ony... ony nás chrání. Pomáhají nám získat naše vlky a naše druhy.“

Kaden udělal krok směrem ke mně, hlas měl plný emocí. „Ne, drží vaše vlky pod zámkem, dokud vám není dvaadvacet. Vidělas tady naše vlčata. Stella mi říkala, jak tě to šokovalo. Ale to je tady normální a mělo by to být normální i pro všechny ostatní smečky.“

Zavrtěla jsem hlavou, neschopná uvěřit, že tolik z mého života byla lež. „Jsem si jistá, že to musí mít nějaký dobrý důvod...“

„Má. Sluneční čarodějky chtějí všech dvanáct smeček zotročit. Pomalu zvyšují míru kontroly, kterou mají nad vlky zvěrokruhu – tak pomalu, že si toho nikdo nevšimne a nezačne protestovat, dokud nebude příliš pozdě.“

„Proč by nás chtěly zotročit? Nevěřím ti.“

„Je mi jedno, čemu věříš,“ řekl Kaden a prudce se otočil. „A na ničem z toho stejně nebude záležet, až budou ostatní smečky vyhlazeny.“

Zase se choval jako ten arogantní, naježený alfa. „Co to má co dělat se mnou?“

Kaden se na mě podíval přes rameno. „Mám podezření, že tvoje matka byla Měsíční čarodějka.“

Ta slova mě zasáhla jako rána pěstí. Začala jsem vrtět hlavou, ještě než jsem je stačila plně pochopit. „Ne, to není možné. Máma byla člověk.“ Ustoupila jsem o krok od Kadena, jeho slova mi zněla v uších. „A i kdyby to byla pravda, nemám šanci to zjistit, protože celá moje rodina je mrtvá.“

Kaden se otočil zpátky, naše oči se setkaly a já jsem v těch jeho na okamžik zahlédla drobný náznak lidskosti. „Je mi to líto. Vím, jaké to je.“

Zasmála jsem se, ale znělo to hořce. „Ne, nevíš. Máš svoji sestru a svoji smečku. Ale já? Já nemám vůbec nikoho.“

Po tváři mu přeběhl podivný výraz, mohla to snad být i lítost, a já se na něho nedokázala dívat už ani vteřinu. Musela jsem se dostat pryč od něj a od všech těch šíleností, které mi tu tvrdil. Není možné, aby něco z toho byla pravda. Dala jsem se do běhu a zamířila zpátky k domu. Nezavolal za mnou a já to ani nečekala. Nepřestala jsem utíkat, dokud jsem nerozrazila dveře svého pokoje. Ani nevím, jak se mi je podařilo zamknout. Nato jsem se zhroutila a lapala po dechu.

17. KAPITOLA

V NĚKOLIKA NÁSLEDUJÍCÍCH DNECH se můj život ustálil do rutinního režimu. Po ránu jsem vždy uklízela místo, které mi Kaden na ten den přidělil. Po práci jsem si dala rychlý oběd a venku jsem se připojila ke Kadenovi na bojový trénink; po něm následoval vlčí trénink se Stellou.

Moji strážci se mnou během dne chodili všude a sledovali mě z takové blízkosti, až jsem měla pocit, že mi pořád dýchají za krk. Nebyli poblíž pouze tehdy, když jsem se uchýlila do domu nebo trénovala s Kadenem a Stellou. Clayton a Jack mi ale nikdy neublížili, a když jsem si zvykla, že je mám většinou na pár kroků od sebe, zjistila jsem, že nejsou tak zlí. Jediný problém byl, že Kaden jim – k mému velkému zklamání – nakázal, aby neodpovídali na žádné moje otázky.

Všichni ostatní ve městě se ke mně chovali zdvořile, třebaže se ke mně taky nikdo moc nepřibližoval. Už to bylo pár let, co smečka Hadonoše získala nového člena, jak mi řekla Stella, a zpráva o mém příchodu se rychle rozšířila. Zdálo se, že všichni čekají, až se jejich alfa rozhodne, co se mnou, ale tihle měnlivci mi

alespoň neříkali „kříženec“ ani „čokl“, což byla příjemná změna. Pořád jsem zadržovala dech a čekala, kdy přijde nějaká rána nebo vypukne nenávist, ale po týdnu jsem se v jejich blízkosti začala opatrně a nejistě uvolňovat.

Jediný člověk, jehož postoj i chování zůstávaly mrazivé, byl Kaden. Aktivně jsem se mu snažila vyhýbat, ale žít s ním – to bylo obtížné. Když to šlo, jedla jsem jenom se Stellou, jindy jsem si vzala jídlo do pokoje, abych se před ním mohla schovat.

Každodenní rutina mi nedovolovala myslet na bratra a na všechno ostatní, a teprve když jsem byla sama v posteli, znovu mě pohltil zdrcující smutek. Plakala jsem pro Wesleyho, pro Miřiny rodiče, pro každého člověka, který na mě kdy byl ve smečce Raka hodný. Plakala jsem, aniž bych věděla, co se stalo s lidmi, kteří během Konvergence zůstali doma, a jestli někdo z nich ještě žije. Plakala jsem pro budoucnost, kterou jsem mohla mít, nebýt zrady Lvů.

A pak, když jsem konečně vyčerpala svůj žal a doufala, že budu moct usnout, ožilo párovací pouto. Vždycky tam někde bylo, v hloubi mé mysli, a když jsem byla sama a v klidu, bylo těžší ho ignorovat. Otravné škubání se změnilo v zoufalou potřebu, v touhu po něčem – ne, po někom – spolu s neustálým pocitem nenaplnění. Házela jsem sebou a převracela se, usilovně jsem se snažila to trápení ukončit, ale nic nepomáhalo. Dokonce jsem si někdy vklouzla rukou mezi stehna a snažila se uspokojit v naději, že to zmírní pulzující hlad v mé jeskyňce, ale bylo to marné. Jedině Jordan mohl napravit to, co se mnou bylo v nepořádku.

Nebo Kaden, našeptával mi tichý hlásek kdesi uvnitř. Hlásek, který jsem posílala dál než do háje. Kaden nebyl můj druh. To Jordan byl tím, koho pro mě vybrali bohové, bez ohledu na to, jak moc jsem jím pohrdala.

Stejně jsem pochybovala, že by mě Kaden chtěl. Ten muž vrčel a nepříjemně na mě zíral, kdykoli jsem s ním musela trávit nějaký čas. Dokonce i když nebyl poblíž, jeho přítomnost jako by mě provázela po celý den.

Ráno mi nechával vzkazy. Zpráva *Uklid' komunitní centrum* byla připevněna magnety na ledniče hned ráno poté, co mě konfrontoval v lese. Jako by se vůbec nic nestalo.

Několik minut jsem na ten vzkaz zírala, než jsem si uvědomila, že jestli strávím ještě další čas v nechápavém úžasu, nejspíš přijdu pozdě. Druhý den mě pak poslal někam jinam, abych i tam dělala uklízečku. A tak pořád dokola.

Ani bojový výcvik nebyl s Kadenem o nic snazší. Celkem dobře jsem asi prováděla protahovací cvičení, která mi ukázal, a za čas jsem přestala padat na zem pokaždé, když jsem se pokusila o nějaký základní úhybný manévr. Když jsme však trénovali některé náročnější údery a techniky boje v postoji i na zemi, viděla jsem na něm, že je frustrovaný z mého nedostatečného pokroku.

Na druhou stranu, odpolední tréninky se Stellou se dařily. Být ve vlčí podobě pro mě bylo přirozené, na rozdíl od boje zblízka v podobě lidské. Díky praxi jsem během jednoho týdne zjistila, že proměňovat se je snazší a snazší, přesně jak Stella říkala, a nakonec už jsem necítila při proměně téměř žádnou

bolest. Ve vlčí podobě bylo stále těžké se soustředit, ale i to se postupně zlepšovalo.

Myslela jsem na svobodu, jakou mi má vlčí podoba přináší, na to, jak rychle umím běžet a jak dokážu slyšet věci o tolik jasněji. Měla jsem chuť běžet míle a míle, až by to mé vlčí tělo už nezahládalo, a pak si zdřímnout na nějaké mýtině, možná u malého potůčku, který by mě ukoľébal ke spánku...

„Přestaň snít,“ utrl se na mě Kaden. Zamrkala jsem a uvědomila si, že se už několik minut natahuji k prstům u nohou, daleko déle, než jsem měla. Vstala jsem a následovala ho do středu tělocvičny, která byla kromě nás prázdná. Dneska jsme se místo obvyklé mýtiny sešli tady a on mě teď vedl k boxovacímu pytli.

„Ukaž mi úder,“ řekl a přidržel pytel.

„Cože, žádné instrukce?“ zeptala jsem se.

„Potřebuju vidět, s čím pracuju. Jestli jsi na tom podobně jako se vším ostatním, budeme to muset vzít od samého začátku.“

Při jeho slovech jsem se naježila. „Není přece moje chyba, že mě to má smečka nenaučila. Můj alfa ode mě nikdy nic moc neočekával.“

„No, to já ano. Teď třeba úder do pytle.“ Kadenův hlas zněl téměř znuděně; ostatně, tenhle tón jsem slýchávala často.

Nesnášela jsem, když se takhle choval. Věděla jsem, že to dělá schválně, nejspíš aby mě vytočil. *Když se naštveš, děláš hlouposti*, řekl jednou. *Zachovej si chladnou hlavu*. Snadněji se to řekne, než udělá, zvlášť když se pořád choval jako arogantní blbec. Začala jsem pěst, připravena udeřit, a představovala si, že do jeho obličeje.

„Přestaň.“ Kaden náhle pustil pytel a ustoupil. Zastavila jsem se, svaly napjaté k úderu. „Pokud si teda nechceš vykloubit palec. Vyndej ho zpod prstů.“

Vyhověla jsem mu a Kaden zvedl ruku, aby mi to ukázal. Napodobila jsem jeho sevření ruky a palec jsem nechala přitisknutý k prstům, nikoli pod nimi. Vlastně to dávalo jasný smysl a já si teď připadala hloupě. No, při práci s Kadenem to býval častý pocit. Jako by očekával, že už všechno vím, a když jsem o něčem neměla ani páru, byl frustrovaný. *Ale copak je to moje chyba? Děláám, co můžu, abych se něco naučila.* Udeřila jsem do pytle, ale ten se nepohnul tolik, jak jsem očekávala, dokonce ani po úderu vedeném s veškerou mou silou měnlivce.

„Většinu úderu potřebuješ soustředit na první dva klouby,“ řekl Kaden a ukázal na ně na své ruce. Pak stáhl loket vzad a udeřil. Současně s úderem ostře a slyšitelně vydechl. „Vždycky při úderech vydechuj. Zpevní ti to tělo a získáš větší sílu. Pokud se chystáš někoho zasáhnout, dbej na to, abys do úderu vložila celou váhu svého těla.“

Provedl mě celým procesem a nezapomněl mě upozornit, že pokud to chce provádět správně, zapojím i boky a nohy. Pak přistoupil zpět k pytli a podržel ho. „Zkus to znovu.“

Přikývla jsem, zapřela se nohama a udělala to, co mi ukázal. Tenhle úder byl lepší, pevnější, ale pytel se stále nehýbal.

„Nepoužíváš boky.“ Odsunul se od pytle a přesunul se přímo za mě. „Ukážu ti to.“

Zatajil se mi dech, když si Kaden přitáhl moje tělo k sobě, jednu ruku mi položil na bok a druhou natáhl, aby mě objal kolem

zápěstí. Když mi vytočil bok a natáhl paži do správné pozice, projel mi celým tělem jakýsi elektrický výboj, na okamžik jsem se nemohla ani pohnout. Nakonec jsem se ale přizpůsobila jeho pohybu, pružná a poddajná v jeho sevření.

Něco říkal, ale jeho slova jsem vůbec neregistrovala. Měla jsem pocit, že má ruku tak horkou, až pálí, a to jen tak spočívala na mém boku. Nic z toho, co dělal dřív, ve mně ještě nikdy nevyvolalo takovou reakci. Skoro jsem si dokázala představit, že jeho ruka sklouzne po mém těle, zastaví se mi na břicho a pak mě k sobě přitiskne z úplně jiného důvodu. Jeho ústa by mi už neříkala, jak mám zasadit úder, ale otírala by se mi o krk, pohybovala by se pomalu, jistě. Ruka svírající mi zápěstí by se setkala s mojí a naše prsty by se propletly...

Ten obraz byl tak živý, tak skutečný, že mě jeho účinek úplně omráčil. Možná bych i upadla, kdybych nebyla tak pevně přitisknutá ke Kadenovu tělu. Na druhou stranu bych se do téhle situace vůbec nedostala, kdyby mě Kaden takhle nechtyl.

Kadenova ruka se mi sevřela kolem zápěstí, když mi paži přitáhl zpátky a znovu mě provedl správnou sekvencí pohybů. Poté mu ruka sklouzla o něco níž na břicho a já skutečně přestala dýchat a přemýšlela, jestli nezačínám bláznit. Byla jsem si jistá, že Kaden slyší, jak mi v hrudi buší srdce, nebo že cítí vůni mé touhy z místa mezi stehny. Ale pokud si toho všiml, nic neřekl a po chvíli ustoupil.

Zakymácela jsem se, stále ještě v zajetí okamžiku, a zauvažovala, co by se stalo, kdybych zaklonila hlavu, abych ho pobídla k polibku. Ocitla jsem se na půli cesty mezi realitou a fantazií

a Kaden musel ostře vyštěknout: „Znovu!“, abych se z toho úplně dostala.

Zavrtěla jsem hlavou a snažila si vzpomenout, co Kaden předtím říkal. Ještě jsem cítila jeho ruku na mém boku a pohnula jím tak, jak s ním pohyboval on. Dávala jsem si pozor, abych při úderu vydechla.

„Takhle?“ zeptala jsem se, a pokud si Kaden všiml, že mluvím trochu zadýchaně, nedal to najevo.

„Je to lepší. Pokračuj.“

Ještě několikrát jsem udeřila do pytle a pokaždé jsem se snažila zapojit celé tělo. Podivné kouzlo, které mě předtím omámilo, se vytratilo, a přestože mě Kaden rozptyloval stále, alespoň mě rozptyloval z dálky a nedotýkal se mě.

„Pro dnešek to stačí. Pojďme dál.“ Kaden pustil boxovací pytel a přetáhl si košili přes hlavu. Zdálo se, že se cítí lépe do půli těla než v triku nebo košili a příliš neřeší, jestli se to zrovna hodí. Kolikrát jsem zabloudila dolů a našla ho stát v kuchyni jen v teplácích nebo džínách, někdy to působilo až směšně. Už bych na to měla být asi zvyklá, ale s jeho tělem si na to nejspíš jen tak lehce nezvyknu... A vážně nosí šedé boxerky? Copak se snaží, abych zvlhla?

Pak jsme přešli k boji zblízka, což byla moje nejméně oblíbená část výcviku, protože jsem si v ní připadala tak nemožně. Kaden byl skrz naskrz bojovník, ale to já nebyla. Vždycky jsem byla jenom holka, co všechno nějak přežije a nějak se vyvlékne z každé nepříznivé situace. Když bylo zle, utekla jsem. Žádný trénink nikdy nenapraví moji přirozenou povahu.

Kaden s tím ale zřejmě nesouhlasil, proč by se jinak takhle snažil? Viděla jsem na něm, že se drží zpátky... Asi to bylo dobře, jinak bych už dostala pořádnou pecku do nosu... ale stejně jsem mu zatím nedokázala zasadit ránu.

Nepomohlo mi ani to, že jsem ho stále cítila přitisknutého k sobě – držel mě tak nenuceně, ale přesto důvěrně. Sklouzla jsem očima na jeho holý trup a kochala se pohledem na všechny ty svaly na všech správných místech. Byl tak sexy a silný. Jako tenkrát u vodopádu, když mě vlastním tělem tiskl k zemi.

Jeden z Kadenových úderů mi sjel po spánku a jen mé instinkty mi umožnily uhnout v poslední vteřině hlavou. Sakra, potřebuju se soustředit, jinak mě dostane.

„Dobře,“ řekl Kaden. „Zlepšuješ se.“

Hned jak to řekl, praštil mě rukou do hrudní kosti. Rána mě poslala k zemi. Pokusila jsem se přetočit do kotoulu, abych zmírnila pád, ale úplně se mi to nepodařilo. I tak jsem se dokázala vyhnout zranění, i když to nebyl moc elegantní manévr.

„Nemůžeš to říct jen tak a pak udělat tohle,“ bránila jsem se a snažila se popadnout dech. Zásah nebyl tak zlý, aby to bolelo, ale dech mi vyrazil.

„Vypadalas nesoustředěně.“ Kaden ke mně přistoupil a natáhl ruku. Zamračila jsem se na něj a vzpomněla si na první den. *No tak jo.* Vzala jsem ho za ruku a čekala, že mě přehodí přes hlavu, ale on mě jen zvedl a svaly na pažích se mu napjaly. Pak si mě přitáhl k sobě a zlehka se dotkl mého spánku. Čelo se mu svrástilo. *Kontroluje mě, aby se ujistil, že mě doopravdy nezranil,* uvědomila jsem si. Kadenova druhá ruka stále ještě pevně svírala tu mou

a mně se začalo obtížně dýchat, hýbat, ba dokonce i myslet. Touha a vašeň mi téměř bolestivě sevřely hrud' a já se přistihla, že se natahuji, abych se dotkla jemného tmavého strniště na jeho čelisti. Ale když jsem se o jeho tvář lehce otřela konečky prstů, trhl sebou, jako by se popálil.

Vzdálili jsme se od sebe a já si přitiskla ruku na hrud' a přála si, abych dokázala uklidnit své zběsile bušící srdce. *Není to tvůj druh*, připomínala jsem si. Ale moje tělo mě neposlušovalo.

„Znovu,“ zavelel Kaden, ale hlas mu zněl trochu jinak.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se soustředit na boj, ne na protivníka. Vyměnili jsme si několik cvičných úderů a já na jednu zhlédla skulinku v jeho obraně. Nevěděla jsem, zda to bylo úmyslné, ale při úderu se příliš natáhl a ponechal si nechráněný bok. Rychle jsem udeřila. Viděl, jak se k němu moje pěst blíží, zkroutil se a odtančil mimo dosah, ale já cítila, jak se klouby mých prstů dotkly jeho žeber.

Téměř mě to šokovalo. Zasmála jsem se a ustoupila. „Málem jsem tě zasáhla.“

Kaden se zatvářil stejně překvapeně jako já, ale stejně rychle se mu překvapení z očí vytratilo. „Začínáš víc věřit ve své tělo, v jeho instinkty. Čím víc mu budeš naslouchat, tím snazší to bude. Pořád se ti něco honí v hlavě a váháš, kam tě mají svaly nasměrovat. To je to, co tě vždycky nejvíc rozhodí.“

Pokračovali jsme, a přestože jsem se k dalšímu zásahu už ani nepřiblížila, zbytek tréninku proběhl bez problémů. Kaden mi dál opravoval pozice, ale už mě k sobě nepřitiskl. Potlačila jsem zklamání.

Nakonec Kaden zavelel konec. Všimla jsem si, že už nedýchám tak namáhavě jako v prvních dnech. Bylo to malé, ale vítané zlepšení. Možná že brzy dokážu projít celou touhle rutinou, aniž bych se zapotila, jako Kaden.

Zchladili jsme se a lehce se protáhli. Obvykle jsme cviky prováděli mlčky, takže mě překvapilo, když Kaden promluvil. „Stella říkála, že si vedeš dobře při vlčím tréninku.“

Pokrčila jsem rameny a lehce sklonila hlavu. „Stopování mi pořád ještě moc nejde, ale snažím se.“

Kaden se odmlčel a hodnotil mě pohledem. „Dneska večer se smečka chystá na lov. Možná by ses k nám chtěla přidat.“

Ztuhla jsem, jeho slova mě zaskočila. Kaden svou smečku velmi chránil a já věděla, že nechce, abych se s většinou z nich stýkala, dokud nebude mít pocit, že jsem důvěryhodná. Takhle bych se dostala mezi ně, byla bych skoro jako skutečný člen smečky.

„To bych ráda.“ Kdybych měla možnost trávit více času v kontaktu s ostatními, Kaden by viděl, že jim nechci ublížit. Možná bych ho dokonce přiměla, aby mi víc důvěřoval.

Kaden úsečně přikývl a vstal. „Buď připravena vyrazit při západu slunce. Jeleni jsou v noci aktivnější.“

Beze slova opustil tělocvičnu a tím ukončil náš trénink stejným způsobem jako vždycky. Mlčky jsem jen obrátila oči v sloup, popadla ručník, abych si utřela pot, a pak jsem zamířila ven, kde na mě čekali Jack a Clayton. Samozřejmě, jak jinak.

„Dobrý trénink?“ zeptal se Jack, když se mi postavili po boku. Dávno jsem si všimla, že je docela pohledný, že má husté světlé

vlasý a okouzující úsměv. „Vypadá to, že ses pěkně zapotila. Sluší ti to.“

Jo, a taky je nenapravitelný děvkař, pomyslela jsem si pobaveně.

Všechno, co říkal, bylo ale neškodné a já musela uznat, že je příjemné, když se mnou někdo flirtuje, místo aby mě ponižoval nebo šikanoval a neustále urážel, jak lidi běžně dělali. „Jo, bylo to skvělé. Vlastně jsem konečně zasadila ránu.“

„Kadenovi?“ zeptal se Clayton. Byl velký, stavěný jako medvěd grizzly a měl spíš tichou, uzavřenou povahu, ale teď ty svoje vřelé hnědé oči překvapeně upřel na mě.

„No, bylo to spíš takové ťuknutí.“ Pokrčila jsem rameny.

„I to se počítá,“ řekl Jack. „Tak si to vychutnej.“

Trochu jsem se zazubila a dál jsme v chůzi přes město pokračovali mlčky. Z jakési potřeby být sdílnější jsem po chvíli dodala: „Taky mě pozval na dnešní lov.“

„Opravdu?“ otázal se Clayton udiveně a pohladil si vousy. „Víš to určitě?“

Můj úsměv povadl. „Myslím, že ano. Řekl to dost jasně.“

Clayton se na mě dlouze zadíval, jako by mě najednou spatřil v jiném světle. „Ještě nikdy nepozval na lov někoho zvenčí. Dokonce ani ty, kdo se chtěli přidat k naší smečce.“

„A to je dobře?“ zeptala jsem se, najednou jsem si sama sebou nebyla jistá.

Jack pokrčil rameny. „To se asi dozvíme.“

18. KAPITOLA

TO ODPOLEDNE STELLA ZRUŠILA náš obvyklý trénink a řekla mi, abych si raději odpočinula, že to budu potřebovat na večer. A hodila mi pytlík chipsů. Opravdu odpočívát bylo těžké. Nemohla jsem se dočkat západu slunce a byla jsem jako uzlíček nervů, příliš roztěkaná. Smečka Raka mi nikdy nedovolila přidat se k podobné akci a já chtěla odvést dobrou práci, abych se před Kadenem a ostatními osvědčila.

Když nadešel čas, oblékla jsem se do tepláků a trička – do věcí, které jsem na proměnu mohla snadno shodit – a pak jsem vyrazila ven. Stella na mě čekala za domem a vypadala skoro stejně nadšeně jako já. Zakřenila jsem se na ni.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala jsem se.

„Jsou s Kadenem na mýtině. Za chvíli se k nim připojíme.“ Vřele se na mě usmála. „Myslela jsem, že by ses možná chtěla přeměnit raději tady.“

Na tvářích mě zahřál ruměnec, ale byla jsem Stelle vděčná za její laskavost. I když jsem nikdy nic neřekla, Stella poznala, že jsem nervózní, když mám být nahá v blízkosti někoho jiného.

Rychle jsem se svlékla a osvobodila svého vlka. Bílé tlapy se mi zabořily do trávy a ocasem jsem švihala kolem sebe.

„Tohle bude poměrně krátký lov,“ vysvětlovala Stella. „Dnes večer Kaden a někteří další učí dospívající, co mají dělat. A ty je budeš pozorovat. Já se budu držet po tvém boku v lidské podobě, abych ti mohla vysvětlit, jak fungují lovecké formace, co smečky stopují a jak se dorozumívají, aby kořist srazily. Úspěch lovu závisí na spolupráci a komunikaci a je důležité, abys to všechno viděla a cítila vlčími smysly.“

Nezáleželo na tom, že se ke skutečnému lovu nepřipojím, byla jsem nadšená už jen z toho, že mě do něj zahrnuli. Navíc jsem dosud nepřemýšlela o tom, do kterého místa na těle zvířete je nejlepší zabořit zuby, abych ho skolila. Popravdě řečeno, nebyla jsem si jistá, zda jsem na lov připravená.

Vydaly jsme se se Stellou do lesa, abychom našly zbytek smečky. Slyšela jsem jejich pohyb kdesi vpředu a mé očekávání tím jen narůstalo. Byla jsem odhodlána jim nějakým způsobem dokázat, že jsem schopná lovit s nimi. Takový lov určitě nebude o moc těžší než zasadit přesný úder pěstí nebo vyčenichat správný předmět. *Když to zvládnou všechna tahle štěňata, zvládnou to i já*, pomyslela jsem si. Samozřejmě, oni své vlky měli daleko dřív než já, získali je, když byli batolaty. Já jsem bez svého vlka žila celých dvaadvacet let. Bude to chtít čas, abych začala myslet jako jedna z nich.

Blížily jsme se k mýtině a já nakukovala skrz větve a snažila se zahlédnout smečku. Uviděla jsem asi tucet vlků se srstí různých odstínů, ale nebylo těžké poznat v jejich čele Kadena. Byl obrovský a celý úplně černý. Otcovu vlčí podobu jsem viděla několikrát,

ale kam se hrabal na Kadena. Ten vypadal rovným dílem majestátně i nebezpečně – jako alfa vůdce, jenž si zaslouží respekt a jemuž se ho také dostává.

Když se skupina chystala k odchodu, Kaden vlčata obcházel a připravoval je na to, co je čeká. Vzpomněla jsem si, jak Stella říkala, že ve vlčí podobě spolu mohou komunikovat telepaticky, a napadlo mě, jestli je Kadenův vlčí hlas stejně dominantní jako ten lidský.

„Dobře, vyrazíme,“ pokynula mi Stella, když se vlci začali rozbíhat do lesa. „Pojďme za nimi. Drž se zpátky a nepleť se jim do cesty. Kaden je učí formace.“

Přikývla jsem, jak nejlépe jsem ve vlčí podobě svedla, a pohodlným tempem jsem klusala vedle Stelly. V lidské podobě byla hbitá a rychlá, ale já bych ji dokázala snadno předběhnout. Přiložila jsem čenich k zemi a sledovala skupinu podle pachu, držíc se kousek za ostatními vlky, abych jim nepřekážela v lovu. Jelen. Ukázala jsem čenichem tím směrem a Stella se souhlasně usmála.

„Pojď tudy,“ řekla. „Vyjdeme na hřeben, abychom měly na smečku lepší výhled.“

Následovala jsem ji do mírného svahu. Odtud jsem viděla Kadena, jak vede několik mladších vlků kolem okraje mírné prohlubně, v níž se usadili jeleni. Jedna skupina jeleny obcházela a hnala je správným směrem, aby zamířili přímo do léčky, která na ně čekala na konci.

Když jsem pozorovala Kadena a mladší měnlivce, zatoužila jsem být tam s nimi, cítit vzrušení z lovu a jistotu, že mám smečku v zádech. Můj vlk neprahl po ničem jiném než po tom,

aby byl volný a mohl se zbytkem smečky uštvat jelena. Hořela ve mně potřeba někam patřit, nebýt sama.

Smečka Raka mi po všechny ty roky nepřipadala jako domov, ale za tu krátkou dobu strávenou tady jsem si smečku Hadonoše uměla představit jako společenství, kde konečně budu cítit, že mě ostatní přijímají. Už jsem si dokázala snadno představit samu sebe tam dole s nimi a toužila jsem po tom tak moc, až mě z toho bolelo na hrudi. Prožívala jsem s nimi opojení z lovu, i když to bylo na dálku mnoha metrů. Bylo to snadné, moje vylepšené vlčí smysly zachytily i ty nejmenší pohyby. Stella vedle mě jen přihlížela a občas mi vysvětlovala, co dělají.

Smečka zahнала jednoho jelena do pasti. Byl to obrovský samec, skoro tak velký jako Kaden. Zbytek jelenů se rozdělil a vlci se rozestoupili, aby jim umožnili proběhnout. Společně pak jelena skolili – Kaden mu skočil na hřbet a jeden z mladších vlků se mu vrhl na hrdlo.

V okamžiku, kdy jelen padl k zemi, jsem ucítila, jak mi něco bublá v hrudi. Kdybych byla zrovna v lidské podobě, byl by to já-sot, ale když jsem coby vlk otevřela tlamu, vydala jsem dlouhé zavytí. Nechtěla jsem ho ale vypustit ven – rychle jsem zase sevřela čelist –, ale pozdě. Bylo venku a já jsem poprvé v životě uslyšela své vlastní vytí.

Stella ze sebe vypravila jakýsi zvuk. Pohlédla jsem na ni a snažila se zjistit, jestli jsem neudělala něco špatně, ale ona měla ruku před ústy, jako by zakrývala úsměv. Podezíravě jsem se na ni zadívala. Snažila se nesmát. O chvíli později se ozvalo vytí dole ve skupině, jeden mladý měnlivec ho převzal a vzápětí zaznělo další.

Brzy již vyla celá skupina, a když se z města vzdáleného jen několik kilometrů ozvalo několik dalších zavýtí, Stelle se začala otřásat ramena tichým smíchem.

Jediné hluboké zavytí přehlušilo ta ostatní – to nejhlasitější a nejstrašidelnější ze všech. Podívala jsem se dolů na skupinu. Kaden měl hlavu zakloněnou a pozvednutou k měsíci, jehož záře mu tančila po černé srsti. Zbytek vlků na jeho pokyn ztichl.

Přísahala bych, že jakmile skončil, tak se na mě podíval, a nepochybovala jsem, že kdybych se ve vlčí podobě mohla červenat, stalo by se to. Zavýt mi však v onu chvíli připadalo správné.

Stella zavrtěla hlavou a usmála se. „Jsi připravená vyrazit dolů?“

Z vaku, který nesla, mi vytáhla oblečení a já se přeměnila zpátky do lidské podoby. Sešly jsme dolů po hřebeni a já přihlížela, jak mladší měnlivci táhnou jelena, aby ho vyvrhli, a přitom do sebe strkají a smějí se. Když jsme se vrátily na mýtinu, přistoupil k nám Kaden. Byl bez košile – žádné překvapení. Usmála jsem se na něj, nedokázala jsem udržet na uzdě radost, kterou jsem cítila. Ačkoli mi úsměv neopětoval, vypadal méně náladově než obvykle, přísné linie jeho pohledné tváře se zjemnily v cosi přístupnějšího.

„Tak co si myslíš?“ zeptal se s rukama vraženýma do kapes. Otázka byla dost nenucená, ale on přitom pozorně sledoval, jak mu odpovím.

„Bylo to neuvěřitelné, jak jste se všichni pohybovali ve formaci, jako byste to dělali odjakživa. Ráda bych se to taky naučila.“

Kaden se na mě dlouze zadíval. „Až budeš ve smečce, budeš ve vlčí podobě schopná komunikovat s ostatními členy smečky myšlenkami. Proto to vypadá tak jednoduše.“

„To chci,“ řekla jsem ve spěchu. Slova ze mě vypadla dřív, než jsem si vůbec uvědomila, že jsem se pro něco takového rozhodla. „Být součástí smečky.“

Cítila jsem to, hluboko v kostech. Stejně jako všichni ostatní vlci jsem se narodila, abych byla součástí smečky, třebaže jsem rodem napůl člověk. Nějak už najdu způsob, jak Kadena přimět, aby mi důvěřoval. Dokážu mu, že můžu být součástí jeho smečky. I kdyby to znamenalo umýt všechny záchody ve městě.

Když se můj pohled znovu setkal s Kadenovým, vůdce smečky ke mně naklonil hlavu a já v jeho tváři spatřila téměř souhlasný výraz. Pak se mu na rtech objevil mírný úsměv. „Mimochodem, pěkné zavytí.“

Zčervenala jsem, ale jeho tón byl natolik veselý, že jsem se kvůli tomu necítila tak špatně. „To bylo moje první.“

„Nebylo to špatné. I když se vsadím, že za správných okolností bys dokázala výt hlasitěji.“

Polkla jsem, v ústech mi náhle vyschlo. „Možná bys mi to mohl ukázat.“

Otevřel ústa, aby odpověděl, ale pak zavrtěl hlavou a podíval se jinam. „No tak jdeme. Budou na mě čekat.“

Když jsme se vraceli k domu, zvedla jsem hlavu a začichala – cítila jsem vůni lidí a jídla. Stella šla napřed a nechala mě jít s Kadenem, i když byl tichý společník. Nevadilo mi to, protože jsem musela zpracovat spoustu dojmů. Opojení z lovu konečně vyprchalo. Nikdy předtím jsem si nedokázala představit, jaké vzrušení přináší se ho účastnit. Pochybovala jsem, že dnes v noci usnu, a to z úplně jiných důvodů než obvykle.

Konečně jsme dorazili k domu. Ztuhla jsem. Obvykle prázdný prostor před Kadenovým domem byl osvětlený světelnými řetězy a plný lidí. Povídali si ve skupinkách, menší děti a teenageři pobíhali kolem. Tohle museli připravit, zatímco jsme byli na lovu. Na jedné straně byl postavený gril a na druhé čekal dav. Všichni zájásali, když Kaden vešel a zamával.

Zastavila jsem se na okraji lesa a dívala se, jak ostatní přinášejí kusy masa na gril, aby je Kaden opekl. *To je ten jelen*, uvědomila jsem si. Kaden se předtím o grilování nezmínil, ale na druhou stranu se zdálo, že mě docela rád udržuje v napětí. Zajímalo mě, jestli jsem vůbec zvaná. Na jediném místě tam bylo pohromadě víc měnlivců smečky Hadonoše, než jsem dosud viděla, a zdálo se, že se všichni navzájem znají. Cítila jsem se vyřazená a nebyla jsem si jistá, jestli mezi ně vůbec smím, jestli Kaden očekává, že tam půjdu.

Zatímco jsem se rozmýšlela, přistihla jsem se, že pozoruju vlčata. Zápasila v trávě, vrčela a cenila na sebe zuby. Pořád bylo šokující je vidět, ale malí vlci byli neuvěřitelně roztomilí a já si nemohla pomoci a usmívala jsem se. Kousek ode mě procházela skupinka teenagerů a já slyšela, jak jeden z nich podrobně vypráví o průběhu lovu. Musel to být on, kdo zabil jelena.

Znovu mě zasáhla touha být toho součástí, být jednou z nich. Teď už mi bylo jasné, že všechno, co jsem slyšela o třinácté smečce, jsou nesmysly nebo lži. Nejsou to příšery ani strašidla. Je to jen další smečka, a to dobrá. Možná má Kaden pravdu a vše, co vím o Slunečních a Měsíčních čarodějkách, je také mylné.

Když jsem cosi zachytila periferním viděním, otočila jsem hlavu. Kráčel ke mně Clayton a držel se za ruku s dalším mužem,

mnohem menším než on. Na druhou stranu – všichni tu jsou menší než Clayton.

„Pojď se k nám přidat,“ řekl. „I ty ses zúčastnila lovu, ačkoli jsi přímo nelovila.“

Sklonila jsem hlavu. „Díky. Nebyla jsem si jistá...“

„Na ten pocit si vzpomínám, ale brzy budeš jednou z nás,“ dodal druhý příchozí.

Clayton mávl na muže vedle sebe a představil mi ho: „Tohle je Grant. Můj druh.“

Zamrkala jsem a pootevřela ústa úžasem. Nikdy jsem neviděla spárované gaye. „Máte mezi sebou párové pouto?“

„Samozřejmě že máme,“ řekl Clayton a o něco více se napřímil. „Proč bychom neměli?“

Zvedla jsem ruce. „Omlouvám se. To vyznělo špatně. Jen jsem si neuvědomila, že je to možné. U vlků zvěrokruhu žádné homosexuální partnerské páry neexistují.“

Grant se na mě soucitně usmál. „Původně jsem patřil ke smečce Vah, ale odešel jsem, když jsem potkal Claytona a ucítil partnerské pouto. Bylo to hned poté, co mi bylo dvaadvacet a dostal jsem svého vlka, ale naštěstí mě na Konvergenci nespárovali. Šel jsem na výlet do lesa a všechno se pro mě změnilo, když jsem náhodou narazil na Claytona, který byl na hlídce.“

„A co se stalo?“ zeptala jsem se. Stiskl Claytonovi ruku a já poprvé viděla, jak Claytonova stoická tvář zněžněla. Vypadali stejně zamilovaně jako kterýkoli jiný pár, který jsem viděla spárovaný. Musela to být pravda. „Dovolili mi vstoupit do smečky a zbytek je historie.“

„To je... to je skvělé,“ řekla jsem a myslela jsem to vážně, i když moje mysl pracovala dvojnásob. Získal by Grant družku, kdyby neopustil vlky zvěrokruhu? Nebo by prostě nedostal žádného partnera?

Napadla mě ještě temnější myšlenka. Je možné, že Sluneční čarodějky ovládají i partnerské svazky? Mohly by je využívat k manipulaci s vlky a přesouvat měnlivce mezi smečkami jako šachové figurky, pokud je ovšem pravda, co říkal Kaden. Nevěděla jsem, proč by zakazovaly homosexuální páry, ale vzpomněla jsem si, jak kdosi tvrdil, že důvodem párových svazků je rozmnožování, aby měnlivci zůstali silní a jejich krev čistá. *Určitě by to použily proti nám*, pomyslela jsem si temně.

Naplnil mě vztek. Lidé by měli mít možnost milovat toho, koho chtějí, a ne muset milovat a ctít toho, koho jim vybere nějaké kouzlo. A pokud je pravda, co mě o manipulaci s měnlivci napadlo, pak to znamená, že moje pouto s Jordanem nemusí být skutečné.

„Tady jsi!“ vytrhla mě z myšlenek Stella. Přiběhla ke mně a rozzářila se. „Pojď si sednout k nám. Kadenovi bude trvat celou věčnost, než dogriluje, takže si mezitím můžeme povyrazit.“

Táhla mě za zápěstí k trávníku, kde sedělo několik dalších žen. Pár jsem jich letmo poznávala, ale Stella mě rychle představila i ostatním. Všechny pracovaly jako učitelky. Usmívaly se na mě a rychle mi udělaly místo v kruhu.

„Lov proběhl dobře?“ zeptala se hezká blondýnka jménem Marla a mně chvíli trvalo, než mi došlo, že se ptá mě.

Odkašlala jsem si, překvapená, že mě tak snadno zapojila do rozhovoru. „Myslím že ano. Bylo úžasné to sledovat,“ odvětila

jsem a nechala se trochu unést nadšením, když jsem znovu zapřemýšlela o lese, o koordinaci smečky a o tom, jak Kaden všechny bezchybně řídil.

„Vsadím se, že i tebe bavilo sledovat Kadena,“ řekla žena s kudrnatými hnědými vlasy, která, jak jsem si vybavila, se jmenuje Carly. Ušklíbla se na mě a zvedla obočí. Sklonila jsem hlavu a zrudla.

„Ach, kéž by se mi aktivovalo partnerské pouto,“ řekla Marla a položila si ruku na hrud'. „Zabíjela bych, abych se mohla stát jeho družkou. Je tak silný a krásný.“

Stella vydala dávivý zvuk a nakrčila nos. „Uvědomuješ si, že mluvíš o mém bratrovi, že?“

„A my všechny bychom moc chtěly být tvoje sestry,“ opáčila Carly se smíchem.

S úsměvem jsem mezi nimi přejela pohledem a zavrtěla hlavou. Poprvé v životě jsem si nepřipadala jako vyvrhel. *A tohle ani není moje rodná smečka! Ale copak může ten pocit vydržet? Co když se o mně dozvedí, že jsem napůl člověk nebo že můj druh je Lev, a změní na mě názor?*

Kaden stál u grilu, v jedné ruce držel pivo a druhou obracel maso. Jack ještě s dalším mužem stáli vedle něj a všichni tři se něčemu smáli. Sledovala jsem, jak se při tom povídání Kadenovi zvedají rty v úsměvu. Vypadal uvolněně a skoro šťastně, ale i z téhle dálky jsem cítila, jak z něho vyzařuje síla, a viděla jsem, jak na něj ostatní měnlivci vždy pohlédnou a žádají jeho souhlas. Vypadalo to, že se kolem Kadena všichni soustřeďují. Nikdo nemohl pochybovat, že je to vůdce.

Když jsem ho dál pozorovala, vzhledl od grilu a s výrazem hr-
dosti a náklonnosti si prohlížel všechno kolem. Bylo zřejmé, že
celou smečku považuje za svou rodinu.

Pak jeho oči spočinuly na mně a zaplály. Pohled, který mi vě-
noval, byl tak intenzivní, až se mi zatajil dech a zrychlil tep. Celé
tělo mi polévalo horko, jak na mě dál hleděl, jako by ve mně vi-
děl někoho, kdo sem nepatří. Skoro jsem čekala, že ke mně přejde
a zeptá se, co tam dělám, ale on se nakonec odvrátil, aby něco
řekl Jackovi.

Vrátila jsem se k povídání se Stellingými kamarádkami. Vyprá-
věly mi o škole, kde pracují, ale já přitom cítila, jak se na mě znovu
upřely Kadenovy oči, a připadalo mi, že mě nepřestává sledovat.

Ten pocit mě neopustil po zbytek večera.

19. KAPITOLA

TÍHA KADENOVA POHLEDU jako by mě později večer pronásledovala až do mého pokoje a já se jí nemohla zbavit, ať jsem se snažila sebevíc. Než jsem zalezla do postele, dala jsem si dlouhou horkou sprchu a snažila se uvolnit. Jedinou záchranou bylo, že mě té noci alespoň netrápilo to otravné partnerské pouto. Stále jsem ze sebe dostávala zbytek adrenalinu z lovu a trvalo mi snad celé hodiny, než jsem usnula.

Pak jsem se znovu ocitla před jeho domem. Jenže teď jsme tam ve svitu měsíce stáli jen my dva. Očima vyhledal ty moje, úplně mě přišpendlil na místo, jak bývá jeho zvykem, a já znovu zapřemýšlela, jestli mě nepozoruje jako předmět, který sem nepatří. Ale když jsem se na něho podívala znovu, uvědomila jsem si, že ten žár v jeho pohledu není hněv nebo nenávisť. Že je to hlad. Vypadal, jako by mě chtěl zaživa sníst. Nedokázala jsem říct, jestli mě chce zabít..., nebo vojet.

Přistoupil ke mně a měsíční světlo, které na nás dopadalo, osvětlovalo jeho silné a hezky tvarované čelisti a široká ramena. Bezděčně jsem o krok ustoupila a zády se opřela o kmen stromu.

Zastavila jsem se, nechtěla jsem se odřít o kmen, ale ještě víc jsem nechtěla přerušit oční kontakt s Kadenem.

„Jsi tady,“ zavrčel. Přistoupil ke mně tak blízko, až jsme se téměř dotýkali. Naklonil se, takže měl obličej jen pár centimetrů od mého. Tenhle pohled jsem v mužských očích vídávala už dřív, ale nikdy nebyl určený mně. Projel mi celým tělem jako šok a zarezo-
noval hluboko v mém nitru.

„Jsem tady,“ hlesla jsem úplně bez dechu. Teď už mě neza-
chrání žádná uštěpačná poznámka.

Natáhl se ke mně, vsunul mi ruku za krk a zapletl mi své dlouhé prsty do vlasů. „Jsi moje.“

Zalapala jsem po dechu nad tím, jak majetnický zněl jeho hlas. Než jsem to stačila plně pochopit, překonal i těch posledních pár centimetrů mezi námi a já zůstala uvězněná mezi stromem a jeho žhnoucím tělem. Kadenovy rty narazily do mých, přivlastnily si mě a označily mě za svou. Rozplynula jsem se v něm a cítila, že je to tak správné. Nebyl mým druhem, ale vnímala jsem ho tak, jako by mi byl předurčený osudem.

Měla jsem Kadena odstrčit. Měla jsem se dožadovat odpovědi na otázku, proč si myslí, že si mě může takhle nárokovat, když ani nepatřím do jeho smečky. Ale nemohla jsem.

Potřebovala jsem ho.

Kadenovy ruce mě pevně sevřely a jeho silné tělo mě přitisklo ke stromu. Natáhla jsem se k němu a hladila mu rukama obličej a krk. Zavrčel proti mým rtům a pak mě líbal tak intenzivně, až jsem si myslela, že se mě snaží sníst. Po chvíli se odtáhl a shlédl na mě.

Nemohla jsem popadnout dech, tak moc jsem se nechala strhnout tím okamžikem. Jeho oči se teď úplně změnily: místo nebezpečí v nich planula touha. Ale já se cítila ještě méně uvolněná než předtím, kdy jsem neznala jeho úmysly. Když mě s majetnickým výrazem přejížděl pohledem, jeho temné oči neustále vysílaly drobné elektrické výboje a ty trýznivě pronikaly mým tělem.

Sjel mi rukou po břicho, podobně jako při tréninku, ale nezastavil se na boku, zajel přesně tam, kam jsem doufala. Jeho prsty sklouzly dolů, až se mě přes oblečení dotkl mezi stehny. Nebyl to tlak dostačující na cokoli jiného než na lehké vzrušení, ale boky se mi i tak vzepjaly. Tam, kde se jeho kůže dotýkala mého těla, mi úplně žhnulo, i když to bylo jen přes látku.

„Postarám se o tebe,“ řekl.

Něco se ve mně probudilo, nějaký základní, zvířecí instinkt, a můj racionální mozek se proti tomu měl vzbouřit. Chvěla jsem se potřebou a Kaden jako by to chvění pronásledoval svým tělem, tiskl se ke mně a vychutnával si ho. Přes vrstvy látky jsem pocítila tvrdost jeho penisu. Prudce jsem zalapala po dechu, jak mnou projela vášnivá touha. Připadala jsem si jako divoké zvíře, které nelze zkrotit.

Zaklonila jsem hlavu a nechala ho, aby mi zabořil zuby do měkkého masa. Jeho stisk nebyl dost pevný na to, aby porušil kůži, natož aby opravdu bolel, ale prohnula jsem se proti jeho tělu a snažila se dostat blíž. Tajně jsem si přála, aby mě označil za svou družku doopravdy, aby toho byli svědky všichni ve smečce. Třela jsem se o něj jako zvíře v říji a snažila se dosáhnout jakéhokoli intenzivnějšího uspokojení.

Líbal mi kůži na krku rty i jazykem a já nějakým způsobem ten dotek cítila na úplně jiném místě, ve svém bušícím nitru, a při tom pocitu jsem zasténala. Byla jsem tak mokrá, až mi stékala šťáva po stehnech, a potřebovala jsem mnohem víc než jen tření a dráždění.

Při mém zasténání se Kadenovi zkroutily rty do úsměvu. *Ten drzý parchant!* Ale sakra, šíleně se mi to líbilo. Chtěla jsem ho vídat takhle se usmívat každý den.

Znovu sevřel ruce kolem mých ramen a tentokrát jsem na každém rameni ucítila tlak něčeho ostrého. Částečně se proměnil, aby získal drápy. Podívala jsem se dolů a zjistila, že se ty drápy zatínají do látky mého trička. Projely látkou tak snadno jako nůž máslem, roztrhly ji a já vydala další zvuk, když na zem popadaly cáry oblečení a já zůstala od pasu nahoru nahá. Ustoupil a vnikl mezi nás studený vzduch. V nočním chladu mi okamžitě ztvrdly bradavky a já se zachvěla.

Prohlížel si mé tělo, jako by si prohlížel umělecké dílo, a já stále hlasitě lapala po dechu. Necítila jsem se odhalená, i když bych měla. Trochu jsem se napřímila a ukázala jsem se mu.

Jeho oči zalétly k mým a já v nich četla naprosto nezkrocený výraz vlastnictví. Byla jsem neuvěřitelně vzrušená, nesrovnatelně víc než kdy předtím, a znovu jsem ke Kadenovi vztáhla ruce. „Budeš se na mě celou noc jen dívat, nebo s tím něco uděláš?“

Kadenovi se při té výzvě rozzářily oči a znovu se na mě vrhl. Tentokrát mě k sobě přitáhl, místo aby mě přirazil ke stromu. Natáhla jsem se a zabořila mu ruce do tmavých vlasů, pod konečky mých prstů hedvábně hladkých a měkkých, a vyšla mu vstříc.

Do polibku zavrčel a rukama mi hladově přejížděl po odhalené kůži. Jako kdyby na mně mohl zanechat svou stopu, nárokovat si mě a učinit mě skutečně navždy svou.

V tu chvíli jsem to chtěla.

Když přerušil polibek, uchopil do dlaně mé ňadro. Jeho prsty byly natolik lehké, že jsem se znovu zachvěla. A pak mi sevřel bradavku mezi palec a ukazováček a přivodil mi náhlý výbuch bolesti v rozkoši. Upřel své oči do mých, jako by chtěl prožít mou reakci spolu se mnou. Znovu jsem zasténala, chtěla jsem víc.

Musel v mých očích tu potřebu vidět, protože mě znovu políbil, jazykem klouzal po mém a laskal ho. Pak se odtáhl a způsob, jakým se na mě podíval, by se měl prohlásit za hřích. Vsunula jsem mu ruce pod košili, chtěla jsem z něho vidět víc, chtěla jsem cítit jeho kůži na své. Chvíli mě nechal dotýkat se svých vyrýsovaných svalů a pak vydal tichý zvuk podobný zasténání. Vibroval mu hluboko v hrudi a ten zvuk jsem cítila až do konečků prstů. Vzápětí jsem si uvědomila, že mi odstrčil ruce, aby si mohl sundat košili.

Kadena jsem bez košile viděla už mockrát – sakra, prakticky pokaždé, když jsem na něj natrefila, běhal polonahý –, ale tentokrát jsem se popásala pohledem opravdu dlouho. Byl nádherně vyrýsovaný a já měla chuť přejet mu jazykem po každé rýze na hrudi, pak se vydat níž a zjistit, jak chutná jeho penis. Bylo to nutkání, které jsem nikdy předtím nepocítila, ale měla jsem pocit, že bych ho svými ústy dokázala přivést do transu. A chtěla jsem to zkusit.

„Ať už myslíš na cokoli, vzrušuje tě to,“ řekl. „Cítím to.“

Sáhl mezi nás a vsunul mi ruce do kalhotek. Zalapala jsem po dechu, když se jeho prsty poprvé dotkly mojí štěrbinky, rozevřely pysky a obkroužily klitoris. Chvilí mě dráždil, nechal mě vyklehnout boky touhou a pak vklouzl prstem dovnitř. Ten pocit mi byl cizí, protože dosud se mě nikdo jiný takhle nedotýkal, ale prohnula jsem se rozkoší, kterou mi to přinášelo, a chtěla víc, ještě víc...

Kaden vytáhl prst a olízl ho – oči měl přitom přivřené, jako by ochutnával něco lahodného. Když je otevřel, hořely touhou. Znovu mě přitiskl ke stromu, svými ústy si nárokoval ta moje a naléhal, abych ho pustila dovnitř. Rukama mi sklouzl po hrudi, pak níž až ke kalhotkám. Prsty se mu opět změnil v drápy, natržený kousek prádla mi strhl z boků a odhodil kamsi doleva.

Neobtěžovala jsem se zjišťovat kam. *Co na tom záleží, když přede mnou stojí Kaden, svléká mě a dívá se na mě takhle? Klidně se vrátím domů nahá, pokud bude chtít.*

Ústy se mi přisál na krk a zuby mi dráždil místo, kde pulzuje tepna. Natáhla jsem ruku, abych se ho znovu dotkla, ale Kaden zavrčel, rukou mi přidržel paže nad hlavou a přitiskl mě ke stromu. Vyzkoušela jsem sílu jeho sevření, ale nepovolilo. Nikdy jsem se necítila vzrušená, když mě někdo omezoval v pohybu, ale dnešní noc byla plná nových zážitků.

„Chceš to?“ zavrčel Kaden a přitiskl mě ke stromu ještě silněji. Prohnula jsem se v zádech a snažila se o něj třít jakoukoli částí těla, abych se dočkala uspokojení, po kterém jsem tak dychtila. Byla jsem pulzujícím klubkem touhy a řekla bych cokoli, jen aby se mě znovu dotkl, aby do mě zasunul svůj penis.

„Ano,“ zasténala jsem. „Ano, prosím.“

Kaden si vytáhl penis z kalhot a několikrát ho přejel rukou. Hltala jsem ho lačnými očima, dychtivá vidět to, co jsem předtím cítila tisknout se k mému tělu. Držela jsem ruce přesně tam, kam je předtím umístil, i když jsem toužila natáhnout paže a nahradit jeho ruce svými. Až jindy, našeptával mi mozek.

Svéma rukama a ústy ho přivedeš k naprostému šílenství. Při té představě jsem se zachvěla.

Chytil mě za boky a zvedl mě, já obtočila nohy kolem jeho těla, záda stále přitisknutá ke stromu. Penisem mi několikrát obkroužil šterbinku, až jsem se celá rozechvěla, a pak ho do mě zasunul. Zalapala jsem po dechu při tom náhlém pocitu plnosti, při pocitu, že jsem konečně úplná.

Vytáhl ptáka ven a pak ho zarazil zpátky dovnitř, vnikl do mě a přiměl mě dosednout. Úhel vytvořený naší vzájemnou pozicí způsobil, že se jeho penis hlavičkou dotýkal stejného místa, které předtím našly Kadenovy prsty. Vzrušení se mi jako plamen rozlilo po celém těle a já jsem při jeho dalším přírazu nasedla na jeho mohutnou chloubu ještě silněji. Zjevně ho to překvapilo, zhluboka zalapal po dechu, ale nechal mě, abych se chytila jeho paží a mohla se lépe zapřít. Vycházela jsem mu vstříc příraz za přírazem, dychtivě jsem si tu rozkoš vymáhala. Pomalu se ve mně stupňovala, vřelá a pulzující, a mé drsné, hlasité vzdechy přešly v tiché sténání.

„Vypadáš šíleně sexy, když takhle rajtuješ na mém péru,“ vydechla a zuby se dotkl napjatých svalů na mém krku. Sklouzla jsem jednou rukou Kadenovi za krk, potřebovala jsem se chytit

něčeho pevnějšího. Zavrčel, jeho rty znovu uchvátily moje a on se znovu dožadoval vstupu.

Kousl mě do spodního rtu, dost silně na to, abych věděla, že bude oteklý ještě několik hodin, a bolest mísící se s rozkoší mě vrhla téměř na vrchol touhy. Prudce jsem dosedla na jeho ptáka a snažila se vysedat. Už skoro, už skoro budu...

Zhluboka jsem se nadechla a...

... dveře se rozletěly a vytrhly mě ze snu. Okamžitě jsem vyskočila, připravena utéct, ty dlouhé roky v otcově domě mě naučily přepnout ihned do obranného módu.

Kaden vtrhl dovnitř s vystrčenými drápy a divoce se rozhlížel. V úleku jsem na něj zamrkala a snažila se přesunout poslední zbytky svého vědomí do bdělého světa, a ne zpátky na mýtinu zalitou měsícem, kde do mě Kaden vrážel ptáka a já křičela jeho jméno.

Jeho pohled konečně přistál na mně. „Jsi v pořádku?“

„Cože?“ Tohle bylo to poslední, co jsem od něj čekala. Opustila jsem útočný postoj, do kterého jsem se instinktivně postavila – *Nohy dál od sebe!*, jako bych slyšela Kadenovo napomenutí – a založila jsem si ruce na prsou. „Co děláš v mém pokoji?“

„Slyšel jsem zvuky. Myslel jsem, že se někdo vloupal dovnitř a napadl tě.“

Cože? Aha. Tvář mi polilo horko a já shrbila ramena. Najednou jsem si uvědomila, že objekt mého sexuálního snu stojí přímo přede mnou a já mám na sobě jenom sportovní podprsenku a šortkové kalhotky. Jedna věc je účastnit se přirozené nahoty měnlivců, ale něco úplně jiného je stav, kdy mám rozbolavělé celé tělo a moje touha stále plane plamenem vášně.

„To nic nebylo,“ vysvětlovala jsem, snažíc se ho uklidnit. „Jenom sen.“

Jako kdyby na Kadena působila moje nejistota a pocit, že si uvědomuju svou téměř úplnou nahotu, a podnítilo to i jeho zájem: pohledem klesl na má prsa, pak mu oči sjely ještě níž a sledovaly linie mých boků, klína a nohou. Na okamžik jsem zapřemýšlela, jestli ještě nespím, jestli neprožívám nějaký podivný sen ve snu, z něhož jsem se ještě neprobudila. Ale pak se Kaden nadechl a zavřel oči.

„Jsi cítit sexem,“ řekl.

Pořád jsem byla tak ovlivněná svým snem, že jeho hlas vyslovující tahle slova ve mně vyvolal další záchvěv touhy. Snadno jsem si dokázala představit, jak říká další věty podobné těm, které jsem právě slyšela ve snu. Naskočila mi husí kůže, jako by mi jeho slova přejela po těle.

Když otevřel oči, byly chladné a čišela z nich zloba.

„Zdá se ti o tvém druhovi ze lví smečky?“

„Cože?“ vyletělo ze mě a já se vytrhla z kouzla vyvolaného jeho hlasem. „Ne, já...“

„Tohle pod mou střechou nedělej. Je mi jedno, s kým chceš šoustat, ale drž své fantazie o tom hovažu daleko ode mě.“

Hlas se mu chvěl zlobou, nikdy jsem ho neslyšela mluvit vulgárně. Otevřela jsem pusu, abych ho opravila, ale co přesně bych tak mohla říct? *Vlastně se mi nezdálo o mém druhovi, ale o tobě...* Jak by to asi pomohlo situaci?

Část mého já toužila zachovat onen poslední moment, udržet ten hlad v Kadenových očích, když si mě prohlížel, ale nedávalo

to smysl. Byl našťvaný – a našťvaný Kaden byl známý Kaden. To, že se na mě díval s touhou, bylo neobvyklé, a nejspíš to stejně nic neznamenal. Zmínka o tom by jen vyvolala konflikt tam, kde žádný být nemusel.

„Vypadni z mého pokoje,“ řekla jsem místo toho, co se mi prohnalo hlavou. A moje slova mnohem víc odpovídala způsobu, jakým jsme spolu obvykle komunikovali. Kadenovi znovu zaplály oči a vypadal, jako by se chtěl hádat. Pak jen zavrtěl hlavou, odešel a práskl za sebou dveřmi.

Zhluboka a roztřeseně jsem se nadechla. Snažila jsem se uklidnit, ale nedokázala jsem přestat myslet na svůj žhavý sen. Nikdy jsem neměla sex. Nikdo ve smečce Raka by se mě nedotkl. Kdysi, ještě na škole, jsem chodila s člověkem, ale rodiče mi zakázali se s ním stýkat, protože to nebyl můj druh. A můj druh mě samozřejmě nechtěl. Ne, že bych ho chtěla já, ale to neznamenal, že fyzická touha po něm zmizí.

A teď jsem se ještě měla trápit sny o Kadenovi. Opravdu barvitými, detailními sny. Sakra, proč nemohl počkat ještě pár vteřin, než mě probudil?

20. KAPITOLA

PO NĚKOLIK NÁSLEDUJÍCÍCH DNÍ jsme se spolu potkávali s nemalými rozpaky. Kaden se o incidentu v mém pokoji nezmínil, já také ne. To ale nic neměnilo na tom, že půlnoční incident mezi námi visel ve vzduchu jako zápach. Ani jeden z nás se v té příhodě nešťoural, ale přesto tu stále byla a já jen čekala, kdy situace dospěje k bodu zlomu.

Zdalo se, jako bychom věnovali čas speciálně tomu, abychom celou událost i napětí mezi námi ignorovali, opatrně se odvraceli a udržovali odstup mezi našimi těly – a mě to přivádělo k šílenství, že bych málem lezla po zdi.

Nejhorší bylo, že pokaždé když jsme se k sobě přiblížili, jsme si to napětí a vzrušení okamžitě uvědomili a velmi nápadně se to snažili přejít. Těžší to bylo, když mě Kaden v nějakém bojovém chvatu přitiskl k sobě nebo mě přišpendlil k zemi poté, co mě srazil. Když jsem se ale snažila vykroutit z jeho sevření nebo mu zasadit ránu, nebyl naštěstí čas věnovat se fyzické přitažlivosti. Nic mi však nebránilo, aby se mi myšlenky čas od času nezatoulaly, a přistihla jsem se, že musím Kadena často žádat, aby mi spoustu věcí zopakoval.

Náš trénink byl čím dál tím víc fyzický, zápas se stále více stával bojem na blízko, jak jsem se zlepšovala, a on se musel skutečně snažit, aby mě přemohl. Nenechával se tolik rozptylovat jako já, ale i tak jsem si občas všimla, jak na mě upřeně hledí a v očích má přitom skoro stejný výraz, jako když se na mě díval v tom snu. Schopnost mého mozku vyvolat tu vzpomínku úplně přesně byla až děsivá.

Bylo čím dál zřejmější, že mezi Kadenem a mnou funguje intenzivní chemie, a já nemohla popřít, že to cítí i on. Ne že by na tom záleželo. Jako by partnerské pouto dokázalo vycítit, že myslím na někoho jiného, ostré škubavé pocity přitahující mě zpátky k Jordanovi byly stále intenzivnější. Pokaždé když jsem se přistihla, že si prohlížím Kadenovy svaly nebo se utápím v jeho očích, cítila jsem to. Bylo to jako svědění, které si nedokážu podrábat, cosi, co mi říká, že tohle s Kadenem není na místě. Připomínalo mi to, že bych měla být někde jinde. Napadlo mě, že se Měsíční bohyně mými potížemi třeba náramně baví. Odmítnuta svým pravým druhem marně toužím po jiném měnlivci.

Kráčeli jsme vedle sebe a já se musela poškrábat na břicho, abych se zbavila podivného pnutí. Potřásla jsem hlavou, jako bych si ty myšlenky mohla fyzicky vytřást z mozku, a snažila se soustředit na to, kam s Kadenem míříme. Dnes jsme neměli bojový výcvik, což pro mě bylo stejnou měrou zklamáním i úlevou.

Místo toho jsme z nějakého důvodu, který mi můj průvodce ještě nevysvětlil, obcházeli po obvodu území smečky Hado-noše. Podívala jsem se na Kadenu, jak v černé košili a džínách dusá vedle mě, a hlavou mi blesklo, jak moc si přeju, abych byla

spárována s někým, jako je on, a ne s Jordanem. Kaden se na mě alespoň nikdy nedívá tak krutýma očima ani mi nikdy neublížil.

Ale můj druh to není.

Co si to tedy namlouvám? Stejně chci Kadena. Je sexy a má všechno, co by alfa vůdce měl mít – a já bych ho s radostí vojela, jen abych se alespoň trochu zbavila toho neustálého tlaku mezi stehny. Měla jsem pocit, že jestli s tím brzy něco neudělám, tak asi exploduju.

Kaden se na mě zadíval, jako by vycítil můj pohled, a přísahala bych, že se mu zkřivily rty. Navzdory chemii, která mezi námi panovala, se Kaden vždycky odtáhl jako první a dával svým chováním jasně najevo, že mě nechce.

„Jak jde úklid ve škole?“ zeptal se při chůzi lesem. Byl teplý den na začátku července, sluneční světlo se prodíralo skrze stromy a hrálo mě do ramenou.

„Je to v pohodě,“ řekla jsem a překvapilo mě, že se obtěžuje s nezávaznou konverzací. „Ráda se dívám na Stellu se štěňaty.“

Stella měla úžasný dar, pokud šlo o děti. To byla jedna z prvních věcí, které jsem si všimla, když jsem vstoupila do její třídy ve školce. Strávila jsem spoustu času pouhým pozorováním její výuky i chování dětí, které s ní radostně spolupracovaly, než jsem si připomněla, že místnost, ve které stojím, musím uklidit.

Celé dny jsem se zabývala uklízením – uklízela jsem všechno kromě terária toho zatraceného obrovského hada, kterého měli v jedné ze školních místností. K němu jsem se v žádném případě nehodlala přiblížit. Nemohla jsem uvěřit, že ho opravdu mají ve škole, kde může syčet na děti procházející kolem. A pojala jsem

podezření, že přemýšlí o tom, jak by je pozřel, ale Stella mi tvrdila, že ten had je neškodný. *To určitě.*

Pořád jsem si musela zvykat, že ve škole vidím i vlčata. Bylo neuvěřitelné vidět, jak kolem pobíhá dítě, a ve vteřince je z něj vlče. Zdálo se, že se to děje hlavně tehdy, když se rozčílí. S rozrušenými měnlivci bych si asi neuměla poradit, ale učitelé to zvládali dobře. Zdálo se, že jsou zvyklí na práci navíc – občas třeba musejí dohnat malého vlka, který dokáže předběhnout i toho nejrychlejšího dospělého v lidské podobě.

„Co tady děláme?“ zeptala jsem se.

„Chci ti ukázat různé trasy, které používáme pro hlídky, a věci, na jaké si musíš dávat pozor, když jsi ve službě.“

Obočí mi vystřelilo vzhůru. „Páni, to skoro zní, jako bys mi konečně začínal věřit.“

„Nedělej si velké naděje. Tohle je stejná zkouška jako kterákoli jiná.“

Samozřejmě. Všechno je to zkouška, a nikdo mi nikdy neřekne, jakou mám známku.

Jakmile jsme se dostali dál do lesa, Kaden řekl: „Většina smeček nemá tušení, kde žijeme, a já bych byl rád, aby to tak zůstalo. Tajemství, které nás obklopuje, nás po celou dobu udržovalo v bezpečí, ale teď musíme být připravení na útok víc než kdy jindy. Po poslední Konvergenci bychom se teď mohli stát terčem přepadení, zvlášť po tom zmatku.“ Odmlčel se, spočinul na mně tím svým vážným pohledem a dodal: „A když jsi tady ty.“

Střetla jsem se s jeho očima a opáčila mu s nenávisť v hlase: „Vy mě chcete doopravdy použít jako návnadu.“

Zavrčel. „A to taky uděláme, až budeme připravení.“

Šli jsme dál, plahočili jsme se do kopce a blátem a já se nemohla zbavit myšlenky, že ve vlčí podobě by to bylo mnohem snazší. Když jsem předtím chodila na túry, vždycky jsem s sebou nosila foťák nebo aspoň telefon, abych si cestu zpříjemnila, ale teď jsem neměla ani jedno. Možná že kdybych byla hodná holka, Kaden by mi telefon zase dovolil. Těžce jsem si povzdechla a on po mně střílel pohledem.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Nic. Jenom... Lituju, že nemám foťák.“ Nereagoval, tak jsem jen zavrtěla hlavou a pokračovala: „Na veřejnosti jsem studovala fotografii a ráda jsem fotila přírodu. Tenhle les je tak krásný, že bych ho taky ráda zachytila, ale, no, nemám ten foťák.“

„Co se s ním stalo?“ zeptal se mě překvapeně Kaden. „Zůstal na místě, kde se pořádala Konvergence?“

„Ne, rozbili mi ho už předtím. Dostala jsem se do křížku se synem beta vůdce Raků a on a jeho družka se rozhodli, že to bude zábavný způsob, jak mě potrápit. Měla jsem nějaké fotky i v telefonu, ale... no, asi jsem o ně taky přišla.“

Jeho přísné modré oči mi přejížděly po těle nahoru a dolů. „To oni ti udělali ty jizvy?“

Zrudla jsem při té nečekané otázce, bylo mi trapné, že toho ze mě viděl tolik, včetně všech pozůstatků různých zranění, za které jsem se styděla. „Pár z nich, ano.“

„A ty ostatní?“

Hněv v jeho hlase mě šokoval. Polkla jsem a řekla: „Většina z nich byla od mého otce.“

Kaden zavrčel. Z tichého, ale děsivého zvuku, který vydal, se mi zjezily chloupky na rukou. „Kdyby už nebyl mrtvý, tak bych ho za to zabil sám.“

Ztuhla jsem, jeho slova ve mně doznívala jako ozvěna. „Já... to bys udělal?“

Pokračoval v chůzi a znovu se ponořil do ticha. Chvíli jsem stála, zírala za ním a snažila se pochopit, co právě řekl. Záleží mu snad na mně? Nebo je snad jen našťvaný, že alfa vůdce takhle zacházel se členem svojí smečky – navíc s vlastní dcerou?

Dohnala jsem ho a cítila jsem mezi námi spojení, které jsem chtěla více prozkoumat. Přistihla jsem se, že blábolím, a nemohla jsem přestat. „Měla jsem štěstí, že mě vůbec nechal jít na vysokou. Souhlasil jedině proto, že na něj tlačil můj bratr. Tys chodil na vysokou?“

„Ne, neměl jsem šanci. V osmnácti jsem se stal alfou.“

Vrátil se ke svému normálnímu, nevrlému já, a tak jsem ani nečekala, že bude pokračovat, ale pak mě překvapil tím, že se znovu ozval. „Plánoval jsem jít na vysokou, dokonce jsem si podal přihlášku, ale pak mi zabili rodiče. Musel jsem všeho nechat, abych se postaral o Stellu a naši smečku.“

„To pro tebe muselo být těžké,“ odpověděla jsem. „Co jsi chtěl studovat?“

„Astronomii a astrofyziku. Pořád mám svůj dalekohled. Je na střeše, rád si tam občas chodím odpočinout. Pomáhá mi to odvést myšlenky.“

Usmála jsem se při představě, jak odpočívá pod hvězdami, a otevřela jsem pus, abych se ho na to víc vyptala, ale Kaden se

náhle zastavil a tvář mu ztvrdla. Otočil hlavu nahoru k obloze a prudce se nadechl.

Zastavila jsem se vedle něj. „Co se děje?“

Zaklel si pod vousy. „Zašli jsme příliš daleko za hranice území smečky. Musíme se vrátit.“

Otočil se a vyrazil zpátky. A já jsem spěchala za ním a přemýšlela, co se děje. Nebo jak vůbec poznal, že jsme opustili území smečky. Ale hlavně jsem byla zklamaná, že jsme byli vyrušeni. Kaden se mi konečně začal otevírat, ale teď je s tím konec.

Kaden náhle trhl hlavou směrem ke mně a přikázal: „Aylo, hned se přeměň.“

Splnila jsem rozkaz, aniž bych se na cokoli ptala, dokonce jsem se ani nezastavila, abych se svlékla. Pilně jsem se Stellou cvičila a zvládla jsem zkrátit čas proměny pro případ, že bych ji potřebovala provést v nouzi. Teď jsem to uměla stejně rychle jako každý zkušený vlk. S výjimkou alfy, samozřejmě. Kaden už byl ve své vlčí podobě, když jsem mu vyšla vstříc a roztrhané oblečení zanechala na hromádce za sebou. Nedíval se na mě a já si všimla, že máme tlapy úplně jiné velikosti. Moje čistě bílá vlčice mi vedle jeho černého vlka připadala drobná.

Kdybych byla v lidské podobě, nedokázala bych zvuky blížících se lidí zachytit, ale teď jsem je slyšela jasně a sledovala Kadenův pohled k linii stromů před námi. Ze stromoví vyšli tři muži a byli dost blízko, abych na jejich pažích rozlišila symboly beranů.

Smečka Berana.

Vějířovitě se rozestoupili, zamířili přímo k nám a prostřední z nich zavelel: „Tu samici zajměte živou.“

Z Kadenova hrdla vedle mě se ozvalo tiché zavrčení. Varování. Tři Berani to úplně ignorovali, vydali se přímo k nám a přeměnili se. Jejich smečka byla spojencem Lvů a mohl existovat jen jeden důvod, proč mě chtějí živou.

Co mám sakra dělat? Tak tvrdě jsem se Stellou trénovala boj v lidské podobě a přeměnu do vlčí podoby. Na míle daleko jsem dokázala ucítit něco, co patří ke smečce Hadonoše, ale k čemu by mi to teď bylo? Nikdy jsem s nikým nebojovala ve vlčí podobě, neboť k této části výcviku jsme se ještě nedostaly.

Kaden na mě pohlédl, černé uši mu zaškubaly a trhl hlavou směrem ke Coronisu. V lidské podobě bych se zamračila, ale teď jsem jen zavrtěla hlavou. Zopakoval pohyb, tentokrát s tichým zavrčením. Přísahala bych, že jsem v jeho očích zahlédla zoufalství.

Chce, abych utekla, pomyslela jsem si. V žádném případě. Znovu jsem odmítavě zavrtěla hlavou, jak nejlépe jsem uměla. Nehodlala jsem ho opustit. A utéct? To byl hloupý nápad: mohla bych dovést smečku Berana přímo do města, kdyby se rozhodli mě pronásledovat, a měsíc ještě nevyšel, aby mi poskytl výhodu. Ne, nebyla jiná možnost než zůstat a bojovat.

Kaden a vlci ze smečky Berana kolem sebe kroužili, vrčeli a chňapali. Už dlouho jsem necítila takové napětí nebo hrozbu vážného násilí. Skoro jsem zapomněla, jak děsivé to může být.

Jejich vrčení se prohloubilo, stalo se hrozivějším a já jsem ustoupila o několik kroků a stále se snažila přijít na to, co přesně mám dělat. Ze stínu kousek nalevo se vynořil další vlk a ani vlci smečky Berana, ani Kaden si ho nevšimli. S hrůzou jsem sledovala, jak se vlk vrhá na Kadena.

Otevřela jsem tlamu, abych ho varovala, ale bylo to k ničemu. Nedokázala jsem víc než štěkat nebo výt a kdo ví, jestli by tomu rozuměl.

Ne, nebyl čas přemýšlet. Vrhla jsem se vlkovi do cesty a odrazila ho z jeho směru. Oba jsme se svalili na stranu a já se okamžitě vymrštila na nohy, příkrčená a připravená k boji. Vycenila jsem na vlka zuby. Zatřásl hlavou, jako by si vyklepával vodu z chlupů. Pak po mně skočil, příliš rychle, než abych ho stihla sledovat, a najednou jsme bojovali.

Chvaty, které mě Kaden naučil, byly užitečné i pro vlčí tělo, alespoň do určité míry, a díky mým vylepšeným smyslům bylo mnohem snazší na útoky reagovat a odrážet je. Chvíli jsme se přetahovali, než se mi podařilo zatnout čelisti do měnlivcovy zadní nohy. Silně jsem se zakousla a přivřela oči, když jsem tesáky prorazila kůži a viděla vytrysknout krev. Měnlivec zavyl a snažil se vyprostit. Prudkým trhnutím nakonec nohu z mého sevření vyprostil a rozběhl se pryč.

Znovu jsem se příkrčila a napůl čekala, že se otočí a převálcuje mě. Tolik jsem se soustředila na prchajícího vlka, že mě další útok zcela zaskočil. Rychleji než cokoli, co jsem kdy viděla, se ke mně řítila šmouha šedé srsti. Zrovna když jsem se otočila čelem k novému měnlivci, vrazil mi do boku. Bylo to jako náraz nákladního vlaku. Vyletěla jsem do vzduchu, odletěla několik metrů dozadu a dopadla na zem tak tvrdě, že jsem si s prudkým zafuněním vyrazila dech.

Chvíli jsem ležela a můj mozek se snažil vyrovnat s náhlou změnou prostředí. A pak přišla bolest.

Za ta léta jsem se bolest naučila dobře zvládat. Tahle dovednost přišla s tím, jak jsem se vyrovnávala s otcovými a Jackiinými tresty, a s tím, jak mě mlátili ostatní členové smečky Raka. Nakonec bylo snadné bolest prodýchat, ale co jsem měla dělat, když jsem se nemohla ani nadechnout?

Cítila jsem tah v kostech, jak se začaly přetvářet do lidské podoby. *Ne, teď ne*, pomyslela jsem si zoufale a snažila se udržet svou vlčí podobu, ale bylo to jako snažit se udržet rukama příval vody. Proklouzla mi mezi tlapami i prsty a já zjistila, že jsem opět člověkem.

Tak přesně tohle jsem nepotřebovala. Proti plně vycvičeným měnlivcům v lidské podobě jsem neměla šanci. I jako netrénovaný vlk jsem se jim v zápase dokázala ubránit jen stěží. Nemohla jsem vůbec nic. Snažila jsem se pohnout, vymrštit se, ale bylo to marné. Moje lidské tělo bylo slabé a zraněné a nebylo možné, abych se v dohledné době sama postavila na nohy.

Z místa, kde jsem ležela, jsem stěží viděla, jak Kaden bojuje s ostatními vlky. Pohybovali se tak rychle, že jsem rozeznávala jenom záblesky zubů, drápů a chuchvalce srsti létající vzduchem a slyšela občasné zavrčení a zavytí, které zaznělo do ticha. Snažila jsem se vstát, abych mu pomohla, zhluboka se nadechnout, abych se připravila na bolest, ale nedokázala jsem popadnout dech. Když jsem se chtěla vztyčit, zatočila se mi hlava a ruka, kterou jsem se snažila podepřít, neunesla moji váhu.

„Kadene,“ pokusila jsem se zavolat, ale neozval se žádný zvuk, jenom jsem pohybovala rty. Copak tady takhle umřu? Po tom všem, čím jsem si prošla?

Najednou bylo ticho. Ležela jsem naprosto nehybně, tělo napjaté, a čekala, kdy přijde vlk ze smečky Berana a všechno to ukončí. Ale o chvíli později nade mnou stál Kaden v lidské podobě. Vlna úlevy, která mnou projela, byla tak silná, že jsem nahlas vzlykla. On byl naživu a vlci smečky Berana byli mrtví.

Díky bohům.

Byl úplně nahý a já jsem se zprvu snažila udržet pohled na jeho tváři. Kdybych netrpěla takovou bolestí, podívala bych se i na zbytek jeho těla. Na druhou stranu, pokud mám umřít, možná bych se mohla kouknout. Trochu... Co mi tak může udělat, zabít mě? Nechala jsem oči klesnout na jeho hrud', kde se v plné kráse, v nepřerušené, dokonalé linii rýsovaly svaly, které jsem při tréninku zahlédla jen náznakem. A pak níž, na drobnou stopu tmavých chloupků rostoucích na břišních svalech, a ještě níž, až k jeho...

„Musím tě dostat zpátky na území smečky,“ prohlásil Kaden a můj pohled se vrátil k jeho tváři. „Tady to není bezpečné. Mohlo by jich tu být víc.“

Přikývla jsem, nebo jsem se o to alespoň pokusila. Zdálo se, že se v mém těle nechce nic hýbat. Zatoužila jsem, aby konečně zafungovaly mé samoléčivé schopnosti měnlivce, ale možná na to byla má zranění příliš vážná.

Kaden se ke mně naklonil a zdvihl mě. Jeho ruce byly jemné, něžnější, než jsem dosud pocítila, a já si přála, abych to dokázala ocenit. Když mě zvedl, všechno mě zabolelo ještě víc. Zasténala jsem.

„Promiň,“ řekl Kaden a já se zamračila. To mu vůbec nebylo podobné. „Drž se pevně, za chvíli tam budeme.“

Pak se dal do běhu.

21. KAPITOLA

LES ROZMAZANĚ MÍJEL KOLEM, husté stromy vrhaly hluboké stíny, takže i kdybychom šli pomalejším tempem, stejně bych nezaznamenala žádné detaily. Nemohla jsem popadnout dech, ať jsem se snažila sebevíc. Myslela jsem si, že agónie časem odezní, ale prudké bolesti mi stále bránily pořádně se nadechnout. Několik dalších nádechů mi trvalo, než jsem si uvědomila, že plíce nedostávají potřebný kyslík, a bylo třeba několika bolestivých doteků, abych konečně zjistila, co to způsobuje. Moje žebra.

„Nemůžu dýchat,“ sípala jsem a snažila se upoutat Kadenovu pozornost. Avšak on se soustředil a běžel, oči upřené před sebe. Zdálo se, že mě neslyší. Jeho rychlost mě ohromila. Takhle rychle jsem dokázala běžet i já, ale jen ve své vlčí podobě. Možná to byla další výhoda alfa vůdce. Znovu jsem se pokusila upoutat jeho pozornost, slabě jsem mu zabušila pěstí do hrudi a zopakovala svá slova.

Kaden se na mě konečně podíval a krátce zavrtěl hlavou. „Tady nejsme v bezpečí. Musíme dál.“

Ach. Stále jsme byli mimo území naší smečky. Pořád jsem nevěděla, jak je označili, ani proč bychom zrovna tam měli být v bezpečí, protože Kaden se o tohle tajemství zatím nepodělil. Zrovna když jsem otevřela pusu, abych se zeptala, zpomalil do klusu a nozdry se mu rozšířily. Ucítil jiný pach. Také jsem ucítla rozdíl, ale nevonělo mi to jako domov. Ještě ne.

„Položím tě na zem,“ upozornil mě a já se připravila na náraz. Na útěku mě držel tak pevně, že jsem zranění skoro necítla, ale tohle bude bolet stejně, jako když mě zvedal. Zatnula jsem zuby a snažila se zadržet zasténání, ale nebylo to nic platné.

Kaden si pak přidřepkl k mému boku a znepokojeně mi pohlédl do tváře. Bylo to poprvé, co jsem viděla, jak na mě upírá starostlivý pohled, a zaskočilo mě to. Když mě unesl, bylo moje blaho to poslední, na co myslel, a když mi při tréninku neustále dával na frak, bylo mu zřejmě jedno, jak moc jsem poškrábaná a potlučená. Snažila jsem se raději posadit, protože jeho upřený pohled mě přiváděl do rozpaků. Potřebovala jsem, aby byl hrubý a necitlivý jako obvykle, jinak to znamená, že jsem opravdu v průšvih.

Kaden mi položil ruku na rameno a vyvinul jen takový tlak, aby mi zabránil se víc zvednout. Zranění v boku mě páliło, jak jsem se na pár okamžiků vzepřela jeho ruce, ale pak to bylo příliš a já se zhroutila zpátky na zem a lapala po dechu.

„Zůstaň ležet, nebo tě k tomu donutím.“ Rozkazovačný tón jeho hlasu mi dal najevo, že to myslí vážně.

Vydechla jsem, ale na víc jsem se nezmohla. Začal mi prohmatávat žebra a já té chvíle využila k tomu, abych ho pozorovala.

Všimla jsem si hrdého nosu, přísných modrých očí a sveřepého usazení čelisti. Sjela jsem pohledem po jeho krku až k místu, kde byla vidět něčí krev. Přemýšlela jsem, čím je. On zraněný nevypadal, takže musela patřit některému z ostatních vlků.

Všechny je sejmul, jako by o nic nešlo. Zalapala jsem po dechu bolestí, když hmátl na jedno ze žeber, a ta bolest zastavila mé myšlenkové pochody. Ztratila jsem představu, kolikrát jsem už byla zraněná, ale to neznamenal, že to nyní bylo snazší. Jakmile adrenalin vyprchal, nezbylo nic, co by mě chránilo před bolestí. Bylo snadné překonat bití, ale následky už ne. Navíc ve mně ten pocit, že se nemůžu nadechnout, vyvolával paniku, a já se zoufale snažila udržet alespoň zdání kontroly.

„Útok toho Berana ti zlomil několik žeber,“ řekl Kaden.

„Nekecej,“ zamumlala jsem, ale ostří sarkasmu, kterým jsem to slovo chtěla podbarvit, jaksi zaniklo v bolesti.

Kaden po mně střelil temným pohledem. „Žebra ti málem prorazila plíce, když ses přeměnila zpátky. Musím ti je vrátit na místo, abych s tebou vůbec mohl hýbat.“

Přikývla jsem a zaklonila hlavu, abych zachytila sotva znatelný paprsek slunečního světla, který pronikal skrze větve vysoko nad námi. Kaden byl tak pozorný, že mě položil na kus mechu. A nebyly tam ani žádné zbloudilé klacky, které by se miзарývaly do zad, když jsem se snažila uvolnit v očekávání blížící se bolesti. Když přišla, zavřela jsem oči a sykavě vydechla.

„Dobře,“ řekl Kaden, hlas měl tichý a uklidňující.

Natáhla jsem ruku, vyhledala jeho potetovanou paži a on mi bez otázek dovolil, abych se jí chytila.

„Podívej se na mě,“ řekl, a já zavrtěla hlavou. Kdybych na něho pohlédla, začala bych brečet. Už takhle jsem se úporně snažila nebrečet bolestí. „Podívej se na mě,“ zopakoval, a já se přinutila otevřít oči. Jeho pohled byl intenzivní, oči měly barvu oblohy těsně po západu slunce a já cítila, jak se do nich propadám.

„Nevím, jestli to zvládnu,“ zasípala jsem nakonec, protože to vypadalo, že Kaden čeká, až něco řeknu.

Kaden na pár okamžiků sundal ruku z mého boku, nejspíš proto, abych nekřičela a neupozornila na naši polohu celou beraní smečku.

„Zvládneš.“ V Kadenových slovech byla naprostá jistota, ale já ji nesdílela. „Připravená?“

„Ne,“ zasténala jsem. „Ale stejně to uděláš, tak ať už to máme za sebou.“

Rovnal mi žebra a já se ze všech sil snažila udržet bez pohybu. Kaden nepřestával tiše hovořit a ten proud slov byl tou nejdelší řečí, jakou jsem od něj zatím slyšela, ale neměla jsem tušení, co říká. Všechna slova mi v mysli splývala, ale upnula jsem se na jeho hlas a snažila se, aby to bylo to jediné, čemu věnuji pozornost – ne lesu kolem, ne jeho prstům na mé kůži a ne panice, která ve mně roste, když zápasím o dech.

Pak mi Kaden položil ruku na bradu a otočil ji k sobě. Ani jsem si neuvědomila, že jsem od něj odvrátila pohled. *Panovačný alfa*, pomyslela jsem si, ale neodtáhla jsem se.

„Aylo,“ řekl a moje jméno znělo z jeho úst stejně nezvykle jako vždycky. Jménem mě oslovoval zřídka, ale zdálo se, že dneska ho používá často. „Musím tě teď dát do kupy. Pokud tě tady venku

nedám do pořádku, do Coronisu se nedostaneme. A jestli tebou teď začnu hýbat, pohnou se ti zase žebra.“ Odmlčel se, jako by zvažoval svá další slova a přežvykoval je, než je ze sebe vysype. „Bude to asi trochu divné, ale potřebuju, abys mi věřila.“

Zaváhala jsem jenom na okamžik. Byl jediný, kdo mi za poslední roky tak ochotně přišel na pomoc. Během útoku se mě snažil přimět k útěku, i když to byl hloupý nápad a ukazoval, že nemyslí jasně. Za těch pár týdnů, co jsem tu byla, mi prokázal víc loajality, než kolik jsem se jí za dvaadvacet let dočkala ve smečce Raka. Kdyby mě chtěl zabít, mohl mě nechat napospas smečce Berana. Každá věc, kterou pro mě udělal od chvíle, kdy mě zajali, mě nutila si uvědomit, jak moc mu věřím.

„Věřím ti,“ řekla jsem naprosto upřímně.

Přikývl a usadil se na patách u mého zraněného boku pohodlněji. Naklonil se a já se zprvu domnívala, že to dělá proto, aby se podíval na ránu. Jeho dech mě polechtal na boku a já se zachvěla, potlučené tělo se bránilo každému dalšímu vjemu. Kaden otevřel ústa a mě poklesla čelist údivem, když mě olízl.

Jazyk měl horký, vlhký a ne úplně nepříjemný. Začal mě olizovat na hřebeni kyčle a pokračoval vzhůru po mém precitlivělém těle. Chtěla jsem ho odstrčit, chtěla jsem se dožadovat vysvětlení, abych věděla, co to tu hraje za hru. Než jsem se ale zmohla na ta správná slova, jeho oči se střetly s mýma a já zavřela pusu.

Znovu sklouzl jazykem po mém zranění, stejně pomalu jako předtím, a nebylo to... hrozné. Vlastně jsem si v duchu vzpomněla na sen, v němž Kaden s jazykem zacházel velmi vynalézavě jiným způsobem. Držela jsem bez hnutí a vyhýbala se Kadenovým

očí, zatímco mi dál olizoval bok. Jeho jazyk byl žhavý a zároveň konejšivý.

Jak pokračoval, vstoupil mi do tváří ruměnc a já byla nesmírně vděčná za to, že jsem postříkaná krví, takže si toho snad nevšimne, pokud ke mně vzhledne. Bolest ustupovala a začal se ve mně ozývat jiný pocit, probuzený rytmem Kadenova jazyka: tiché pulzující dunění, které jsem vůbec netoužila zkoumat. Příliš se blížilo touze, než aby mi bylo příjemné, a tentokrát bych neměla žádné vysvětlení pro vůni vzrušení, kdyby si toho Kaden náhodou všiml.

Jak pokračoval, začala jsem méně vnímat bolest a více jeho jazyk, kterým mě hladil po holém těle nahoru a dolů. Pokusně jsem se zhluboka nadechla, svaly napjaté v očekávání nevyhnutelného přívalu bolesti. Nepřišel.

Zamrkala jsem a uvědomila si spojitost mezi Kadenovým jazykem a svou slábnoucí bolestí. Že by mě takhle léčil? Měla jsem ho odstrčit nebo mu říct, že už jsem v pořádku, ale neudělala jsem to. Nikdy bych mu to nepřiznala, ale nechtěla jsem, aby přestal.

Kaden považoval za nutné pokračovat v olizování rány ještě několik minut a mně čím dál víc bušilo srdce, zatímco bolest se vytrácela. Vtiskla jsem dlaně do mechu pod sebou, abych neudělala něco neuvěřitelně hloupého, třeba abych si ho nepřitáhla blíž a nezačala zjišťovat, jestli je jeho jazyk stejně příjemný na jiných částech mé kůže, jak jsem si představovala ve snu.

Nakonec se Kaden odtáhl a olízl si rty, jako by ochutnal něco lahodného. Sledovala jsem ho a dech se mi zadrhnul v krku, jak jsem čekala, co udělá dál. Několik minut mi pohledem bloudil po

holé kůži, kterou předtím laskal jazykem, a pak přejel po zbytku mého těla.

Chřípí se mu mírně rozšířilo, když si prohlížel mé nahé tělo, a pak si odkašlal a odvrátil pohled, jako by si právě uvědomil, že jsem nahá. Že jsme *oba* nazí. Sexuální napětí, které zmizelo v zápalu boje a napjatém spěchu, aby mě dostal zpátky na území smečky Hadonoše, se vrátilo o to silněji.

„Je to lepší?“ zeptal se ochraptělým hlasem, jako by se mu obtížně mluvilo.

Přejela jsem si rukou po neporušené kůži. Moje zranění bylo úplně pryč, jako bych vůbec nebyla napadena. Neuvěřitelné.

„Nevěděla jsem, že máš léčivé schopnosti,“ řekla jsem, protože slovo *lepší* nedokázalo popsat, jak jsem se cítila. Zoufale jsem doufala, že to nevytuší a nepronese nějakou poznámku jako tenkrát v noci.

Kaden se na mě usmál a opět se začal chovat jako namyšlený alfa, jak jsem ho znala. „Všichni ze smečky Hadonoše mají léčivé sliny. Je to dar naší smečky.“ Vycenil zuby a dodal: „Taky máme jedovaté kousnutí.“

„To si budu pamatovat,“ řekla jsem suše. „Myslela jsem, že léčit umí jenom smečka Panny.“

„Jsou v tom ještě lepší než my, ale protože jsem alfa, moje léčivé schopnosti jsou silnější než u kohokoli jiného ze smečky.“

„Vážně?“ zeptala jsem se a snažila se zachovat neutrální tón.

„Kdo myslíš, že tě vyléčil, když jsi sem přišla poprvé?“

Oči se mi rozšířily při pomýšlení, že mě svlékl donaha a uzdravil, když mě poprvé chytili. Byly ty příliš velké šaty také jeho?

To mě přivedlo k dalším myšlenkám na ty dny, k věcem, kterým jsem se v duchu raději vyhýbala. Jeden z jeho vlků mě tehdy kousl a já omdlela. „To jedovaté kousnutí... tak jsi mě omráčil?“

„Ano, malé množství našeho jedu funguje dobře jako uspávací. A Stella si dala pozor, aby tě nekousala tak dlouho, že by tě to zabilo.“

„Tak to mě otrávil Stella?“ zvolala jsem. „A já si myslela, že jsme kamarádky.“

Kaden vstal, oprášil si holá stehna a pak ke mně natáhl ruku. „Můžeš chodit?“

„Možná.“ Vzala jsem ho za ruku a skoro jsem se usmála, když jsem si vzpomněla, jak jsem ho takhle chytila poprvé. Ani tentokrát se mě nesnažil přehodit přes rameno. Vytáhl mě nahoru a já prudce vydechla, když mě téměř katapultoval vzhůru. A přímo na svoji hrud’.

Natáhla jsem ruce – instinkty z Kadenova výcviku se ozvaly dřív, než mohl zasáhnout můj logický mozek – a dotkla jsem se jeho holé kůže. Rukama mi svíral paže dostatečně pevně, abych se nemohla snadno vysmeknout, a dlaně jsem měla položené na jeho nahé hrudi. Cítla jsem, že jeho srdce pod mými dlaněmi tlouče stejně rychle jako to mé.

Byl dost blízko, abych ucítla tu zvláštní pižmovou vůni, která mi připomínala husté lesy a měsíční světlo. *Domov*, pomyslela jsem si. Jeho dech mi pohladil rty a krk. Ustupující ruměnc se znovu objevil a v takové blízkosti a pod tak upřeným pohledem ho nebylo možné skrýt. Nadechl se, nasál mou vůni a já se téměř nedobrovolně naklonila k němu. Cítla jsem k němu silnou

přitažlivost, bylo to obdobné jako neustálé působení partnerského pouta k Jordanovi. Ale zatímco Jordanovu přitažlivost jsem vnímala jako ruku, která mi neustále drtí žaludek a škuje jím, tohle bylo přirozené, jako by to tak mělo být.

Kadenovi klesly oči k mým rtům. Podvědomě jsem si je olízla a přísahala bych, že jsem na okamžik ucítila vibrace tichého zavrčení, které se mezi námi přeneslo vzduchem. Pak mě od sebe bez nějakých cavyků odstrčil.

„Mělas mě poslechnout,“ prohlásil a odvrátil se.

Cítila jsem, jak mi útroby svírá něco podezřele podobného zklamání. Chtěla jsem, aby tu vzdálenost mezi námi překonal, bez ohledu na následky.

„Říkal jsem ti, abys utekla,“ pokáral mě. „Mohlas tam umřít. Jsi ještě ve výcviku a tvůj dar Měsíčního požehnání by ti tady nepomohl. Teď je den, jestli sis nevšimla.“

„Útěk by je přivedl ke smečce,“ vyhrkla jsem, nedokázala jsem se udržet. *Sakra, přivádí mě ke vzteku. V jednu chvíli je tak sexy a pak tak chladný a vždycky mě komanduje, jako by byl mým alfou. Tím ale není.*

„Zůstala jsem, aby tě nezabili.“

„Nepotřebuju tvou pomoc,“ zavrčel a otočil se ke mně.

Založila jsem ruce na prsou. „Tos dal najevo zcela jasně.“

Jeho oči klesly na místo, které jsem zakrývala rukou, a pak si prohrábl vlasy a vydechl. „No tak pojď... Aylo, musíme se vrátit. Je třeba dát našim vědět, že ostatní smečky nám začínají čenichat kolem hranic a hledají tě. Vráti se ve větším počtu a já chci, abychom byli připravení.“

Vyrazil, aniž čekal, jestli ho budu následovat. V hlavě mi vytanula myšlenka, která mi v podvědomí vrtala už dlouho. A na povrch vyplula při představě, že mě hledají. Přivedlo snad moje pouto s Jordanem smečku Beranů přímo k nám? Proto nás takhle snadno našli?

Zavrtěla jsem hlavou. To byl problém na později. Nejlépe až budu mít na sobě oblečení. Následovala jsem Kadena zpátky k městu a v hlavě si promítala události, které se staly, a snažila se v nich najít nějaký smysl. Bohužel jediné, k čemu jsem dospěla, bylo ještě více otázek a příliš málo odpovědí.

22. KAPITOLA

PŘEKVAPILO MĚ, jak normálně probíhaly následující dny. To, že jsem téměř umřela, mě bohužel nezbavilo úklidových povinností. Kaden si nemyslel, že potřebuju volno. Druhý den ráno jsem po probuzení našla vzkaz, že mám pokračovat v úklidu školy. A Kaden nikde v dohledu.

„No tak dobře,“ zamumlala jsem na vzkaz a strhla ho z lednice. To odpoledne jsem požádala Stellu, jestli by se mnou mohla strávit trochu víc času, aby mi ukázala, jak bojovat ve vlčí podobě.

Vysvětlila jsem jí, co se stalo, nejspíš zbytečně, protože se zdálo, že Kaden se s ní dělí o všechny informace, a nejspíš jí všechno naservíroval hned zatepla. Teda až na tu část, jak mi olizoval nahé tělo. Měla jsem pocit, že to je něco, o co by se s nikým nepodělil.

„Myslím, že je pozdě říkat ti, abys na to šla pomalu, když máme na krku tenhle nový problém,“ řekla Stella. „Musím si to samozřejmě nechat schválit, ale pár základních věcí ti můžu ukázat ještě dneska.“

„Hodně štěstí,“ opáčila jsem. „Mně se teda nedaří Kadena odchytit ani na tak dlouho, abych s ním prohodila pár slov. Dokonce

teď pověřil Claytona, aby můj bojový výcvik vedl on. Kdybych ho neznala, řekla bych, že se mi vyhýbá.“

„Jenom se připravuje,“ odpověděla. „Má toho teď spoustu na starosti, když víme, že po nás jde smečka Berana. Dva její měnlivci utekli – ten, který tě napadl, a ten, kterého jsi zranila. Jsem si jistá, že zatímco tu spolu mluvíme, podávají smečce Lva informace o naší poloze.“

Povzdechla jsem si. Byla to moje chyba. Možná má Stella pravdu a Kaden je příliš zaneprázdněný „alfa záležitostmi“, než aby trénoval někoho, kdo ani nepatří do jeho smečky a kdo všechny její členy ohrožuje. Ale něco jsem nemohla nepostřehnout: jeho zmiizení se nápadně shodovalo s tím, že jsme se skoro políbili a že ze mě nejspíš vycítil stejnou touhu jako tehdy v noci, ale tentokrát směřovanou k němu.

V následujících dnech jsem myšlenky na něj zaháněla, jak jen to šlo. Stella mě učila, jakými způsoby bojovat ve vlčí podobě, a každý večer jsem trávila čas nácvikem přesunu mezi kalužinami měsíčního světla. Chtěla jsem si být jistá, že už se nikdy nestane, abych během boje pocítila bezmoc nebo si nevěděla rady. Zlepšovala jsem se a nějaká pradávna část mého já pocítovala divokou hrdost na rychlé změny, kterými jsem procházela. Už nikdy nechci být nikomu vydána na milost či nemilost.

Clayton byl objektivně mnohem lepším učitelem než Kaden. Rozdával pochvaly a neměl poznámky, které hraničily s urážkami. Ale Kadenův výcvik mi stejně chyběl. Nebylo to tím, že bych proti Claytonovi něco měla, právě naopak. Od toho grilování

se choval jako přítel. Ale nebyl Kaden a já postrádala onu fyzickou blízkost, kterou nám výcvik přinášel.

Změny se začaly dít i v okolí města. Všechny vjezdy do města a výjezdy z něj byly střeženy čtyřiašest hodin denně. Zdálo se, že všichni jsou v nejvyšší pohotovosti. Viděla jsem, jak hlídky pozorně sledují les a dospělí doprovázejí děti všude, kam se jen hnou. Také jsem byla ve střehu a neustále jsem si namlouvala, že když prohlížím davy lidí, nehledám Kadena, ale hrozby.

Opravdu, to jeho zmizení bylo působivé. Kdybych ho někdy našla, zeptala bych se ho, jak se to naučil, jen abych ten trik mohla použít sama. A jedno plus jeho nepřítomnost měla: už se mi o Kadenu nezdály žádné nevhodné sny.

Nastal úplněk a Stella se na něj už několik dní předem připravovala. Cítila jsem to, tu změnu ve vzduchu, a vnímala jsem vzrušení, které naplňovalo Stellin hlas, kdykoli o tom mluvila. Byl to první úplněk, který zažiju po získání svého vlka, a nevěděla jsem, co mám očekávat. Uvidím dnes večer konečně Kadena?

Při západu slunce jsem zamířila dolů a našla Stellu, jak už na mě s rozzářenýma očima čeká. Měla na sobě červené šaty, velmi sexy, krásně odhalovaly její dlouhé nohy... no, nejen je. Řekla mi, abych si taky vzala něco hezkého, a tak jsem si vybrala lehké, vzdušné letní šaty tyrkysové barvy, které se mi při chůzi jemně otíraly o kůži.

„Jsi připravená na úplňkovou párty?“ zeptala se. „Musím tě varovat, může to být pěkně divoké.“

Podívala jsem se na svoje šaty a zapřemýšlela, jestli nejsem málo oblečená... Nebo příliš? „Jak to?“ žádala jsem vysvětlení.

„Během úplňku se rozproudí emoce a na takových akcích je vždycky hodně rvaček... a hodně sexu.“

Usmála jsem se na ni. „Proto sis na sebe vzala tohle? Doufáš, že budeš mít štěstí?“

Opětovala mi úsměv a mrkla na mě. „Podívej, moje milá, to, že jsem ještě nenašla svého druha, neznamená, že si nemůžu užít trochu zábavy, ne?“

„Mám se bát? Bude to něco jako divoké orgie po celém lese?“

„Ne, ani ne,“ odvětila se smíchem. „Alespoň tentokrát ne. Devět měsíců předtím, než nabude moci znamení Hadonoše, nastane období, kdy naše samice přicházejí do říje, přesněji kolem poloviny března. To se pak rozpoutají jedny velké orgie. Ale teď ještě není to pravé roční období, díky bohu.“

„I smečka Raka mívala akce při úplňku. Mě ale nezvali. Ani tady nevím, jestli jsem dneska večer vítaná.“ Jelikož jsem stále nebyla členkou smečky, nevěděla jsem, zda se vůbec smím zúčastnit. Zamračila jsem se. Vytáhla jsem si z lednice láhev vody a napila se. Tolik jsem chtěla smečce dokázat, že jsem hodna toho být její členkou, ale tahle slavnost byla nejspíš jednou z věcí, které by mi Kaden nedovolil.

„Samozřejmě že jsi,“ řekla Stella, „vid', Kadene?“

Kdybych měla v puse ještě trochu vody, vyprskla bych ji. Ani jsem Kadena neslyšela vejít, ale když jsem se otočila k zadním dveřím, rýsovala se v nich jeho postava. Uviděla jsem ho, a teď se mi prudce zrychlil. Z nějakého důvodu, na který jsem nedokázala přijít, vypadal neuvěřitelně k sežrání a já měla sto chutí olíznout mu čelist, abych zjistila, jestli taky tak dobře chutná, jako

vypadá. Nadechla jsem se a rychle odvrátila pohled, než se takové myšlenky stihly rozvinout.

„Fajn,“ řekl Kaden. „Pokud se budeš chovat slušně.“

Vyšel zpátky ven a já přemýšlela, proč vůbec do kuchyně přišel. Možná se mi opravdu vyhýbá.

Usmála jsem se na Stellu a myšlenky zahнала. Ať už se s ním dělo cokoli, aspoň jsem mohla trávit víc času se smečkou. „Vypadá to, že budu smět jít.“

Stella zatleskala rukama a vesele si poskočila. „Už se nemůžu dočkat, až bude večer. Vsadím se, že ti taky najdeme někoho, s kým se dáš dohromady.“

Zasmála jsem se a zavrtěla hlavou. Věděla jsem, že se to nestane. I kdybych po tom toužila – což jsem vlastně nechtěla, neboť můj mozek byl už tak dost zmatený myšlenkami na Kadena a Jordana –, pochybovala jsem, že by se někdo chtěl *dát dohromady* s vyděděným vlkem, stále spárovaným s kýmsi ze smečky Lva.

Když se setmělo, vydaly jsme se do lesa. Přestože Kaden s mou přítomností souhlasil, pocítila jsem záchvěv neklidu. Opravdu mě přijmou? Přála jsem si stát se členkou smečky, ale pořád jsem slýchala věty typu *Počkej, až budeme vědět, že jsi důvěryhodná*. V útrobách mi nepříjemně vřel neklid smíšený s netrpělivostí.

Kaden se vynořil mezi stromy skoro jako duch a já jsem zjistila, že od něho nedokážu odtrhnout pohled. Neměl tričko – ach, jaké překvapení – a můj pohled se okamžitě upnul na svaly, které mu při chůzi pracovaly pod kůží. Ať jsem svůj zrak odtrhla, kolikrát jsem chtěla, zjistila jsem za pár vteřin, že se vrátil zpět. Chtěla jsem se na Kadena vrhnout, přitisknout se k němu, pohltnout ho.

Co se to se mnou sakra děje? pomyslela jsem si. Nevhodné myšlenky jsem obvykle dokázala ovládnout lépe.

A bylo to ještě horší, když mi Kaden začal pohled oplácet se zamračeným výrazem ve tváři, jako by se snažil něco rozluštit. *O co mu jde? A proč je tak zatraceně sexy?* Měla jsem sto chutí olízat každý coul jeho těla jako nanuk.

Stella kráčela mezi námi v blažené nevědomosti o sexuálním napětí, které mezi námi bylo tak husté, že bych si z něj mohla ukousnout. Nepříjemně jsem si uvědomovala Kadenovo tělo, dívala se, jak se pohybuje, poslouchala každý jeho nádech, každé zašustění látky, vnímala každý měkký dopad jeho nohy na zem. Než jsme se na mýtině připojili ke zbytku smečky, ocitla jsem se na hranici absolutní nadrživosti a i pouhé dýchání pro mě bylo utrpením. Zoufale jsem se ten stav snažila ovládnout a vydávala jsem na to tolik energie, že jsem si nevšimla, jak na mě mnozí z měnlivců, které jsme míjeli, zírají. Nejdřív jsem si myslela, že se chovám divně, ale ne, to nebyl ten důvod. V jejich pohledech byl vidět hlad.

Jack ke mně udělal několik kroků s jedním ze svých okouzlujících úsměvů, v očích se mu objevil nezbedný záblesk a ten mi přesně prozradil, co chce. „Aylo. Dneska vypadáš naprosto úchvatně. Nechceš se ke mně na dnešní večer přidat?“

Než jsem stihla odpovědět, vtlačil se mezi nás Kaden a vzduchem zarezonovalo jeho vrčení. „Sakra vypadni od ní,“ vyštěkl.

Zatímco jsem na alfu šokovaně zírala, Jack okamžitě ustoupil, sklonil hlavu a odešel. Byla jsem si jistá, že kdyby byl ve vlčí podobě, měl by ocas mezi nohama.

„Baví tě být tak hrubý?“ oslovila jsem Kadena. „Možná jsem s ním chtěla jít, to tě nenapadlo?“

Obrátil na mě vražedný pohled. „To se nestane.“

„Co se děje?“ zeptala se Stella s obavami vepsanými do tváře.

„Zadrž všechny tady na místě,“ poručil jí Kaden. Současně mě zvedl a hodil si mě přes rameno. Vyjekla jsem.

„Pusť mě, pusť mě!“ naléhala jsem a bušila mu do zad, když mě nesl pryč od skupiny, zpátky k domu. „Co si sakra myslíš, že děláš?“

Neodpověděl, jen se dál prodíral listím a větvemi. Nesl mě, jako bych byla zlobivé dítě. Snažila jsem se mu vymanit, ale vzdala jsem to, protože jeho prsty se pokaždé napjaly a stiskly mě, až to skoro bolelo. Byl zatraceně silný. Jakmile jsme se vzdálili od smečky, Kaden zůstal stát a odhodil mě do trávy. „Co se to s tebou děje? Každý nespárovaný samec na tebe dneska večer kouká. Přímo tě hltají.“

„Netuším,“ řekla jsem popravdě a podívala se na něj. „Kéž bych to věděla.“

Kaden se zamračil a pak se nade mnou naklonil a nadechl se. Trhla jsem sebou, ale Kadenovy oči se rozzářily něčím, co vypadalo skoro jako panika.

„Do píči,“ ulevil si nevybíravě a já si okamžitě pomyslela *Ano, přesně to bych chtěla*, ale hned nato jsem si uvědomila, že tón jeho hlasu zní spíš naléhavě než zamilovaně. „Musím tě odsud okamžitě dostat.“

„Co se děje?“ zeptala jsem se už beze zloby a spíše s obavou, ale Kaden mě ignoroval. Otáčel se, jako by někoho hledal.

„Claytone,“ vyštěkl a beta smečky se vydal k němu. „Dnes večer povedeš lov ty.“ Kaden ani nepočkal na potvrzení a znovu mě zvedl.

„Co to děláš?“ otázala jsem se a snažila se potlačit intenzivní touhu, kterou jsem při jeho doteku cítila. „Já nikam nejdu, dokud nedostanu odpovědi.“

Podařilo se mi vykroutit natolik, že jsem se ze sevření uvolnila, a díky Kadenovu tréninku jsem přistála elegantně a podařilo se mi odskočit pryč. Kaden se na mě vrhl a já se mu vyhnula, přestože část mého já se chtěla nechat chytit. Bylo neuvěřitelně těžké přemýšlet, když mnou rezonovala *tou-ha, tou-ha, tou-ha* jako druhý tlukot srdce. Nakonec mě chňapl za ruku a odtáhl mě zbývajících pár metrů k domu. Neřekl ani slovo, dokud jsme nebyli uvnitř, a pak zabouchl dveře a zastrčil závoru. „Přicházíš do říje,“ oznámil mi.

Šok mě polil jako kbelík studené vody a dočasně utišil touhu, kterou jsem cítila. „Jak je to možné?“

„Teď jsi spárovaná, takže jsi plodná. A jsi bez smečky, takže se během každého úplňku dostaneš do říje. Každý nespárovaný samec tě bude chtít... vojet.“ Sevřel si kořen nosu mezi prsty. „Přivedl jsem tě sem, abych... kvůli tvé vlastní ochraně.“

Zkřížila jsem ruce a zakryla si bradavky, které byly tak tvrdé a citlivé, že mě i lehké otírání šatů o ně připravovalo o rozum. „Tohle je šílené. To mě chceš hlídat celou noc?“

„Já nevím,“ řekl Kaden a zněl stejně frustrovaně, jako vypadal. „Jenom mi bylo jasné, že tě odtamtud musím dostat dřív, než z tebe někdo strhá šaty.“ Odvrátil se a jedním dechem ze sebe

vysypal dlouhý a velmi pestrý řetězec nadávek. Kdybych byla v lepším stavu mysli, něco bych mu odsekla, ale takhle jsem cítila jenom vzrůstající touhu. Otočil se zpátky ke mně, máje tvář opět pod kontrolou. „Posaď se. Přinesu ti trochu vody.“

Vyhověla jsem mu a posadila se na jednu z pohovek v obývacím pokoji. Celé tělo jsem měla jako v ohni. Zavřela jsem oči a snažila se potlačit své reakce. Bylo to, jako bych nad ničím neměla kontrolu. „Víš,“ řekla jsem se stále zavřenýma očima, „tohle se mi vážně ani trochu nelíbí.“

„Tak to jsme dva,“ odvětil Kaden suše.

Při zvuku jeho hlasu jsem nadskočila. Možná jsem byla tak mimo, že jsem neslyšela, jak se přiblížil. Nakláněl se nade mnou, v jedné ruce držel sklenici vody a celé moje tělo zabolelo touhou, aby byl můj. Ať už v mém pohledu zahlédl cokoli, když mi tu vodu podával, rychle se stáhl. Posadil se na druhou stranu stolku do křesla a pečlivě dbal, aby to bylo na větší vzdálenost, než kam dosáhnou. Ideální místo pro to, abych ho mohla hltat očima, a já se přistihla, že si olizuju rty a vrtím se na sedačce. Napil se ze své sklenice a já jsem se dívala, jak se mu při tom pohybuje hrdlo. Když stavěl sklenici na stůl, sledovala jsem jeho předloktí. *Sakra, netušila jsem, že předloktí můžou být tak zatraceně sexy.* Každý kousíček jeho těla mě přiváděl k šílenství. *Přinejmenším by mi mohl udělat laskavost a už si sakra obléct košili.*

„Taky bys měl jít pryč,“ řekla jsem tichým a zadýchaným hlasem. „Ty jsi taky nespárovaný samec.“

„To nemůžu.“

„Proč ne?“

„Když odejdu, budeš během říje bez ochrany. Někdo tě chránit musí.“

„Ale když zůstaneš...“ začala jsem a nechala slova odplynout.

Zavrtěl hlavou. „Na rozdíl od ostatních se já dokážu ovládat.“

Jaké zklamání. Napila jsem se vody, zírala ven a doufala, že pohled na měsíc a hvězdy mi poskytne útěchu. „Tak co teď? Budeme tu jen tak sedět?“

„Ale ne,“ řekl Kaden a naklonil se dopředu. „Teď to bude ještě mnohem horší.“

23. KAPITOLA

MĚSÍC VYSTOUPIL NAD OBZOR a s ním se ten žár stal téměř nesnesitelným. Snažila jsem se sedět, moje hrdost mě ještě pár minut držela na místě, ale než se měsíc objevil nad stromy, už jsem prakticky funěla jako pes. Něco takového jsem ještě nikdy nezažila. Cítila jsem se jako neovladatelná, divoká věc, která nedokáže vydržet ve své vlastní kůži. Byla jsem si docela jistá, že umřu, pokud se mě někdo nezačne dotýkat a nezbaví mě té potřeby pulzující mi v těle. Byla jsem tak zatraceně nadržovaná, až jsem měla pocit, že snad exploduju.

Odložila jsem sklenici s vodou, zaťala ruce v pěst a snažila se je udržet v klíně, abych se nepokusila svléknout. To nutkání bylo nesnesitelné. Mezi nohama jsem cítila žár a tíhu a dávala jsem si sakra pozor, abych se o nic neotírala. Co by si Kaden pomyslel, kdybych si prostě strhla šaty a třela se o jeho pohovku, abych se té příšerné potřeby zbavila? Už nikdy bych se mu nemohla podívat do tváře!

Ale ještě horší než tohle bylo nutkání překonat vzdálenost mezi námi. Rostlo a rostlo, až jsem se musela postavit, jinak jsem

měla pocit, že tady na sedačce umřu. „Já zešílím,“ prohlásila jsem, začala přecházet sem a tam a snažila se, abych ze sebe nějak vybila trochu energie. Nepomáhalo to ani za mák.

„Nemůžeš se dostat ke svému druhovi,“ odpověděl Kaden a zamračil se. „To musí být ten důvod.“

Rozhodila jsem rukama, jak jsem tak přecházela za gaučem a snažila se od Kadena dostat dál, než udělám nějaké velmi, velmi špatné rozhodnutí. „Já svého druha nechci!“

Kaden přimhouřil oči a střelil po mně pohledem. „To říkáš ty, ale tvoje tělo říká něco jiného. Cítím to.“

Při jeho slovech se touhou prodral hněv. Bylo to stejné jako té noci, kdy jsem měla sen. S Jordanem jsem nechtěla mít nic společného. Jak to jenom Kadenovi vtluču do té jeho natvrdlé lebky?

„Já nechci jeho, ale...“

Jakmile jsem ta slova vyřkla, zakryla jsem si rukou ústa. Kadenovi se při mém přiznání rozšířily oči. Sakra, nechtěla jsem to vyklopit nahlas! Odvrátila jsem se a přála si, abych nikdy nepřiznala, jak moc po něm toužím. Cítila jsem se zranitelná jako blázen a pořád jsem byla tak šíleně vzrušená, až jsem myslela, že na místě zkolabuju.

„Aylo...“ Zvuk mého jména na jeho rtech byl tak smyslný, až jsem se zachvěla žádostí. Otočila jsem se a viděla, jak jeho prsty svírají opěrky křesla, jak má nozdry doširoka rozevřené, jako by znovu nasával mou vůni. Chvějivě vydechl a zavřel oči, klouby mu zbělely, jak prsty vyvíjely tlak. „To nemůžeme.“

V jeho hlase jsem slyšela touhu, a to mě opravdu dostalo. „Proč ne?“

Kadenovi se pohnula čelist, jak polkl. „Měla bys jít do svého pokoje. Dívej se na televizi. Čti si knížku. Zkus se rozptýlit.“

„Oba víme, že to nepomůže.“ Tohle prostě nedokážu zvládnout sama. Začala jsem zuby a naposledy se pokusila převzít kontrolu nad svým zrádným tělem, ale nepomohlo to. Potřebovala jsem se uvolnit. Potřebovala jsem *jeho*.

Překonala jsem prostor mezi námi, jako by mě k němu táhla neodolatelná síla. Nebyl to stejný druh přitažlivosti jako párovací pouto s Jordanem, ale byla stejně silná, snad ještě mocnější. Klesla jsem na kolena vedle jeho křesla, připravena prosit, ponížít se, udělat cokoli bude třeba. Kdybych tak nešílela touhou, měla bych v sobě příliš hrdosti, než abych něco takového prováděla, ale potřeba v mém těle byla tak silná, že mi to bylo jedno.

„Aylo!“ řekl hlasem, v němž zaznělo varování. A to varování jsem se rozhodla ignorovat.

„Prosím,“ zašeptala jsem. „Prosím, pomoz mi.“

Viděla jsem, jak se jeho odhodlání tříští, jako když praská a hroutí se skleněný strop. Pečlivá kontrola, kterou měl nad svým tělem, se rozplynula, povolilo i křečovitě sevření opěrek a on si mě přitáhl na klín. Jeho dotek ve mně zažehl oheň a já se pohnula, abych ho políbila, ale on mi položil dlaň na rty, aby mě zastavil.

„Můžu ti nabídnout úlevu prsty,“ řekl. „Ale nic víc.“

„Děkuju,“ zakňučela jsem. Cokoli, jen abych ze sebe dostala ten příšerný žár a pocit, že vášní doslova praskám ve švech.

Posunul si mě, aby ke mně získal lepší přístup, a pak mi vyhrnul šaty až ke stehnům. Když mi jeho silné prsty sevřely kolena

a roztáhly nohy, z hrdla se mi vydraly tiché, zvířecí zvuky. Sáhla jsem po kalhotkách a snažila se je rychle sundat, ale Kadenovy ruce odstrčily ty mé stranou.

„Jsi úplně mokrá,“ zašeptal, a to mě jen přimělo kňučet ještě víc. Otřel se klouby o mé tepající tělo a já se roztřeseně a přerývaně nadechla.

„Prosím,“ zašeptala jsem, „pokračuj.“

Sevřel čelist a přitiskl mi ruku na pánev, aby mě udržel v klidu.

„Já je sundám,“ řekl a zatáhl za ten promočený kus spodního prádla.

Přikývla jsem a snažila se nemyslet na svou šílenou chtivou potřebu ani na to, jak ten jediný dotyk jeho kloubů na mé jeskyňce vnímám jako něco mnohem intenzivnějšího. Mírně jsem nadzvedla boky, aby mi mohl svléknout kalhotky, a zavřela jsem oči, když jsem na holé kůži ucítila vzduch. Téměř to stačilo, abych dosáhla vrcholu. Téměř, ale ne úplně. Frustrovaně jsem zasténala. Natáhla jsem se ke Kadenovi a položila mu ruku na hrud'. Byla to výzva, potřebovala jsem, aby se mě dotýkal, teď hned.

Chytil mě za ruce a přitiskl mi je k bokům. „Nedotýkej se mě. Já se dotýkám tebe, ne naopak.“

Oči měl chladné, odtazité, jako by mi vykládal o počasí, ne o tom, jak mě přivede k orgasmu. Přikývla jsem a chvěla se pod ním, tak kluzká, že jsem měla pocit, jako by ze mě na křeslo pod námi kapala moje šťáva.

I přes tu mlhu touhy jsem se zarazila, když můj mozek zaregistroval jeho slova. „Ty to nechceš?“ zeptala jsem se.

„Chci to, chci to až moc. Být teď tady s tebou se nedá snést. Jediné, po čem toužím,“ vysvětloval, zatímco se mi jeho prsty sevřely kolem zápěstí, „je strhnout z tebe okamžitě šaty a ošukat tě do bezvědomí.“

Ta slova ve mně vyvolala další záchvěv touhy a já zasténala, jako by mi právě olízl celé tělo. Prahla jsem po tom samém a byla to taková úleva vědět, že moje touha není jednostranná.

Na chvíli jsem se obávala, že se o mé uspokojení snaží pouze z pocitu povinnosti nebo z lítosti.

„Tak se mě dotýkej,“ vyzvala jsem ho netrpělivě.

Se zavrčením pustil moje zápěstí a sjel mi jednou rukou dolů k pulzujícímu místu mezi stehny. Pak mi lehce přešel prsty po štěrbince a vnořil prst dovnitř. Jenom natolik, že se mi zrychlil dech. Zachvěla jsem se, celé tělo se mi rozechvělo potřebou prohnout se, pronásledovat ten dotek, zintenzivnit ho.

„Přestaň mě sakra dráždit,“ vyhrkla jsem.

Kaden vydal tichý bručivý zvuk, který zněl téměř jako smích, a já vzhlédla, abych se na něho podívala. Ale v tu chvíli mi palcem přešel po klitorisu slastným, mučivým dotykem. Následoval další dotyk a pak do mě zasunul dva prsty, zatímco palec držel na klitorisu. Zavřela jsem oči tak pevně, až se mi za víčky roztančily malé světelné skvrnky, zatímco on vnikal prsty dovnitř a ven a dával mi přesně to, co jsem celou tu dobu potřebovala. Jeho druhá ruka našla moje ňadra, dotkla se mých dokonale ztvrdlých bradavek a já se už nedokázala udržet v klidu. Přitiskla jsem se na jeho ruku, šla naproti tomu slastnému pocitu a chtěla ještě víc.

„Jak to... že jsi v tom sakra... tak dobrý?“ zalapala jsem po dechu.

„Jsem nespárovaný, ne v celibátu.“

Kaden zvýšil tempo, kroužil palcem kolem mého klitorisu a zahrnul ve mně prsty, zasouval je a vysouval, jako by to dělal penisem. Byl téměř brutální, příliš rychlý a příliš zkušený na to, aby mě dovedl k jemnému orgasmu. Ne, tenhle mě měl roztrhat na kusy pocitem, který jsem ještě nikdy nezažila. Takovou rozkoš jsem si vlastními prsty rozhodně přivodit nedokázala.

Třásla jsem se, ruce jsem zatínala v pěst a nehty se mi zarývaly do kůže, jak jsem bojovala sama se sebou, abych se ho nedotkla. Pak se mi zdálo, že potřeba, která mi bušila v celém těle, se najednou nahromadila v mé jeskyňce, soustředila se jako laserový paprsek do jediného bodu touhy a pak ve mně explodovala. Oči se mi intenzitou orgasmu obrátily v sloup a já tiše zasténala. Kadenovy prsty pokračovaly ve svém rytmu a pracovaly po celou dobu orgasmu, zatímco mi pulzovalo celé tělo. Nakonec mě pustil, jeho prsty ze mě vyklouzly a já se opřela o Kadenovu hrud', bez dechu a rozechvělá.

Rukama se znovu opřel o područky křesla a sevřel je, jako by ho stálo veškeré sebeovládání, aby se mě dál nedotýkal.

Otevřela jsem ústa, abych Kadenovi poděkovala, když vtom mě zalila další vlna touhy, silná asi jako řítící se vlak. Prohnula jsem se v zádech, bradavky se mi napjaly proti látce šatů a já nahlas zasténala.

„Nezabralo to,“ zašeptala jsem zoufalým tónem a přemáhala další mohutnou vlnu žádosti. Chytila jsem Kadena za ramena,

a když se naše oči setkaly, zjistila jsem, že ve mně dřímá celá studna vášně, hluboká a nezkrotná. Nejspíš cítil, jak moc jsem neuspokojená. Právě mě dovedl k orgasmu, ale zdálo se mi, že to můj stav jenom zhoršilo, ne zlepšilo. „Mám pocit, že shořím, Kadene, prosím...“

„Sakra,“ vydechl a čelo se mu frustrovaně zkrabatilo. „Ty potřebuješ pořádný sex. Nic jiného nepomůže.“

„Nemluv tak nadšeně, mohl bys zkazit intimní atmosféru,“ odtušila jsem a zoufale se snažila udržet si tím sarkasmem alespoň zdání zdravého rozumu. Bylo to k ničemu a já se přistihla, jak svoji vlhkou kundičku intenzivně brousím o Kadenův klín v místě, kde jsem pod kalhotami cítila celou tvrdou délku jeho mužnosti. *Taky mě chce, tak proč jsme se spolu ještě nemilovali?*

Chytil mě za boky, aby mě zklidnil, ale to mě jenom ještě víc vzrušilo. „Uvědomuješ si, co po mně vyžaduješ?“

„Ano!“

Samozřejmě že jsem to věděla. Prosila jsem o to už snad celé hodiny. „Jestli mi nepomůžeš ty, budu si muset najít někoho jiného, kdo mi to udělá.“

„Ani náhodou.“ Sevřel mi rukama přes tenké šaty prsa a stiskl je, což stačilo, abych zasténala a přestala se třít o jeho citlivé partie. „Jediný muž, který se tě dnes večer bude dotýkat, jsem já.“

„Tak už se do toho konečně dej,“ řekla jsem, ale pak jsem se zarazila, jak se mi do mozku na zlomek vteřiny vrátil kousek zdravého rozumu. „Počkej. Otěhotním?“

Zavrtěl hlavou. „To si nemyslím. Nejsem tvůj druh.“

Musela jsem být opravdu mimo, protože se mi zdálo, že v jeho hlase slyším hořkost. Nebyla jsem si ale jistá, protože mě příliš zaujala myšlenka mít Kadenova vlčí štěňata.

Škoda, že se mu nepodaří, abych otěhotněla, pomyslela jsem si a pak jsem prudce zatřásla hlavou a vyhnala tu bláznivou myšlenku pryč.

„Tak v čem je problém?“ zeptala jsem se.

Téměř bolestivě mě štípl do prsou a vyslal mi blesk rozkoše do celého těla. „Problém je, že to nikdy nemůže být víc než jedna noc. Rozumíš?“

„Rozumím.“ Naklonila jsem se k němu blíž a vdechovala jeho pižmovou vůni, zatímco mé zvířecí instinkty bojovaly o kontrolu. Chtěla jsem ho už ve snu a teď jsem ho chtěla ještě víc. *I kdyby to mělo být na jednu noc, беру to.*

„Kadene, prosím, vojeď mě už.“

Zdálo se, že ta slova v něm prolomila nějakou zeď, jako by se předtím držel zpátky silou vůle. Kaden obnažil zuby a v jeho pohledu byla jasně čitelná spalující touha. Nyní jsem uviděla alfa vlka, nebezpečného samce, který mě unesl a vyhrožoval mi, že mě zabije, pokud ublížím někomu, koho miluje. Popadl moje šaty a jedním plynulým pohybem mi je přetáhl přes hlavu. Neměla jsem pod nimi podprsenku a teď jsem byla úplně nahá, vystavená jeho hladovému, pátravému pohledu.

Přitáhl si mě k sobě a přitiskl mi nos na krk, vdechoval moji vůni, ale nelíbal mě. Ani jednou mě nepolíbil.

„Jak si přeješ, vlčí štěně.“

24. KAPITOLA

KADEN MĚ ZCELA bez obřadnosti hodil na pohovku a pohlédl na mě jako král, který si prohlíží své panství. Očima do sebe vpíjel každou linii mého nahého těla. Moje nohy. Moje prsa. Můj klín. Moje jizvy. Všechno to měl vystaveno své vášni napospas, a přestože mě na okamžik ovládlo pokušení se zakrýt, neudělala jsem to. Možná jsem byla odvážnější kvůli tomu šílenství z říje nebo jsem se s Kadenem cítila lépe než s kýmkoli jiným v životě, ale prostě jsem chtěla, aby mě viděl. Celou.

„Sakra, jsi krásná,“ řekl a jeho chvála ke mně prorazila mlhou touhy a způsobila, že se mi sevřel žaludek. Něco takového mi ještě žádný muž neřekl.

Sáhl si na džíny a rozeplnul si je. Viděla jsem bouli pod nimi a musela jsem si držet ruce, abych se neposadila a nenabídla se, že mu to udělám sama. Pochybovala jsem, že by mou pomoc přivítal. Předtím výslovně nechtěl, abych se ho dotýkala, a to, že jsme se chystali k sexu, neznamenal, že se něco změnilo. Dělal to jen proto, že musel, protože nám došly možnosti.

Svlékl si džíny a zůstal úplně nahý.

Od té doby, co jsem ho znala, jsem ho svlečeného párkrát viděla, ale tohle bylo odlišné. Vědomí, proč je nahý teď, mělo jinou váhu. Pohledu na jeho nádherné tělo jsem se pokaždé snažila vyhnout – přiznávám, že neúspěšně –, ale teď jsem si ho nezakázala. Tentokrát jsem svůj zrak nechala sjet po jeho břišních svalech až k ostrým kostem boků a pak ještě níž. Tentokrát jsem si dopřála a vychutnala pořádně dlouhý pohled.

Kadenův penis byl jako umělecké dílo, dokonale přiměřený proporcím jeho těla, tvrdý jako skála. A stál směrem ke mně. Při tom pohledu jsem slyšitelně polkla. Toužila jsem, aby se do mě zabořil, dokud nebude tak hluboko uvnitř, že se budu cítit dostatečně plná, abych ukojila tu ohromnou potřebu. Chtěla jsem jazykem klouzat po žilce na jeho spodní straně, jen abych zjistila, jestli Kadena dokážu přimět, aby se přestal alespoň trochu ovládat. Byla jsem téměř ohromená těmi možnostmi – a ironií bylo, že jsem neměla ponětí, jak kteroukoli z nich provést. Zdálo se však, že moje tělo má vlastní nápady. Přesto jsem byla trochu nervózní ze svého nedostatku zkušeností a žádná vášeň nemohla přebít skutečnost, že jsem nikdy předtím sex neměla.

Kaden se ke mně přiblížil jako dravec, kterým ostatně byl, a já se prudce nadechla. Ležela jsem před ním, jako bych byla jeho oběť, a on klesl na kolena a vzal do dlaně svůj penis. Očima bloudil po mých široce roztažených nohách a já sledovala, jak se mu při pohledu na mé pohlaví rozšířilo chřípí. V očích se mu objevila jakási jiskra a on sevřel penis pevněji.

„Kdybychom měli víc času, udělal bych ti to pusou,“ řekl. „Ale myslím, že zrovna tohle teď nepotřebuješ.“

Trochu jsem zakňučela a prohnula jsem se přitom v bocích. Upřímně, znělo to úžasně, ale měl pravdu. Potřebovala jsem ho v sobě. Nic jiného mi nepomůže.

Když mi oplácel pohled, měl oči potemnělé, tmavší, než jsem je kdy viděla. Zůstal jen tenký modrý kroužek kolem zorniček, které teď byly obrovské. *Chce to stejně jako já.* To poznání mě zaplavilo touhou a já ho málem strhla na sebe. Ale když se mi podíval do tváře, lehce se zamračil – musel zachytit cosi skrytého pod tou ryzí, spalující touhou, protože se zeptal: „Nikdy předtím jsi to nedělala, že ne?“

Zavrtěla jsem hlavou, ale nebyla jsem schopná najít slova, cítila jsem se neskutečně frustrovaná. Moje tělo přímo křičelo, abych si ho přitáhla blíž, abych sáhla dolů a abych to byla já, kdo strčí jeho penis dovnitř, ale moje mysl se zasekla na mechanice toho úkonu.

Útroby se mi svíraly obavami, ale přebíjela je všepohlcující potřeba, aby ze mě Kaden svým pérem vytloukl ten žár. „Ne, je to poprvé,“ podařilo se mi odpovědět.

Zachmuřil se a vypadal, že se vší silou své vůle drží zpátky. „Uvědomuješ si, že ve chvíli, kdy budu v tobě, si nedokážu pomoci, vid’? Budu se snažit být jemný, ale kvůli tomu šílenství z říje je to obtížné.“

Neuvědomila jsem si, že ho moje říje taky tak ovlivňuje, ale teď jsem to postřehla ve vráskách, které se mu dělaly kolem očí, v napětí jeho ramenou a na sevřených ústech. Dělal všechno, co bylo v jeho silách, aby mě nezačal vozit jako smyslů zbavený. Myšlenka, že mě tak moc chce, mě vzrušovala ještě víc, a tak jsem

zasténala a prohnula se v bocích. Neublíží mi, to jsem věděla. „Prosím, jenom si pospěš.“

Kaden mi sjel rukama podél pasu a vydechl, jako by předtím dlouho zadržoval dech. Díval se mi do očí, když svým penisem rozhrnul pysky mojí jeskyňky a několikrát přejel kolem vchodu, než skutečně vnikl do vlhkého tepla mého těla. Bylo to mučivě pomalé a já vnímala, jak se drží zpátky – podle toho, jak se mu chvěly svaly a jak pevně tiskl ruce k mým bokům, že to skoro až bolelo. Nespouštěla jsem stále oči z jeho tváře a sledovala jeho reakci, když do mě vnikal, i když jsem byla rozpolcená: chtěla jsem se podívat dolů, vidět, jak jeho tělo mizí v mém, ale jeho tvář mi teď připadala důležitější. Když se dostal až na dno, málem vibroval touhou. Mírně jsem se posunula a snažila se co nej-líp uvelebit.

„Jsi v pořádku?“ Hlas měl tak chraplavý, že to sotva znělo jako slova.

„Ano. Nepřestávej.“ Znovu jsem se posunula a on mi rukama sevřel boky. Nebolelo to tak, jak jsem čekala, jen jsem se cítila neuvěřitelně plná.

Kaden zavrčel, vytáhl penis a znovu do mě vnikl. Vydala jsem ze sebe zvuk, nedokázala jsem ho potlačit, a ruce mi vylétly k jeho pažím. Potřebovala jsem se něčeho chytit. Znovu přirážel, pomalu a jistě, a já cítila lehké chvění, které jím procházelo, když se penisem dotýkal mého místa čiré rozkoše a jezdil po něm nahoru a dolů. Poslední zbytky nepohodlí se vytratily a já se snažila zvedat boky, abych ho pobízela k pohybu. Potřebovala jsem mnohem víc, abych nasýtla tu dravou bestii uvnitř mě samé.

„No tak,“ naléhala jsem, lapajíc po dechu, když se ze mě téměř celý zase vytáhl ven. „Šoustej mě, dělej. Neublížíš mi. To nejde.“

„Tohle chceš?“ Jeho oči se setkaly s mýma a viditelně v nich doutnala jeho vlastní potřeba. Pak ho do mě tvrdě vrazil, až na doraz.

„Ano!“ Zalapala jsem po dechu a zvedla boky proti jeho dlaním, ale on mě zatlačil zpátky dolů a přidržel mě na místě. I to bylo neskutečně příjemné a vzrušující.

Kaden do mě vklouzl až po kořen, pak vytáhl svůj ocas znovu ven, jen aby ho do mě vrazil znovu a rychleji. Stupňoval tempo a nasadil divokou rychlost, aniž mi dovolil zvedat boky vstříc jeho tělu. Měl situaci zcela pod kontrolou a mně se to líbilo.

Pokaždé když přirazil, naráželo tělo na tělo a naše zvířecí instinkty převzaly vládu a přiváděly nás k šílenství. S každým přirazem se stupňovalo, dokud jsem se neocitla v naprostém opojení. Přála jsem si, aby to nikdy neskončilo. Kaden se teď soustředil na jedinou věc v celém vesmíru – na to, aby mě vojížděl – a ztěžka funěl, když do mě vrážel svůj ocas znovu a znovu a přiváděl mě na pokraj propasti rozkoše.

„Sakra, to je tak dobrý,“ vydechl. „Jako bys byla stvořená přesně pro moje péro.“

„Víc,“ zalapala jsem po dechu. „Už budu.“

Podle toho, jak se mu zadržával dech, jsem poznala, že je také blízko vyvrcholení. Musela jsem se zapřít nohama, abych si udržela pozici, a konečně mě nechal, abych mu vycházela vstříc boky. Rukama sklouzl dolů, chytil mě za zadek a zvedl výš, aby se penisem dostal na dosud nedotčená místa, a moje rozkoš dosáhla nových výšin.

Vydal ze sebe zasténání, první, které jsem od něj slyšela, a to mě konečně vrhlo přes okraj. Nohy jsem ovinula kolem něj a vtáhla ho dovnitř tak hluboko, jak jen to šlo, třela jsem se o jeho ocas jako šílená a rozletěla se na vlnách rozkoše. Přes rozmazaný chaos jsem cítila, jak Kadenovi v celém pérú pulzuje jeho vlastní orgasmus a jak přiráží, co nejhluběji může. Jeho horké vyvrcholení jsem v sobě cítila jako další dávku vzrušení, prodlužující můj vlastní orgasmus.

Když jsem sestoupila z výšin svého opojení, připadalo mi, že mám údy jako z rosolu, a padla jsem na pohovku – Kaden si nechal mé tělo jen tak proklouznout mezi dlaněmi, jeho penis ze mě vyklouzl. Škubla jsem sebou, ten pocit byl nový a čerstvý, ale přesto dobrý. Ztěžka jsem dýchala, jako bych právě uběhla celou míli. Chvilí jsem musela jen tak ležet, neschopná dát dohromady dost slov na jednu větu.

„Děkuju.“ To jediné jsem ze sebe dokázala vysoukat a hlas jsem měla zastřený, jako kdybych hodně křičela. Vlastně ano, nejspíš jsem křičela, na úplném konci. Sotva jsem si vzpomínala. Chtěla jsem říct, že to bylo úžasné, ale věděla jsem, že by to nepříjal dobře. Když jsem pohlédla na Kadena, který se stále tyčil nade mnou, byly jeho oči bez emocí.

„Jen plním svou povinnost,“ řekl.

Zamračila jsem se na něj a uvědomila si, že mě nikdy nepolíbil, ani jednou. Byl to opravdu jen sex, že ano, nic víc, nic míň.

Neměla jsem však čas o tom uvažovat, neboť mě zaplavila další vlna oslepující touhy. Zasténala jsem a přistihla se, že se znovu prohýbám v bocích a bradavky mám tvrdé jako kámen. Nemohla

jsem se ovládnout a v zoufalé touze po další úlevě jsem si vsunula ruce mezi nohy.

„Proč to nepřestává?“ zeptala jsem se, když jsem znovu dokázala najít slova. Nezdálo se, že by se mé vzrušení zklidňovalo, každá vlna touhy mě víc a víc měnila v bezduché zvíře, neschopné sledovat tok svých myšlenek.

„Klekni si na kolena,“ přikázal mi.

Okamžitě jsem poslechla, prohnula se v zádech a nastavila se mu. Přejel mi rukou po páteři a já se zachvěla, při jeho doteku mi po celém těle naskočila husí kůže. Couvla jsem a snažila se poslepu vyhledat jeho ocas. Narazila jsem do něj, do jeho tvrdého masa – ani on nezměkl. Měl pravdu, říje na něho působila stejně jako na mě. Lépe se ovládal, ale cítila jsem, jak mu penis pulzuje, když jsem se o něj třela a snažila se Kadena povzbudit, aby ho do mě zasunul.

Škulb boky dopředu a já se nemohla ubránit vítězoslavnému úsměvu. Sklouzl mi rukou po zádech a omotal si dlaněkými vlasy, takže mi zcela obnažil šíji. Zavřela jsem oči, neschopná myslet na nic jiného než na svou vášeň. Mírně za vlasy zatáhl a já zakňučela slastí. Chtěla jsem, aby mě použil, aby mě vlastnil, aby mě zneuctil. Aby udělal cokoli, hlavně když to udělá hned teď.

Tentokrát do mě svůj ocas vrazil hrubě, žádná něha, a přitiskl se mi na záda. „Budeme tady celou noc,“ zavrčel mi do ucha. „Šoustat, dokud nevyjde slunce. Budu tě mít na všechny způsoby, ve všech polohách. K tomuhle ses upsala, když jsi mě požádala o pomoc, Aylo.“

Zachvěla jsem se, když vyslovil mé jméno. Vyvolalo ve mně další záchvěv touhy. Tvrdě do mě vnikl, jako by chtěl dokázat, že má pravdu, a zatahal mě za vlasy. Když jsme spolu šoustali poprvé, nedotýkal se mě jinak než rukama na bocích a svým klackem uvnitř, ale to se teď změnilo. Jeho odhodlání se zhroutilo a protrhla se stavidla.

Přitiskl se na mě, až mezi našimi těly nezbyl ani milimetr místa. Jeho dech mě hřál na krku, když do mě vnikal – tak silně, až jsem se zakymácela. Lépe jsem se zapřela o opěradlo pohovky a přitiskla se k němu.

Sjel mi rukou od pasu dopředu. Klouzala mi po břiše a pak se ponořila níž a rozhalila pysky mojí šterbinky. Prsty našel klitoris a já zaklonila hlavu a plně mu odhalila hrdlo. Zakousl se do linie ohybu mezi ramenem a krkem, zatímco do mě zezadu dál brutálně přirážel. Každé plesknutí těla o tělo ve mně vyvolalo vlnu slasti. Bolest se mísila s rozkoší a on pak místo zubů použil svůj jazyk a přinesl mi úplně nové pocity.

„Teď nemyslíš na svého druha od Lvů, že ne?“ zamručel mi do ucha a já se zachvěla. Žáda se mi prohnula, jak mnou projel další neuvěřitelný orgasmus, až se mi zkroutily prsty u nohou. Jordan byl to úplně poslední, na co jsem teď myslela. Uvědomovala jsem si jen, že Kaden je teď tady a stará se o mě tím nejlepším možným způsobem.

Ruce a nohy mi vypověděly službu. Kaden mě podepíral a znovu a znovu do mě při orgasmu vnikal, v hrdle se mu přitom ozýval tichý zvuk, který zněl skoro jako vrčení. V té nové pozici mi v neobvyklém úhlu s každým přírazem bušil do bodu G

a moje tělo znovu ožilo a hnalo se za tou touhou, jako by nebylo zítřka. O kratičkou chvilku později jsem se na jeho ocasu udělala znovu a rozkřičela jsem se. Měla jsem pocit, jako by se mi maso loupalo z kostí. Prožívat tolik touhy by snad ani nemělo být možné.

Pustil mi boky a já se sesunula na pohovku, neschopná vnímat cokoli kromě toho, jak se mi třesou stehna. Když do mě šťouchl kolenem, otočila jsem se na bok. Jeho oči na mě shlížely – hladové, rozzlobené, žhavé.

Otevřela jsem ústa, abych se ho na něco zeptala, ale zachvátila mě další vlna touhy. A tentokrát jsem se ani neobtěžovala zadržet sténání. Vzepjala jsem se k němu a on mě nechal, abych si ho přitáhla k sobě a sevřela ruce kolem jeho ptáka, který opět ztvrdnul. Kadenovi se rozšířily oči a já jsem si na něj vylezla, zasunula do sebe jeho ocas a pak se svět rozplynul. Jezdila jsem na něm jako zvíře, vzpínala se a sténala, brala si z něj rozkoš, zatímco on se na mě díval. Prznila jsem mu ocas svou kundičkou, pohybující se přitom nahoru a dolů po celé jeho délce, a křičela jeho jméno. Chytil mě za prsa a tiskl je, zatímco v očích mu plál oheň vášně, díky kterému jsem poznala, že ta touha opět není jednostranná. Pokaždé když jsem si myslela, že říje konečně pomine a budeme mít pár chvil na odpočinek, zaplavila mě nová vlna vášně a Kaden mě znovu několikrát vojel, každé v nové poloze. V jednu chvíli jsme se přesunuli na podlahu a on mě šoustal zezadu, zepředu i z boku. Jeho těžká váha na mě působila uklidňujícím dojmem, drsné výdechy umocňovaly každý drsný příraz. Pokaždé když jsem vzhledla a očima mu řekla, že chci víc, vyhověl mi.

Dokonce i když jsme si udělali krátkou přestávku, abychom si došli pro vodu do kuchyně, skončilo to tak, že mě ohnul přes pult a přirážel do mě zezadu. Prstem mi přitom dráždil zadek, což ve mně vyvolalo úplně novou úroveň rozkoše. Cestou zpátky k pohovce mě zvedl a znovu do mě zabořil svůj penis, takže jsme se k sobě tiskli, když se mě opět zmocnil.

Bylo to neuvěřitelné, drsné a divoké. Pářili jsme se jako zvířata, přemožení svými nejnižšími pudy, neschopni se zastavit. Nepochybovala jsem, že ráno nás bude všechno bolet, ale v tu chvíli nám to bylo jedno. Věděla jsem, že na tuhle noc budu mít živé vzpomínky ještě několik let, ale jediné, co jsem mohla dělat, bylo žít těmi okamžiky, utápět se v Kadenových očích a těle, když si mě znovu a znovu bral, vždy připravený na další kolo, vždy ochotný dovést mě k orgasmu. A pokaždé se ta vzájemná potřeba jen vrátila.

Zdálo se, že naše milování trvá věčně, až konečně, konečně, měsíc zapadl a na obloze se začaly objevovat slabé náznaky svítání. Svezla jsem se z Kadena a skulila se na podlahu, unavená do morku kostí, až jsem si myslela, že se nebudu moct hýbat celé hodiny. Věděla jsem, že nakonec budeme muset vstát – pořád jsme byli v obývacím pokoji, kam mohl kdokoli vejít, ale teď jsem chtěla jedinou věc, a to spát.

Tělo mě bolelo, ale bylo to příjemně uklidňující, a trvalo mi několik minut, než jsem si plně uvědomila, co jsme dělali. Strávila jsem celou noc žhavým, divokým sexem s Kadenem a užívala jsem si to. A hodně. A on taky, pokud se dá soudit podle počtu našich společných orgasmů.

Kaden mě zvedl a nesl do mého pokoje. Divila jsem se, že má ještě sílu chodit, natož mě nést. Jakmile vystoupal nahoru, rozkopl dveře mé ložnice a položil mě na postel. Podívala jsem se na něho s nejistým úsměvem, ale on se s mýma očima nechtěl setkat. Tvář měl opět odtažitou a oči přivřené.

Žaludek mi sevřela jakási obava či tíseň. Tak takhle to tedy bude.

Miloval se se mnou jen z povinnosti a teď, když nás opustila všepohlcující touha, už mě nechce. Dal mi jasně najevo, že sex s ním je pouze na jednu noc, protože jinak bych doslova umřela. A během celého toho sexuálního maratonu mě nepolíbil, a to ani jednou.

„Tohle se už nikdy nesmí stát,“ řekl. Pak beze slova odešel. Bouchnutí dveří bylo tak hlasité, až mnou zavibrovalo.

Zavřela jsem oči a zaplavilo mě ponížení. Znovu mě odmítl muž, o kterém jsem si myslela, že by mu na mně mohlo skutečně záležet. Jak s ním mám sakra teď v tomhle domě žít?

25. KAPITOLA

CHTĚLA JSEM SE OSPRCHOVAT, ale měla jsem dojem, že se nedokážu pohnout. Byla jsem unavená, to ano, ale pod tím se skrýval obrovský stud, který mě zaplavil, když jsem se trochu vzpamatovala.

Říje pominula, pářící šílenství skončilo a já nemohla uvěřit, že jsem opravdu udělala a řekla všechny ty věci.

Už nikdy nevyjdu ze svého pokoje, pomyslela jsem si a zabořila obličej do polštáře. Uvažovala jsem, že do něj budu křičet, ale byla jsem příliš unavená i na to. Nebylo možné, abych se znovu setkala s Kadenem, natož s kýmkoli ze smečky. Ne, tenhle pokoj bude teď můj domov.

Podařilo se mi na chvíli usnout a byla jsem vděčná za úlevu od svých zmatených a trapných myšlenek. Tělo mě bolelo, jako bych s Kadenem absolvovala deset tréninků v řadě, jako by mě nechal mlátit do pytle celé hodiny místo obvyklých dvaceti minut. *No, určitě jsi s ním absolvovala několik kol*, rýpl si do mě můj mozek. *Sklapni*, zavelela jsem mu a otočila se na posteli, přičemž jsem si musela odfrknout, jak mě zabořely svaly.

Kolem poledne někdo zaklepal. „Jsi v pořádku?“ zeptala se Stella přes dveře a já se znovu zavrtěla. „Udělal Kaden něco?“

No jistěže udělal. *Dělal spoustu věcí, ve všech možných polohách*, pomyslela jsem si a málem jsem se nahlas zasmála při představě, jak by se Stella tvářila, kdybych to řekla. „Jsem v pohodě“, zavolala jsem zpátky a doufala, že z mého hlasu nepozná, jaká je to nehorázná lež. Kdybych ty dveře otevřela, určitě by na mém čele uviděla velký nápis PRÁVĚ JSEM SE CELOU NOC PÁŘILA S TVÝM BRATREM.

„Dobře.“ Odmlčela se až na příliš dlouho. „Dej mi vědět, kdybys něco potřebovala.“

Zajímalo mě, jestli to cítí. Sakra, zajímalo mě, jestli mě včera v noci slyšelo celé město. Nejspíš jim došlo, co se mnou je, stejně jako Kadenovi.

Nedostal mě odtamtud včas a mě teď užíralo, jestli všichni vědí, co přesně se dělo v Kadenově domě. Vlastně k tomu není zapotřebí moc fantazie. Což znamená, že se nikdy nemůžu setkat ani s nikým z nich.

Tuhle ostudu bych nikdy nedokázala přežít. Udeřila jsem pěstí do polštáře, abych mu dodala lepší tvar – no, hlavně proto, abych si do něčeho praštila. Nesnášela jsem pocit, že nemám své tělo pod kontrolou. Cítila jsem se spíš jako zvíře než jako člověk, jako bych neměla žádný mozek, žádný úsudek. Včera v noci, uprostřed říje, s Kadenem nad sebou, s Kadenem, který se ze všech sil snažil reagovat na tu ohromující touhu v mém těle, by mi bylo jedno, kdyby se na nás dívala třeba celá smečka.

Zasténala jsem a snažila se zaujmout pohodlnější polohu.

Udělála bych cokoli, abych se toho partnerského pouta zbavila. Nenáviděla jsem ho. Proměnilo mě v bestii, která se nedokáže ovládat, a co hůř, bude se to opakovat, protože s Jordanem už nikdy nebudu. Ani kdyby se zničehonic objevil s květinami a bonbony a prosil mě, abych se stala jeho družkou. *Jo, to určitě, až naprší a uschne*, pomyslela jsem si hoře.

To ovšem znamená, že jsem odsouzena strávit v tomhle stavu každý úplněk.

Celý den se mi dařilo nevycházet z pokoje, upadala jsem do nepravidelného spánku a nechávala tělo odpočívat. Nakonec jsem vstala, abych se osprchovala, a Stella, ta dobrá duše, mi nechala přede dveřmi nějaké jídlo. Zhltla jsem ho, jako bych nikdy předtím nejedla, a pak jsem vypila snad hektolitr vody. Moje tělo to všechno potřebovalo, aby se zotavilo.

Další zaklepání na dveře se ozvalo těsně po setmění. Povzdechla jsem si a přemýšlela, jestli se Stella přece jen nechystá vejít dovnitř a vyslýchat mě. „Jsem v pořádku, Stello. Jenom jsem unavená.“

„To jsem já,“ ozval se Kadenův hlas a já se zpříma posadila, veškerá ospalost zmizela. Co by mohl chtít? „Můžu dál?“

Zarazila jsem se a nedokázala zastavit bláznivou myšlenku, že by se mohl vrátit, aby se mi omluvil a řekl mi, jak moc pro něj včerejší noc znamenala, ale pak jsem tu praštěnou představu zahlnala. „Jo,“ hlesla jsem.

Snažila jsem se přijít na to, co mám sakra dělat se svými končetinami, když vešel. Nakonec jsem se usadila na posteli, nohy zkřížené a ruce v klíně. Ne že by na tom záleželo.

Kaden se rozhlédl po místnosti a obezřetně se vyhýbal pohledu na mě. „Jsi ochotná zítra vyrazit pro zásoby? Potřebujeme sehnat nějaké věci.“

Páni, takže my se o veřejší noci vůbec nebudeme bavit. Prostě pokračujeme dál, vrátíme se k práci, jako by se to nikdy nestalo. Jako bych nikdy neslyšela zvuk, který vydával, vždycky když se do mě udělal.

„Jasně.“

„Buď připravená v sedm. A ať nepřiđeš pozdě.“

Založila jsem ruce. „To nebude problém.“

Kaden otevřel ústa, jako by chtěl ještě něco říct, ale pak přikývl, odešel a zavřel za sebou dveře. Dlouze jsem vydechla a ramena mi poklesla.

Nečekala jsem od něj nic jiného, ale přesto to bylo zklamání. Skoro jsem si přála, aby se na mě zlobil nebo alespoň něco. Kdyby alespoň vybuchl, to bychom pak mohli řešit, co se stalo a co s tím. Ale ne, necháme to být až do konce věků – byla jsem si jistá, že toho je Kaden klidně schopný.

PROBUDILA JSEM SE téměř přesně za svítání. Cítila jsem se mnohem ostražitější a bdělejší, a tak jsem vyskočila z postele, abych se připravila. Osprchovala jsem se a oblékla, ale vynechala jsem snídani. Stále jsem se cítila příliš provinile, než abych se dole setkala se Stellou. Kadenovi jsem se ale nevyhnula. Opíral se o dveře dodávky, která stála zaparkovaná na příjezdové cestě, a tiše mluvil s Claytonem. Polkla jsem a uvědomila si, že

v dodávce určitě sedí i další lidé. Řeknou něco o té noci? Možná bychom mohli všichni předstírat, že se to nikdy nestalo, a jít dál, jako to dělá Kaden. Začínala jsem si myslet, že to bude ten nejlepší postup.

Když Kaden viděl, jak se blížím, zmlkl a přejel mě očima, i když ne smyslným pohledem. Spíš jako táta, který kontroluje, jestli jsem se na rande neoblékla příliš sexy. „Buď dneska opatrná,“ řekl. „Kvůli ostatním smečkám, které po nás pátrají, je nebezpečné vůbec vyjíždět mimo naše území. Mohli by tě snadno vystopovat až sem.“

„Ty nejedeš?“ zeptala jsem se.

Kaden zavrtěl hlavou. Když mi oplácel pohled, jeho oči byly zase naprosto bez emocí. „Jsi ochotná riskovat život, abys pomohla smečce, která není tvoje?“

Přikývla jsem, napřímila se, zvedla bradu a zadívala se Kadenovi do očí. „Kdyby bylo třeba, položila bych za tuhle smečku život.“

Každé z těch slov jsem myslela vážně. Dal si záležet na tom, aby zaznělo, že *tohle není moje smečka*, ale já věděla, že sem patřím. Dokonce i když jsem se po té noci divokého páření cítila zklamaná a ponížená, chtěla jsem být jednou z nich. A poskytnu Kadenovi tolik času, kolik bude potřebovat, abych dokázala, že jsem toho hodna.

Kaden na mě ještě chvíli upíral oči, jako by zkoušel mou upřímnost. Dala jsem mu to co nejlíp znát ve výrazu své tváře a on nakonec přikývl. „Nastup si.“

Beze slova odešel. *Zpátky k normálu*, pomyslela jsem si a nastoupila do čekající dodávky. I se mnou v ní bylo celkem šest měnlivců,

většina z nich Kadenovi kamarádi. Řídil Clayton a já jsem seděla v řadě sedadel s Jackem a dalším klukem, kterého jsem vídala ve městě a který měl podobnou postavu jako Kaden – byl velký a svalnatý, až na to, že se pyšnil dlouhými blond vlasy; vypadal skoro jako surfař. Když jsem se podívala za sebe do zadní řady, zjistila jsem, že tam sedí dva hodně mladí členové smečky, které jsem viděla jenom jednou nebo dvakrát. Vypadali jako velmi bojovná dvojčata, oba měli karamelově zbarvené vlasy a jasně zelené oči.

Mladičká žena mi věnovala úsměv, ale nebylo v něm nic něžného. „Vítej na palubě. Já jsem Harper. Tohle je můj bratr Dane.“

„Ayla,“ řekla jsem a naklonila hlavu.

„No, já vím, kdo jsi, věř mi,“ řekla Harper a usmála se, jako by si připomněla nějaký hodně soukromý vtip. „Po té noci už všichni vědí, kdo jsi.“

Jack si odkašlal. „Jo... k tomuhle. Je mi to vážně líto, Aylo. Neuvědomil jsem si...“

Tváře mi hořely ponížením. „To je v pořádku. Opravdu.“

Třel si zátylek. „Jasně. Ale vážně, neměl jsem tušení, že jsi v říji ani že jsi Kadenova žena.“

„Rozhodně nejsem jeho žena,“ vyhrkla jsem.

„Ta stopa po kousnutí na tvém krku říká něco jiného,“ opáčil chlap vedle Jacka. „Mimochodem, já jsem Tanner. Podal bych ti ruku, ale nechci, aby mi Kaden ukousl tu moji, kdyby to zjistil.“

Všichni v dodávce zaburáceli smíchy, kromě mě. Chtělo se mi propadnout podlahou a rozplynout se do země. Neměli tušení, jaká je pravda: že mě Kaden ve skutečnosti nechce. Ne takhle, jak to chápou oni.

Clayton se ke mně pootočil a pak pokynul hlavou k zadním sedadlům.

„Neobtěžují tě ta štěňata vzadu, Aylo? Mám je donutit, aby vystoupili a běželi podél dodávky?“

S mírným úsměvem jsem sklonila hlavu. Starý dobrý Clayton. Vždycky na mě dává pozor jako starší bratr. A to jsem kdysi byla naštvaná, že ho mám pořád za zády.

„Ne, to je v pořádku.“

Clayton jen pokrčil svými velkými, širokými rameny. „Dobře, ale stačí slovo a jsou venku.“

„Ale my se jen trochu bavíme,“ zahlaholila nevinným hlasem Harper a poplácala mě po rameni. „Stejně jsem ráda, že máme ve skupině další holku.“

„Zvlášť takovou, která dokáže setřít Kadena,“ dodal Tanner s úsměvem.

Najednou se mi trochu ulevilo. Uvědomila jsem si, že mě neškádlí, aby mě uvedli do rozpaků. Že je to spíš projev kamarádství, že jsou prostě jen upřímní a neberou si servítky. Tolik let mě v mé vlastní smečce šikanovali, že jsem si toho rozdílů nevšimla. Takový je to tedy pocit, mít přátele. Být opravdu součástí nějaké smečky.

„Všichni jsou připoutaní?“ zeptal se Clayton, jeho pohled se ve zpětném zrcátku setkal s naším a koutky hnědých očí se mu nakrabatily úsměvem. Nikdo se neobtěžoval mu odpovědět, a tak jen kývl hlavou a vyjel z Kadenovy příjezdové cesty.

„Jaké zásoby to vlastně potřebujeme?“ zeptala jsem se, jakmile jsme byli na cestě. Když jsem si uvědomila, že skutečně opouštíme

území smečky – poprvé od chvíle, kdy mě sem přivezli –, projelo mnou vzrušení. Možná se mi dnes podaří získat konečně nějaké odpovědi.

„Cokoli, co se nedá snadno sehnat ve městě,“ odvětil Tanner a vypadal, jako by čekal, že se s touhle odpovědí spokojím. *Tss, tak to bylo hodně průhledné.*

„Po celé provincii máme bezpečná obchodní stanoviště,“ pustil se do vysvětlování Jack. „Zásoby nám vozí lidé, pro které pracujeme nebo od kterých je nakupujeme, a jednou nebo dvakrát do měsíce děláme zásobovací jízdu.“

Provincie. Nevěděla jsem, jestli to slovo Jack vůbec chtěl vypustit z pusy, ale chytila jsem se ho jako záchranného lana. Byl to první skutečný náznak informace o naší poloze, který jsem získala. Jestliže mluví o provincii, znamená to, že jsme v Kanadě, ne ve Státech.

„Která provincie?“

Jack po mně střelil ostrým pohledem. *Přistižena.*

Harper se ze zadního sedadla zasmála. „Oni ti toho opravdu moc neřekli, že? Jsme v Manitobě. Už jsi slyšela o rezervaci Narcisse Snake Dens?“

Zamračila jsem se. „Ne, neslyšela.“

Harper se naklonila dopředu a položila si ruce na mé opěradlo. „Je plná užovek proužkovaných. Ty prostě musíš milovat. V zimě se schovávají v doupatech a objevují se zase na jaře. Máme tu největší počet užovek proužkovaných na světě. Měla by ses na ně do rezervace někdy podívat. Teď jsou hodně chráněné, protože jejich počty klesají, a je to super místo na výlet.“

„Užovky proužkované jsou přece všude, proč by se najednou měli všichni starat o jejich ochranu?“ namítla jsem. „Teda... co se stalo s těmi hady? Proč potřebují ochranu?“ dodala jsem, když Harper tázavě zdvihla obočí.

„Velké mrazy jich před pár desítkami let spoustu zabily dřív, než stačili zazimovat, a ekologové si začali dělat starosti. Dálnice číslo 17 přetíná jejich cestu k doupatům a každý rok jich auta přejela skoro deset tisíc, dokud jsme neudělali tunely, aby měli kudy prolézat. Teď považujeme rok za špatný, když jich přejedou třeba jenom tisíc.“ Znělo to, jako by na to byla pyšná, jako by mě poučovala o něčem, s čím pomáhala.

„Jak to všechno víš?“ Věděla jsem, že se členům smečky Hadonoše říká „nositelé hadů“, a všimla jsem si, že Kaden má na paži hadí tetování, ale nevěděla jsem o nich víc než tohle.

„Rezervace Narcisse Snake Dens je součástí území smečky Hadonoše stejně jako další přírodní oblasti v okolí,“ vysvětlovala Harper. „Jedním z úkolů, které dáváme dospívajícím členům smečky, je provádět údržbu bariér, aby hady nemohla na silnici zabíjet auta.“

Ano, připustila jsem, *tohle dává smysl*. Smečka Raka ve své oblasti taky chránila všechny pozemky, divokou zvěř a zejména kraby a raky.

„Dělal to i Kaden?“

„No jo, ten v tom byl nejlepší,“ odpověděl Jack s úsměvem.

Těžko jsem si dokázala představit mladého Kadena, jak zastavuje dopravu, aby pomohl hadovi přeplazit dálnici. Na druhou stranu to byl ten samý člověk, který teď má na střeše svého

domu dalekohled, aby se mohl dívat na hvězdy. Tušila jsem, že se pod nevrlým zevnějškem skrývá mnohem víc, a zoufale jsem si přála poznat i tuhle jeho stránku. *Ne že bys k tomu teď dostala snadnou příležitost*, ujistil mě můj mozek promptně. Zahnila jsem tu myšlenku a místo uvažování jsem udělala trapný vtíp: „A to jsem si myslela, že je tu jiný důvod, proč vám říkají ‚zaklínači hadů‘.“

Harper zvedla obočí. „No, podle toho, co jsem slyšela, jsi to ty, kdo zaklíná hady. Tedy alespoň Kadenova hada.“

Celá dodávka se tomu zasmála a já se zakřenila a zavrtěla hlavou. Smích utichl, když Clayton zavolal: „Buďte ve střehu. Opouštíme území smečky.“

Vykoukla jsem z okna, ale po obou stranách silnice jsem viděla jenom les. Zdálo se, že všichni mají jakýsi šestý smysl, který jim říká, kdy na území smečky jsou a kdy ne, a já netušila, podle čeho to poznají. Nebyly tu žádné viditelné značky a neviděla jsem, že by někdo z ostatních měnlivců hledal zřetelné stopy. Všichni jen přikývli a Tanner sevřel ruku v pěst.

„Jak to víš?“ zeptala jsem se.

„To smečka pozná,“ řekl Tanner. *Tenhle týpek je dneska opravdu Pan Vstřícný, pokud jde o informace*, že? proběhlo mi hlavou.

„Alfa vůdce naše území vyznačuje,“ dodal Jack.

„Myslíš vyznačuje, jako že... čůrá?“ zeptala jsem se. Všichni se zasmáli a já se po nich rozhlédla a čekala, až mi to řeknou.

Jack zavrtěl hlavou a šťouchl mě loktem do boku. „Tohle dělají ve smečce Raka? Já vím, že vlci zvěrokruhu jsou zaostalí, ale nemyslel jsem si, že až tak moc.“

Zafuněla jsem a zavrtěla hlavou. *Fajn, nechte si svá tajemství.* Nejspíš to je další věc, o které směji vědět jen členové smečky.

Během jízdy jsme si ale hezky povídali a mě překvapilo, jak snadno se s nimi dá mluvit. A taky mě těšilo, že mě z hovoru nevyklučovali; ani jim nic takového nepřišlo na mysl. Kdybych byla se svou starou smečkou, byla by to tichá, předlouhá jízda a naprosto jasně by mi dali najevo, že nemám s nikým mluvit a nikdo by taky nehovořil se mnou.

Asi po hodině jsme dorazili do města a Clayton zajel do areálu skladiště. Bylo obrovské. Jedna řada plechových hal za druhou. Nikdy by mě nenapadlo, že skladiště může zabírat celý blok, ale nikdy jsem ve městě nestrávila moc času.

Clayton zacouval s dodávkou ke skladové kóji. Odbočili jsme tolikrát, že jsem nepochybovala, jak snadno se ztratím, když se budu snažit dostat ven po svých. Jakmile zaparkoval, všichni se dali do pohybu.

„Tak jdeme na to,“ prohlásil Jack, když jsem si odepnula bezpečnostní pás. „Nemáme na to celý den.“

Všichni jsme rychle vyskákali z vozu. Clayton odemkl sklad a otevřel vrata, zatímco Dane, ten tichý kluk, otevřel zadní část dodávky.

Kóje byla napěchovaná krabicemi a oni je bez prodlení začali skládat dovnitř. Šla jsem jim pomáhat, ale pak se mi náhle zjezily chlupy na zátylku. Rozhlédla jsem se. Tohle se mi obvykle stávalo, jen když mě někdo pozoroval, ale tady jsem nikoho neviděla. Zdálo se, že ostatní měnlivci jsou vůči tomu imunní, a tak jsem ten pocit setrásla.

Popadla jsem krabici, ale zastavila mě čísi ruka na rameni. Harper mě pobídla, abych poodešla o pár kroků dál. Zamračila jsem se na ni.

„O co jde?“

Žertovná, uvolněná atmosféra, která ji dosud obklopovala, se téměř vypařila. Zadívala se na mě a její oči najednou vypadaly mnohem starší, jako by ani nepatřily jí. Nevěděla jsem, jak je stará, ale jen podle těch očí bych řekla, že jí je nejméně čtyřicet – ačkoli vypadala na dvacet a ani o den víc.

„Jestli chceš odejít, teď je na to ta nejlepší chvíle,“ řekla naprosto vážně.

Zírala jsem na ni s pusou dokořán. Její slova mi nešla do hlavy.

„Nikdo z nás se tě nepokusí zastavit,“ dodala ještě. „Nemyslíme si, že je správné, jak tě Kaden nutí, abys u nás zůstala. Musíš se cítit jako vězeň. Je to vážně dobrý alfa, ale hlavou se mu honí všelijaké myšlenky o smečce Lva, a když jde o ni, neuvažuje rozumně.“

Najednou mi to došlo. Byla jsem tak zaujata výcvikem a vším ostatním, až se mi podařilo zapomenout, že jsem své první dny u smečky Hadonoše strávila v cele.

„Myslíš *utéct*?“ zeptala jsem se. „Jak bys to vůbec Kadenovi vysvětlila?“

„Všichni jsme se dohodli, co řekneme. Že jsi nám proklouzla na benzínce, když jsi šla na záchod. A že než nás napadlo tě zkontrolovat, bylas už dávno pryč.“

„Ty jsi o tom opravdu přemýšlela, že?“ otázala jsem se a naklonila se k ní, překvapená a zároveň potěšená její vlídností.

Bylo uklidňující vědět, že na mě mysleli alespoň natolik, aby si uvědomili, že mi nemusí být příjemné, když mě drží v zajetí na území své smečky.

Nemohla jsem popřít, že představa uprchnout, odejít někam jinam byla lákavá. Mohla bych se osvobodit od Kadena a jeho nálad, nemusela bych být uklízečkou, nemusela bych tak tvrdě pracovat, abych dokázala, že si zaslouhuji být členkou smečky a že jsem toho hodna jen tím, jaká jsem a co dělám. Ale pak jsem pomyslela na odchod z Coronisu a sevřel se mi hrudník. To městečko se mi dostalo pod kůži a jeho obyvatelé mi přirostli k srdci. Brala bych to všechno, i kdybych se opravdu měla stát návnadou pro smečku Lva.

I kdyby to znamenalo smířit se s Kadenovým odmítnutím.

Zavrtěla jsem hlavou a usmála se na Harper. „Děkuju za nabídku, opravdu si toho vážím. Ale myslím, že jsem konečně našla svoje místo, a to ve smečce Hadonoše. Doufám, že jednoho dne mi dovolíte, abych se k vám připojila jako plnoprávná členka.“

Harper chvilku mlčela a pak jen řekla: „To doufám taky.“ Poplácala mě po rameni, otočila se a šla pomáhat se zbytkem krabic.

Už jsem se k ní chtěla připojit, ale koutkem oka jsem zachytila pohyb. Obrátila jsem hlavu a uviděla – i ucítila – další měnlivce. Bylo jich šest a nebyli ze smečky Hadonoše.

Okamžitě jsem pojala podezření, že jsou tu kvůli mně.

26. KAPITOLA

ADRENALIN MI ZAPLAVIL CELÉ TĚLO, když směrem k nám vyrazilo šest vlků. Jak se blížili, viděla jsem, že několik z nich má na sobě symboly Berana, jako ti měnlivci v lese, ale bylo jich tam i několik se symboly Býka. Po adrenalinu následovala vlna hněvu. Stále žádný Lev! Jordan na mě neposlal nikoho ze své smečky, jen svoje přísluhovače. Ani jemu jsem nestála za jeho vlastní čas, to bylo jasné.

Když jsem se rozhlédla kolem sebe, uvědomila jsem si, že všichni kromě mě se už přeměnili. Nechala jsem také rozvinout svého vlka, kosti se přeformovaly, kůži mi pokryla srst a zuby se změnily v tesáky. Teď už to šlo rychle, oblečení se trhalo a padalo ze mě, jak se moje tělo měnilo. Když jsem stála na všech čtyřech, hned jsem na vlky, kteří nás obklopovali, dlouze, hrozivě zavrčela.

Všichni se náhle dali do pohybu a s vyceněnými zuby vyrazili vpřed. Vzduch se naplnil zvuky boje, vrčením a chňapáním. Harper vyrazila ze skladu a já jsem sledovala, jak vrčí a vrhá se přímo do cesty útočícím Beranům. Byla jsem připravena bránit

sebe i své druhy, které jsem ohrožovala už jen tím, že byli se mnou. Jako členové stejné smečky spolu mohli komunikovat telepaticky – všichni kromě mě. Ale touhle překážkou jsem se nechala zastavit.

Kaden mě nikdy neměl pouštět mimo území smečky, pomyslela jsem si, když jsem se zakousla do nohy vlka ze smečky Býka.

Koutkem oka jsem zahlédla jednoho Berana, jak se chystá zaútočit beraním útokem přímo na Harper – vytanula mi vzpomínka na bolest, kterou jsem cítila, když na mě v lese zaútočili stejným způsobem. Takhle zasáhne Harper naplno.

Ne! Vyrasila jsem vpřed dřív, než mě napadlo udělat cokoli jiného, a vrazila jsem do Harper právě ve chvíli, kdy ji útočník téměř sejmul, a srazila mu ji z cesty. Chvíli jsem nic necítila, jen jsme padaly ve změti srsti a končetin. Připravila jsem se na známou ohromnou bolest, ale ve srovnání s ní to byl jenom čajíček. Beranův útok mě musel zasáhnout jen okrajově, z větší části šel mimo.

Čenichem jsem se přiblížila k Harper, abych zjistila, jestli není zraněná. Štouchla do mě hlavou, karamelově zbarvený ocas se jí zavlnil a v jejích očích jsem zahlédla úlevu a vděčnost. Obě jsme se otočily a chystaly se znovu zapojit do boje.

Měla jsem jednu výhodu: chtěli mě živou. Ze všech tady jsem měla největší šanci na přežití. A přestože jsem ještě nebyla oficiálním členem smečky, cítila jsem silnou sounáležitost s ostatními.

Vlk, který nás napadl, se už opět pustil do zápasu a spolu s dalším vlkem ze smečky Berana šel proti Claytonovi.

Ne, to ne! pomyslela jsem si. Nikomu dalšímu už neublížíš.

Pozorovala jsem ho, mé zostřené smysly vytipovaly ideální okamžik, kdy vyrazit. Tam. Nekrytý prostor. Vymrštila jsem se vpřed a zakousla se do krku Beranovi, který napadl Harper. Tak moc se soustředil na boj s Claytonem, že si nevšiml skuliny, kterou mi ponechal otevřenou pro útok z boku. Ozvalo se křupnutí a jeho maso se měkce poddalo mým čelistem. Vnímala jsem chuť horké krve, která mi pokryla jazyk. Beran zaúpěl a vytrhl se mi ze sevření v chabém pokusu o útěk. Ničeho tím nedosáhl, jenom to urychlilo jeho smrt a já ani nestačila sledovat, jak padá k zemi, a už jsem se znovu zapojila do boje.

Vypadalo to, že můj útok měl význam, protože vlci ze smečky Hadonoše nyní vítězili – zahlédla jsem na zemi další dva vlky, nehýbali se. Zbylí vlci ze smeček Býka a Berana ustoupili, když jsme se semkli a vrčíce po nich chňapali. Otočili se a vzali do zaječích. Sledovala jsem, jak prchají, a v žilách mi vedle adrenalinu zapulzovalo i uspokojení.

Všichni kolem mě se začali měnit a já je následovala. Pozorně jsem se na ně dívala a snažila se zjistit, jestli někdo z nich není raněný. Díky bohu žádné zranění nebylo smrtelné ani vážné. Jen pár škrábanců a modřin. Jack i Clayton krváceli, ale nešlo o nic, co by měnlivec nedokázal vyléčit.

„Pojďme odsud,“ zavelel Clayton. „Nemáme moc času, než se vrátí s posilami.“

Všichni jsme souhlasili a honem jsme naložili zbytek zásob. Byli jsme nazí, ale na tom nezáleželo – důležité bylo, abychom to co nejrychleji zvládli. Jakmile jsme skončili, Clayton nám rozdal náhradní bundy a deky a my se naskládali zpátky do naší dodávky.

Při odjezdu mě napadlo: „Dokážou nás vystopovat do Coronisu?“

„Ne, to nezvládnou,“ odpověděla mi Harper. Tentokrát se děla v dodávce vedle mě a Tanner vzadu. „Jakmile se dostaneme zpátky na území smečky, nebudou nás moct vystopovat.“ Naklonila hlavu a studovala mě se zvláštním výrazem ve tváři.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Zachránilas mi život. Myslela jsem, že mě ten Beran určitě zasáhne, ale ty jsi mě srazila stranou. Bylo to zatraceně hloupé. Sama jsi to málem schytala.“

„Beraním trkem už jsem byla zasažená předtím, a odešla jsem po svých.“ *Jenže s Kadenovou pomocí, ty chlubilko*, připomněla mi ochotně moje mysl, ale já tu myšlenku zahнала. Myslet na Kadena jsem zrovna teď vůbec nepotřebovala. Vždyť tu ani nebyl. „Takovou bolest by už neměl zažít nikdo další.“

Harper mě ještě chvíli pozorovala a pak se otočila a zahleděla se z okna. Po zbytek jízdy už nic neřekla a já zjistila, že mi již za tak krátkou chvíli chybí její drsný úsměv. Dost utlumení byli vlastně všichni. Chtěla jsem si s nimi promluvit, aby ze mě opadla nervozita z boje, nebo se omluvit za to, že jsem je všechny vystavila nebezpečí, ale nenašla jsem odvalu vyrušit je z myšlenek.

Zpáteční cesta do Coronisu trvala dvakrát déle než cesta do skladu. Když Clayton konečně zajel zpátky na příjezdovou cestu ke Kadenovu domu, už tam stál Kaden se zkříženýma rukama, napjatými svaly a zaťatou čelistí.

Vystupovali jsme a já sledovala Kadenův obličej. Jeho zamračený výraz se prohloubil, když uviděl naše neúplné oblečení

a zřetelné stopy krve. Pak vyrazil vpřed. Popadl mě za ruku, od-
táhl stranou a očima mi přejížděl po těle, které jsem se snažila co
nejlépe zahalit do příliš malé deky.

„Co se stalo?“ zavrčel. „Jsi zraněná?“

Vytrhla jsem mu ruku a upravila si deku, abych se lépe za-
kryla. „Napadli nás, ale jsem v pořádku. Nepotřebuju, abys mě lé-
čil, jestli ti jde o tohle.“

Sevřel rty do pevné linky. „Zase Berani?“ zeptal se.

„A taky pár Býků.“

Tiše zaklel a otočil se k Harper, která nás sledovala doširoka
otevřenýma očima. „Zeptala ses jí?“

Harper se pod alfovým drobnohledem ještě více napřímila
a přikývla. „Zeptala, ale ona odmítla. Řekla, že chce zůstat ve
smečce.“

Cože? Přejela jsem pohledem z jednoho na druhého a můj mo-
zek se snažil dopátrat toho, co se děje. *Určitě, určitě to není tak,
jak to zní.*

„Jak si vedla v boji?“ zeptal se Kaden.

Harper se zazubila. „Dobře. Vlastně líp než dobře. Zachránila
mi život, a dokonce zabila jednoho ze smečky Berana.“

„O čem to mluvíš?“ zeptala jsem se a zahleděla se Kadenovi
zblízka do obličeje. „To byl nějaký test?“

Kaden se na mě podíval bez jakýchkoli emocí ve své dokonalé
tváři. Těžko jsem mohla uvěřit, že jsme spolu ještě před pár hodi-
nami byli nazí. „Ano, test loajality pro potenciální rekruty. Každý
jím musí projít. Rekrutům se tím uvolní cesta, aby mohli smečku
opustit, a dokonce i zradit, rozhodnou-li se. Takže můžeme zjistit

jejich skutečný vztah ke smečce. Jejich oddanost, či naopak nespolehlivost.“

„A útok?“ Prakticky jsem si odpívlavla. „Ten byl taky součástí testu?“

„Ne,“ odpověděl. „Ne, útok jeho součástí nebyl, ale teď už o tobě nikdo nebude pochybovat.“

„Nikdo o mně nebude pochybovat? Kdo by o mně tak asi mohl pochybovat, kdyby byli všichni mrtví?“ rozčílila jsem se a vrazila mu prstem do hrudi. „Všechny jsi vystavil nebezpečí, jen abys dokázal moji loajalitu. Ta hloupá zkouška mohla všechny stát život!“

„Opatrně,“ zavrčel Kaden hluboko v hrudi. „Nezapomeň, s kým mluvíš.“

Část mého já chtěla tváří v tvář té síle ustoupit. Předtím už mi vyhrožoval i za mnohem méně, že mě zabije, ale teď mi to bylo jedno. Kromě toho jsem věděla, že by mi nikdy doopravdy neublížil. Aspoň ne fyzicky. Ale byla jsem vyčerpaná, celá od krve a opravdu jsem měla dost toho jeho idiotského chování.

Dala jsem si ruce v bok. „Jo, už si vzpomínám, ty jsi vlastně alfa vůdce. A já se zase právě dívala, jak členové tvé smečky bojují o život, a to všechno proto, aby mě bránili v bitvě, ke které nemuselo dojít. Nikdy jsi mě neměl nechat opustit území smečky, nebo jsi alespoň mohl mít koule na to, abys do toho šel s námi, když už jsi věděl, co se může stát. Takže si tu svoji autoritu můžeš strčit do zadku.“

Obočí mu při mém výlevu vystřelilo vzhůru a všichni ostatní měnlivci na mě zírali, jako bych se snad zbláznila. Do háje, byla jsem si jistá, že mi v tu chvíli už dávno přeskočilo, a bylo mi to

úplně lhostejné. Jen jsem nechtěla, aby kvůli mně umřel někdo další.

Byla jsem si docela jistá, že Kadenovi každou chvíli rupne v bedně a vyjede na mě, a věděla jsem, že jeho hněv bude děsivý. Ale on jen založil ty své mohutné paže a s tou svou nečitelnou tváří na mě zíral tak dlouho, až jsem si myslela, že vůbec neodpoví.

„Máš pravdu,“ řekl a mně poklesla čelist. Zamrzlo snad peklo, nebo Kaden právě uznal, že mám pravdu?

„Neměl jsem tebe ani ostatní vystavovat nebezpečí,“ pokračoval a vztáhl ke mně ruku, jako by se chtěl dotknout mé tváře, ale zase ji spustil. „Přinejmenším jsem měl být u toho, abych tě ochránil. Ale musím mít jistotu, že jsi loajální, než tě vyzvu, aby ses připojila k naší smečce.“

Ucouvla jsem o krok zpět. „Ty... co?“

V Kadenových očích se objevil jakýsi záblesk, který jsem ještě neviděla. Vypadalo to skoro jako uspokojení. Nebo... radost?

„Prokázala jsi svou loajalitu a prošla všemi našimi zkouškami. Zvu tě, Aylo, abys ses stala plnoprávným členem smečky Hado-noše, pokud si to přeješ.“

Chvíli jsem na něj zírala a v žilách mi klokotalo nadšení. Po tomhle jsem toužila už tak dlouho – od chvíle, kdy mě Stella vzala na prohlídku Coronisu. Když jsem v Kadenově hlase zaslechla upřímnost, hněv ze mě vyprchal a ve tváři se mi objevil úsměv.

On mi opravdu nabízí domov. Mně, která vždy byla jen odmítaná a nechtěná. Až do nynějška.

Než jsem si stačila rozmyslet, co udělám, vyrazila jsem vpřed a objala Kadena kolem ramen. „Děkuju.“

Zaskočeně zafuněl a stál tam ztuhlý jako prkno, když jsem ho objímala. „Co to sakra děláš?“

„Říkáme tomu objetí, Kadene,“ řekla jsem. „Víš, mezi lidmi, kteří nejsou citově zakrnělí, se to používá k projevení vděčnosti.“

„Jsi nesnesitelná,“ prohlásil Kaden, ale neodstrčil mě.

Odtáhla jsem se a ostatní měnlivci se hnali dopředu, aby mi pogratovali a přivítali mě ve smečce. Kaden přihlížel s takovým výrazem ve tváři, o kterém jsem si pomyslela, že by to snad mohla být hrdost. *Můj alfa vůdce*, uvědomila jsem si a rozhostilo se ve mně teplo. A nedokázala jsem zastavit – no, popravdě jsem se o to ani nepokusila – srdcervoucí myšlenku, která následovala.

Měl by být i můj druhem.

27. KAPITOLA

SEJDEME SE ZA SOUMRAKU VE MĚSTĚ, stálo na vzkazu. Četla jsem ho tolikrát, že se mi ta slova v hlavě rozmazala do nesignifikačného změní.

Po návratu ze zásobovací výpravy jsem se rychle naobědvala a osprchovala a pak jsem našla vzkaz, který na mě čekal na posteli. Vypadalo to jako Stellino písmo, ne Kadenovo, a já nevěděla, co si o něm mám myslet.

Jakmile slunce kleslo pod obzor, konečně jsem vyrazila z domu. Když jsem vyšla ven, uslyšela jsem vzdálenou hudbu, která zněla, jako by přicházela z centra města. Podobnou jsem slyšela už v noci za úplňku, ale dnes nebylo co slavit.

Zastavila jsem se na kraji náměstí a zírala.

Zdalo se, že na trávě tam leží každý měnlivec ze smečky Hadoňe, který v Coronisu žije. Byly tam rozestavěné stoly obtěžkané jídlem a pitím a já chvíli pozorovala, jak se všichni hemží kolem, povídají si a usmívají se.

Atmosféra byla naprosto uvolněná, jako by celý ten uplynulý den byl jenom zlým snem.

Stella se oddělila od davu a s širokým úsměvem vyrazila směrem ke mně. „Pojď,“ řekla a vedla mě ke skupince lidí.

Následovala jsem ji ke stolům a cestou na mě několik měnlivců upřelo zrak. Přistoupila ke mně starší žena, kterou jsem nikdy předtím neviděla. „Aylo,“ řekla a usmála se, jako bychom byly dávno ztracené a znovunalezené kamarádky, a nikoli úplně cizí lidé. „Vítej ve smečce!“

„Děkuji,“ řekla jsem a spěchala za Stellou ke stolu s jídlem. Když už jsem si tu měla povídat s každým ze smečky Hadonoše, chtěla jsem se u toho aspoň dobře najíst. Cestou mě zastavilo ještě několik měnlivců a každý z nich mi poblahopřál. Bylo to všechno velmi milé, ale také ochromující.

„Aylo!“

Otočila jsem se, zjistila, že ke mně přichází Stella se dvěma talíři plnými dobrot a úlevně jsem si povzdechla.

S úsměvem mi jeden strčila do rukou. „Vypadáš, že přesně tohle potřebuješ.“

„Co se děje?“ Ukázala jsem kolem dokola vidličkou. „Co se tu slaví?“

Stella se zasmála. „To je pro tebe, hlupáčku. Tvoje oslava na uvítanou ve smečce.“

Několik okamžiků jsem na ni jenom zírala a nedokázala jsem promluvit, jak se mi náhle stáhlo hrdlo. Nikdy v životě jsem neměla ani narozeninovou oslavu. Wesley a Mira mi nanejvýš dali dárek a popřáli mi, ale otec nikdy neviděl velký smysl v oslavování něčeho, co považoval za životní chybu. Nikdo jiný se neobtěžoval udělat si čas, či spíše se nějakým mým výročím vůbec nezabýval.

„Tohle...“ Odmlčela jsem se, zaplavila mě náhlá vlna emocí. Bylo toho příliš. Nikdy jsem nikam nepatřila, a teď najednou... Stále jsem tomu nemohla uvěřit. Jsem součástí smečky Hadonoše a mám rodinu.

Stella zřejmě chápala, co cítím. Nabídla mi rámě, já se do ní zavěsila a nechala se odvést do klidnější části parku, dál od většiny lidí. „Je mi líto, že jsem ti o tom testu nemohla říct. Cítila jsem se mizerně, že jsem tě do toho poslala bez varování. A pak tě napadli... Měla jsem tam být.“

„To je v pořádku.“ Teď když hněv vyprchal, chápala jsem Kadenovo jednání o něco lépe. Kadenovou prioritou je smečka a on se musel ujistit, že jsem loajální a spolehlivá, než mi mohl začít důvěřovat a být si jistý, že budu její platnou součástí. Dal mi možnost utéct a měla jsem podezření, že zůstal během testu doma jen proto, aby mě neovlivnila jeho přítomnost. „Jsem jenom ráda, že se nikomu nic nestalo.“

„Obvykle by těch testů bylo ještě víc, víš?“ sdělila mi Stella. „Trvá rok nebo dva, než dostaneš pozvání do smečky. Ale protože jsi bránila ostatní a zachránila jsi Harper život, Kaden řekl starším smečky, že žádné další zkoušky nejsou potřeba.“

Sklonila jsem hlavu a zapřemýšlela o tom, co mi řekla. Smečka Raka měla také své starší. Měli radit mému otci, ale on je obvykle ignoroval. Vypadalo to, že starší smečky Hadonoše tu mají větší vliv.

Ale hlavou mi vrtalo spíš něco jiného: jestli Kaden věděl, že bychom mohli být napadeni. Je možné, že to tak plánoval celou dobu, abych se do smečky dostala rychleji?

„Jsem tak ráda, že se k nám můžeš přidat,“ řekla Stella a stiskla mi ruku.

„Já taky.“

Přistoupila k nám další skupinka měnlivců a já mezi nimi poznala Claytonova druha Granta. „Vítej ve smečce,“ řekl a potřásl mi rukou. Trochu jsem si připadala jak na pracovním pohovoru. „Věděl jsem, že taky projdeš testy.“

Vzpomněla jsem si, že i on byl outsider, a přemýšlela jsem, jak dlouho to trvalo, než ho smečka přijala. Než jsem stačila projevit zájem o jeho vlastní testy, obklopili mě další měnlivci, aby mě pozdravili, a já se na všechny široce usmívala a snažila se zapamatovat si jejich jména.

Na tohle bych si klidně zvykla, usoudila jsem poté, co se mi přišlo představit několik dalších lidí. Jejich nadšení i zájem mě trochu zahlcovaly, ale pocit, že někam patřím, byl moc příjemný. Někam, kde se nikdo nikdy ani nezmínil o mém pololidském původu či o mých zrzavých vlasech, ani se ke mně nechoval jako ke špíně. Ano, na tohle si rozhodně zvyknu.

„Takže jsem oficiální členkou smečky? Jen tak?“ zeptala jsem se, jakmile jsme zase měly chvilku pro sebe.

„Ještě ne. Musíš projít zasvěcovacím rituálem. Pak se staneš skutečnou členkou smečky.“

„Co je to za rituál?“ zeptala jsem se a při té myšlence se mi zrychlil tep. Jak to dělají, když nemají žádné Sluneční čarodějky, které by provedly kouzlo?

Stella se na mě jen tajemně usmála. „Uvidíš. Není to nic hrozného, nedělej si starosti.“

Kdykoli mi někdo řekl, abych si nedělala starosti, jen mě to přimělo dělat si ještě větší. Povzdechla jsem si a dojedla. Ale když jsem pak vzhlédla, zjistila jsem, že se na mě dívá Kaden. Doteď jsem ho tady neviděla, a když se odvrátil, aby si promluvil s Clay-tonem, nechala jsem oči spočinout na jeho profilu. V břiše se mi rozechvěla touha, ale byla jiná než předešlé noci. Tentokrát to ne-souviselo s říjí. Byla jsem to prostě já.

Ohlédl se a já mu pohled oplatila, i když jsem cítila, jak mi hoří tváře, že jsem se nechala nachytat, jak si ho prohlížím. I na takovou vzdálenost to mezi námi jiskřilo a mně se najednou hůř dý-chalo. Nedokázala jsem sedět v klidu. Přinutila jsem se odvrátit zrak, ale cítila jsem jeho oči na zátylku. S bušícím srdcem jsem se přistihla, že se po něm stejně ohlížím a že se mé oči k němu samy vracejí, i když si povídám s jinými měnlivci.

Přitahovali jsme se navzájem, o tom nebylo pochyb. Chtěla jsem jít za ním, zjistit, na co přesně myslí, když na mě takhle zírá, ale mezi všemi těmi rozhovory nebyl čas. Stella naštěstí zůstala po mém boku a pomáhala mi, abych to všechno zvládla.

Znovu jsem se na Kadenu podívala, když mě Stella představovala matce jednoho ze svých studentů. *Škoda, že to není můj pravý druh*, pomyslela jsem si znovu a projela mnou vlna smutku. Byl vším, čím by alfa měl být, a já nemohla popřít, co k němu cítím. Jenomže místo něj jsem dostala toho psychopata Jordana. *Svět opravdu není spravedlivý, že?* pomyslela jsem si s povzdechem a pak jsem se otočila, když mi do ruky vklouzla malá dlaň a zatahala mě.

Zazubila jsem se na malého měnlivce, který na mě hleděl roz-zářenýma očima, a zahнала jsem smutek. Teď nebyla vhodná

doba, abych o tom přemýšlela. Dostala jsem všechno ostatní, co jsem chtěla – rodinu, domov a smečku. Mohla jsem se cítit přijatá a v bezpečí. Měla bych oslavovat, ne se trápit kvůli jediné věci, kterou jsem nezískala.

Nakonec, po hodinách, které mi připadaly jako řetěz nekončného představování a dlouhá přehlídka tváří, které mi splývaly v jednu, Kaden vyzval všechny k tichu. Měsíc plul vysoko na noční obloze, stále téměř v úplňku, a vrhal na všechny přítomné dostatek světla. Kaden cosi svíral v ruku – jakýsi dlouhý předmět, který vypadal trochu jako hůl. Smečka se shromáždila kolem a Kaden se zastavil přede mnou.

„Aylo Berosová, chceš se stát plnoprávnou členkou smečky Hadonoše?“ zeptal se.

Podívala jsem se na hůl zblízka. Byla vyrobena z kovu a byl na ní zvláštní výstupek, který se spirálovitě stácel až dolů. *Had*, uvědomila jsem si, když hůl pozvedl. Ztěžka jsem polkla a řekla: „Ano, chci.“

Při mých slovech se bronzový útvar začal hýbat. Když had ožil, podvědomě jsem o krok ucouvla. Poznala jsem, že není skutečný, že je to něco, co se zrodilo z magie, ale nechtěla jsem, aby se to ke mně přiblížilo.

„Co je to?“ zeptala jsem se, když Kaden hůl naklonil ke mně. „Ne, děkuju. Já hady nemám ráda.“

Kaden se na mě přísně podíval. „Nebud' srab. Natáhni ruku.“

Ušklíbla jsem se a natáhla ruku. Dotkl se holí mé dlaně a had se na ni svezl. Byl chladný jako kov, z něhož byl vyroben. Navedl hada, aby se mi ovinul kolem ruky, a pak nechal hadí ocas, aby

se omotal kolem jeho paže. Bylo to skoro jako rituál se Slunečnými čarodějkami, při kterém k sobě svazovaly spárované druhy. Pochybovala jsem však, že jejich stuha je na dotek stejná jako chladná hadí kůže. Zachvěla jsem se.

A pak Kaden začal mluvit. Když přednášel přísahu, zapomněla jsem na své nepohodlí.

„Přisáháš, že budeš zachovávat věrnost smečce Hadonoše až do posledního dechu? Že splyneš se smečkou a jejími členy, vzdáš se své rodné smečky a nikdy se k ní nebudeš obracet s prosbou o radu nebo podporu?“

To není problém, pomyslela jsem si a odpověděla: „Ano.“

Kaden pokračoval v rituálu a jeho hlas byl tichý.

„Opakuj po mně: Já, Ayla Berosová, přijímám nabídku a oběť hada.“

Zopakovala jsem jeho slova. Hadí tělo se kolem mé paže pevně sevřelo a zatlačilo mi do ní Kadenovy prsty tak silně, že nejspíš budu mít modřiny. Had na mě pohlédl. Oči měl matné a zjevně neživé, ale měla jsem pocit, že cosi uvnitř něho mě hodnotí. Pak, rychleji, než jsem stačila ucuknout, zaútočil a zabořil mi zuby do nadloktí. Nadskočila jsem a vydala ze sebe překvapené: „Au!“

Kaden mi sevřel paži – tentokrát on, ne had. „Nehýbej se.“ O chvíli později se had odtáhl, zakmital na mě jazykem a sklouzl mi po paži zase dolů. „Teď jsi součástí smečky.“

Kaden mě pustil a já sledovala, jak se dva otvůrky po kousnutí přetvářejí v zářící symbol Hadonoše, stejné znamení, které zdobí všechny ostatní měnlivce ve smečce. Současně jsem cítila, jak mi do žil proniká jed z hadího uštknutí. Na okamžik jsem

zpanikařila, ale hned jsem si uvědomila, že to nebolí. Cítila jsem, jak mi zalévá krevní řečiště a činí mě silnější.

Natočila jsem paži, abych si lépe prohlédla znak smečky. Podívala jsem se Kadenovi do očí a v jeho pohledu nebylo nic než čirá spokojenost.

Teď jsem byla jedním z nositelů hadů.

28. KAPITOLA

BYLO UŽ POZDĚ V NOCI, když se večírek začal chýlit ke konci. Měnlivci se rádi baví v noci za svitu měsíce, ale dnes už se většina lidí odebrala do postele a teď jsme byly na řadě my.

„Pojďme domů,“ řekla Stella a zakryla si ústa při zívnutí. „Mám pocit, že mi po tom všem tancování upadnou nohy.“

Domů. Teď už to tak rozhodně vypadalo. Ačkoli nyní, když jsem se stala plnohodnotným členem smečky, se všechno asi změnilo. Už nebudu potřebovat, aby za mnou chodili strážci, a nejspíš si časem budu muset najít jiné bydlení. Nedokázala jsem si představit, že by mě Kaden ještě dlouho chtěl ve svém domě.

„Jsem tak nadšená, že jsi teď jednou z nás,“ prohlásila Stella, když jsme se vracely. „Budu ti muset ukázat, jak funguje jedovaté kousnutí a léčení.“

Zrudla jsem, když jsem si vzpomněla, jak mi Kaden jazykem olizoval ránu. „O tom už něco málo vím.“

„Jasně, samozřejmě. Omlouvám se, že jsem tě na Konvergenci kousla, ale dala jsem si záležet, abych ti nedala moc jedu. Chtěla jsem tě jenom omráčit, ne zabít.“

Skoro jsem otevřela pusu, abych ji opravila, ale raději jsem si to rozmyslela. To, co se stalo mezi mnou a Kadenem, by mělo zůstat mezi námi. Netušila jsem, kolik toho ostatní vědí, ale byla jsem si jistá, že Kaden nejspíš nechce, aby se to rozkřiklo.

„A ještě další dobrá věc,“ pokračovala Stella. „To, že ses stala členkou smečky, ti také zabrání, abys byla každý měsíc v říji. Víím, že při posledním úplňku jsi s tím měla nějaké problémy. Teď se o to budeš muset starat jenom jednou za rok.“

„Jaká úleva.“ Ano, jednou za rok by se to dalo zvládnout mnohem snadněji. Až na to, že... Tak proto Kaden spěchal, aby ze mě udělal člena smečky – aby se nemusel potýkat s tím, že zase přijdu do říje? Hruď se mi sevřela při pomýšlení, že právě tohle je skutečný důvod, proč usiloval, abych se stala členkou tak rychle. Ne proto, že jsem si to zasloužila nebo že jsem se ukázala jako věrná, ale proto, že mě příští měsíc nechce znovu šukat.

Vrátily jsme se do domu a po Kadenovi nebylo nikde ani stopy, ačkoli z večírku odešel chvíli před námi. Přemýšlela jsem, kam se poděl, jestli truceje ve svém pokoji nebo se zadumaně prochází po lese nebo zda dělá to, co alfa vůdci dělají, aby označili svoje území.

Když jsem se rozloučila se Stellou, posadila jsem se na postel a dotkla se značky na paži. Nikdy jsem nenosila symbol Raka ani jsem neměla přístup k račí zbroji, ale teď jsem cítila, jak mi v žilách koluje síla léčebného olíznutí a jedovatého kousnutí Hado-nošů. Skutečně jsem byla jednou z nich, i když jsem měla pocit, že hady nikdy nebudu mít ráda tak moc jako oni. Ale opravdu jsem si zasloužila k nim patřit?

Vyděsilo mě bouchnutí na střeše. Okamžitě jsem začala uvažovat o útoku a srdce se mi rozbušilo. Rána se ozvala znovu a já vyběhla z pokoje, abych zjistila, jestli ji slyšela i Stella nebo Kaden. Ani jeden neměl otevřené dveře. Podívala jsem se na Stelliny a pak se otočila ke Kadenovým. Přistoupila jsem k jeho dveřím a zaklepala. „Kadene? Jsi tam?“

Žádná odpověď. Vzala jsem za kliku. Do jeho pokoje jsem vstupovala poprvé, protože jsem měla zakázáno ho dokonce i uklízet. Dveře byly odemčené a já zatajila dech, když jsem je, byť jen na škvírku, pootevřela.

Uvnitř nikdo nebyl. Rozhlédla jsem se kolem a s překvapením zjistila, že místnost je čistá a skromně zařízená, bez spousty osobních drobností, které Stellinu pokoji dodávaly svébytnost. Na stole jsem ale vedle zavřeného notebooku zahlédla obrázek, zřejmě fotografii jeho rodičů.

„Kadene?“ zeptala jsem se pro jistotu znovu. Posuvné dveře na terasu byly otevřené a já vykoukla ven. *Proč má tady otevřeno?* Vyšla jsem na balkon a pohlédla vzhůru. Byla bezmračná noc, hvězdy se jasně třpytily a měsíc na všechno stále vrhal příjemnou záři. Chvíli jsem na něj zírala... a pak mě něco zaujalo. Žebřík. Vzpomněla jsem si, jak Kaden říkal, že má na střeše dalekohled. A najednou jsem si připadala hloupě. Myslela jsem si totiž, že se sem útočníkovi podaří dostat, aniž si toho někdo všimne.

Přesunula jsem se na druhou stranu balkonu a uviděla Kadena sedět na rovnější části střechy, oko přitisknuté k objektivu dalekohledu. Impulzivně jsem vylezla nahoru. Musela

jsem se ho zeptat na skutečnou příčinu jeho rozhodnutí učinit mě členkou smečky, jinak bych už nikdy nedokázala v klidu spát.

Nepohlédl na mě, dokud jsem se neusadila vedle něj, ačkoli mě musel slyšet na míle daleko. „Říkal jsem ti, abys do mého pokoje nevstupovala.“

„Něco jsem zaslechla a šla jsem to prozkoumat.“ Když jen zavrčel, zeptala jsem se: „Na co se díváš?“

„Dneska je souhvězdí Hadonoše krásně jasné.“ Pokynul mi gestem ruky a odklonil se, abych se mohla podívat do dalekohledu.

Nevěděla jsem přesně, co hledám, a couvla jsem. Pro mě to tam nahore byla jenom změt jasných hvězd. „Pěkné...“

Zamračeně zavrtěl hlavou. „Je přímo pod souhvězdím Herkules, které určitě znáš lépe. Jméno Hadonoš neboli Ophiuchus pochází z řeckého slova, které znamená ‚nositel hadů‘. Seskupení hvězd vypadá jako člověk, který drží hada.“

„Dobře.“ Podívala jsem se zpátky do dalekohledu, mžourala na hvězdy a snažila se zahlédnout cokoli, co by člověka alespoň připomínalo.

Kaden byl dost blízko, takže jsem i na vzdálenost těch několika centimetrů, která nás dělila, cítila teplo jeho těla a bylo pro mě těžké soustředit se na cokoli jiného. Skutečnost, že teď je mým alfou, mě měla přimět ke zdrženlivosti, ale místo toho jsem po něm zatoužila ještě víc.

Když jsem ke Kadenovi vzhledla, jeho oči se na mě upíraly a jejich temná hloubka se třpytila ve světle měsíce. „Jak se teď cítíš coby jedna z nás?“

„Je to dobrý pocit,“ odpověděla jsem. A pak jsem se bez okolků zeptala: „Ale Stella mi řekla, že teď, když jsem ve smečce, nebudu každý měsíc v říji.“

„To je pravda.“

Zvedla jsem bradu a upřela na něho pohled. „Kadene, musím to vědět. Je to jediný důvod, proč jsi mě udělal členkou smečky? Abych neměla říji tak často?“

Sevřel čelisti, jako by nečekal, že budu tak přímočará. „Není to jediný důvod. Měl jsem v plánu tě testovat od chvíle, kdy jsme tě chytili, ale úplněk přece jenom posunul časový rozvrh.“

Pocítila jsem hněv. „Já věděla, že to není náhoda. Byla bych teď vůbec členkou, nebýt mé říje?“

„Udělal jsem to, abych tě ochránil,“ zavrčel Kaden.

Hořce jsem se zasmála. „Vážně to bylo tak hrozné? Co se mezi námi stalo? Je pro tebe moje tělo opravdu tak odpuzivé?“

Kaden zavřel oči a prudce se nadechl. „Ne. Není to, jak si myslíš.“

„Tak jak to je?“ Natáhla jsem ruku a uchopila jeho bradu do dlaně. Potřebovala jsem, aby otevřel oči. Chtěla jsem v nich vidět pravdu. Ucukl, jako by ho můj dotek zranil, já rychle stáhla ruku zpátky a při tom pohledu mi puklo srdce.

Vstala jsem. Nemohla jsem jeho odmítnutí snést ani vteřinu. Když jsem však vykročila k odchodu, zvedl se a udělal krok ke mně.

„Aylo.“ Sevřel mi rukou zápěstí a já se otočila zpátky k němu. V jeho očích jsem spatřila odraz svých vlastních pocitů. Viny, touhy a chtíce. Přitáhl si mě blíž, a než jsem si stačila uvědomit, co se děje, jeho rty se střetly s mými. Poprvé.

Položil mi ruku za krk a přitáhl si mě k sobě, takže se naše těla přitiskla. Zasténala jsem a rozplývala se v něm, jak se jeho rty pohybovaly po mých. Držel mě, jako bych mu patřila, a jazykem hladil ten můj v erotickém tanci, který mě rozpaloval až do morku kostí. Dokonce i během naší zběsilé noci plné sexu mě ani jednou nepolíbil – teď jsem věděla, že jsem přišla o něco neuvěřitelného.

Chtěla bych se v tom polibku rozplývat věčně, pomyslela jsem si, když se jeho ústa znovu a znovu hlásila o ta moje. Nemohla jsem dýchat, nemohla jsem myslet, nemohla jsem se hýbat... A bylo mi to jedno. Líbal mě, jako by po tom toužil už léta, chytal mě za vlasy a nakláněl mi hlavu tak, jak mě chtěl mít. Líbal mě stejně, jako mě píchal, jako by se nedokázal ovládat, jako zvíře hnané pouze instinktem – a já mu polibek oplácela stejně.

Pak náhle ucukl, přerušil naše spojení a vzdálil se ode mě, jako by se spálil. „Ne. Nemůžu.“

Zamrkala jsem a dotkla se rtů, stále jsem na nich cítila jeho chuť. „Nemůžeš, nebo nechceš?“

„Nechci,“ řekl Kaden a zavrtěl hlavou. „Odmítám být se ženou, která je spárována s někým jiným. Už jsem si tím jednou prošel a nikdy to neudělám znovu. Poprvé mě to málem zabilo.“

Po tom odhalení jsem se zhluboka nadechla. „Ke svému partnerovi nic necítím. Prosím, věř mi, když to říkám. Nechci ho. Raději zemřu, než abych byla s ním.“

„Na tom nezáleží, pouto tu bude navždy. Kdyby se teď objevil Jordan a lusknul prsty, běžela bys k němu. Nejde o to, jestli ho chceš, nebo nechceš.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Kéž bys mi víc věřil.“

Kaden si sevřel kořen nosu mezi prsty a pak se na mě podíval se ztrhanou tváří. „Kdysi jsem byl zamilovaný do dívky jménem Eileen. Měli jsme se rádi už od dětství a všichni očekávali, že až budeme dospělí, stanou se z nás druhové. Ale partnerské pouto se mezi námi neobjevilo.“ Zavrtěl hlavou. „Rozhodli jsme se, že na tom nezáleží. Že nám to prostě bude fungovat a ona že je budoucí alfa samice.“ Odmlčel se.

„Jednoho dne jsme šli obchodovat se smečkou Střelce. Je to jediná smečka, která se k nám kdy chovala vládně, a já jsem tvrdě pracoval na tom, abych si s nimi vybudoval dobrý vztah. Když se beta jejich smečky proměnil, objevilo se mezi ním a Eileen partnerské pouto. Bránila se tomu, jak dlouho mohla, protože chtěla zůstat se mnou, ale bylo to marné. Naše láska nakonec nestačila. Musela jít za svým druhem.“

Kaden se mi podíval do očí, a přestože právě pronesená slova vypovídala o jeho zranitelnosti, tón jeho hlasu byl chladný, neosobní. „Rozdělilo nás to a došlo to tak daleko, že i pouhý vzájemný pohled nám působil bolest. Přidala se ke smečce Střelce a od té doby jsme se neviděli. Takže ne, Aylo, není to tak, že bych ti nevěřil. Ale touhle cestou jsem už jednou prošel a nikdy se po ní nevydám znovu.“

S těmi slovy se ode mě odvrátil a učinil několik kroků k okraji střechy, zatímco mně srdce bušilo až v krku.

„Kadene, počkej...“ řekla jsem, ale on už byl pryč.

Seskočil ze střechy a dopadl na trávu, jako by ta výška nic neznamenal, a zmizel v lese za domem. Mohla jsem se jenom dívat, jak odchází, a moje duše se při tom tříštila na milion kousků.

Co jsem mu vlastně mohla říct? Nikdy by mi neuvěřil, že chci jenom jeho. A co bylo nejhorší, když jsem k sobě měla být úplně upřímná, netušila jsem, co by se stalo, kdybych Jordana znovu uviděla. Partnerské pouto se vytratilo do jakéhosi tupého šumění, které se mi dařilo denně ignorovat, ale měla jsem pocit, že kdyby se přede mnou objevil Jordan, bylo by mnohem těžší odolat. Nemohla jsem se Kadenovi divit, že tuhle možnost nechce riskovat.

Kromě toho si jako alfa musel k sobě najít alfa samici. Vlastní družku, aby mu rodila děti a vedla s ním smečku. Někoho, kdo není já.

Při tom pomyšlení mnou projela žárlivost. A smutek, který ji provázel, mě srazil na kolena. Jak jsem měla žít v téhle smečce, když jsem každým kouskem své bytosti toužila po svém alfovi? Nebo ještě hůř, měla jsem se dívat, jak si bere za družku někoho jiného, a vědět přitom, že já navždy zůstanu sama a nechtěná?

29. KAPITOLA

RÁNO JSEM SEŠLA PO SCHODECH dolů do kuchyně a pak se najednou prudce zarazila. Kaden byl ten poslední, koho bych po tom včerejším odchodu čekala, a přesto tam stál před kávovarem a na sobě měl košili, která zdůrazňovala jeho svaly, a džíny, které obepínaly jeho dokonalý zadek. Několik vteřin jsem na něj zírala a zaplavoval mě pocit, že se propadám do bezedné studny touhy a samoty. Tmavé vlasy měl rozcuchané, jako by se špatně vyspal, a na tváři zachmuřený výraz. Odtrhla jsem pohled a zamířila k ledničce, abych si našla něco k snídani.

Odkašlal si. „Potřebuju tě v komunitním centru.“

„I tobě přeji dobré ráno,“ zabručela jsem na něj. „Zase služba uklízečky?“

Kaden se na mě už ani nepodíval. Jen jsem rozhodila rukama, když jsem sledovala, jak odchází.

Tak jo, vypadá to, že se všechno vrátilo do normálu. Bylo to, jako by se včerejší polibek nikdy nestal, až na to, že jsem si pořád pamatovala, jak chutnal. S povzdechem jsem zavřela ledničku a vydala se za Kadenem.

Společenské centrum bylo uprostřed města, a když jsem vešla dovnitř, rozhlédla jsem se po čistém prostoru s hrdostí. Díky mně to tu vypadalo mnohem více jako místo setkávání a méně jako obří skladiště, které už léta nespátřilo denní světlo. Zámotky prachu, které se tu nahromadily, byly legendární. O plísni v koupelnách ani nemluvě. Otřásla jsem se, jen když jsem na to pomyslela. Ale teď to tady bylo čisté, tak proč tu jsem?

Z jedné dveří vyšel Clayton a mávl na mě. „Dobře, že jsi tady. Pojď dovnitř, ostatní čekají.“

„Ostatní?“ zeptala jsem se udiveně, když jsem ho následovala do místnosti.

„Co se děje?“

Stella seděla s Harper, Jackem, Danem a Tannerem kolem dlouhého stolu, zatímco Kaden přecházel naproti nim. Stella mi pokynula, abych se posadila vedle ní, a já jí ochotně vyhověla. Přelétla jsem pohledem po tvářích ostatních. Všichni se tvářili vážně a mě napadlo, jestli někdo v noci nezemřel.

Jakmile jsme se s Claytonem posadili, Kaden přestal přecházet a otočil se k nám. „Všechny jsem vás tu shromáždil, abychom probrali plán, jak vylákat Lvy. Nemůžeme jen tak sedět a nechat je, aby na nás zaútočili, kdykoli opustíme území naší smečky. Ta včerejší zásobovací výprava nám to ukázala jasně. Ale oni stále nevědí, kde přesně jsme, ani jak se sem dostat, jinak by tu už byli.“

„Co máš v plánu?“ zeptala se Harper, která seděla vedle svého dvojčete. Ještě nikdy jsem Danea neslyšela promluvit.

„Chystám se Lvy kontaktovat a požádat jejich alfa vůdce Dixonu, aby se s námi setkal na neutrální půdě. Pak mu oznámím,

že jim předáme Aylu.“ Kadenovy oči spočinuly na mně. „Ona bude naše návnada.“

Spolkla jsem svou prvotní reakci, která by zněla: „Do prdele, ani náhodou.“ S tím plánem jsem souhlasila už kdysi dávno, když mě Kaden držel v cele, ale to neznamenal, že jsem z něj byla nadšená. Může se pokazit tolik věcí. A pokazí-li se, je dost pravděpodobné, že skončím jako vězeň smečky Lva. Nebo mrtvá.

„Víš jistě, že ji pořád chtějí?“ zeptal se Jack.

Kaden zkřížil ruce, jako jediný tu stál a každým coulem vypadal jako alfa vůdce. „Smečka Lva stále posílá lidi, aby Aylu zajali. Následník alfa vůdce po ní nepřestane pátrat, dokud ji nenajdou. Je to jeho družka.“ Poslední slovo prakticky vyplivl.

„Jo, ale on ji odmítl,“ řekla Stella.

„A zabil většinu její smečky,“ dodal Tanner.

„To ho od hledání neodradí, on ji potřebuje najít,“ řekl Clayton. „Přitažlivost partnerského pouta je nesnesitelná. Bude ji chtít získat, i kdyby jenom proto, aby se to pouto pokusil zlomit.“

Stella se na mě usmála.

„Tohle je sice zábavný výlet do vzpomínek a vůbec,“ opáčila jsem a nedokázala skrýt hořkost ve svém tónu, „ale můžeme se vrátit k tématu, že mám posloužit jako návnada? Skutečně, Kadene, plánuješ se mě vzdát?“

„Samozřejmě že ne,“ řekl Kaden způsobem, jako bych byla hloupá. „Budeš jenom lákadlem, které je přiměje, aby se s námi setkali. Mám v plánu vyzvat jejich alfu na souboj, a jakmile ho porazím, vyhladíme zbytek Lvů.“

„Jsi opravdu tak silný, abys to dokázal?“ zeptala jsem se.

Nyní mě znervózňoval strach. Vzpomněla jsem si na zuřivost alfa vůdce Lvů, když se ve vražedném útoku vrhl na mého otce. Nebo na to, jak Lvi zaútočili tak rychle a brutálně, že spolu se svými spojenci zlikvidovali zbytek smečky během několika minut. Byli vycvičeni pro boj a bylo jich mnohem víc než bojovníků ve smečce Hadonoše.

„To nebude problém,“ řekl Kaden.

Sklopila jsem oči. *Měsíční bohyně, chraň mě před arogancí alfa vůdců*, pomyslela jsem si. „Jak si můžeš být tak jistý, že vyhraješ?“

„Kaden je Požehnaný měsícem,“ řekla Stella. „Všichni alfa vůdci v naší smečce byli, co si pamatujeme.“

Zamrkala jsem a pak se znovu otočila ke Kadenovi. To vysvětlovalo, proč ho nepřekvapila moje vlastní podivná moc, ale stejně mě to odhalení šokovalo.

Jaké druhy magie vlastně ovládá? A kolik dalších tajemství skrývá?

„Takže členům tvé smečky opravdu v žilách koluje krev Měsíční čarodějky? Ta pověst je pravdivá?“

„Pár z nás ji ještě má, ano, ačkoli teď už je to dost vzácné,“ odpověděl Kaden. „Moje rodina byla v tomto ohledu vždycky nejsilnějším rodem.“

„Jak to, že se o tom dozvídám až teď?“ zeptala jsem se a zadívala se na Kadena.

„Teď když jsi členkou smečky, můžeš o nás vědět pravdu,“ odpověděla Harper a štouchla do svého dvojčete. „Naše rodina má taky trochu krve Měsíčních čarodějek. Tady Dane se podívá do kaluže měsíčního světla a někdy dokáže vidět minulost.“

Obočí mi vystřelilo vzhůru, když Dane přikývl. Rty měl sevřené do pevné linky. Rozhlédla jsem se po zbytku lidí u stolu a přemýšlela, co všechno ještě umějí.

„Jednou ses ptala na hranice území smečky,“ řekl Clayton. „Podél hranic naší země postavil Kaden magické strážce, které nás udržují skryté a chrání všechny, co jsou uvnitř. Nikdo nás sem nemůže vystopovat ani na naše teritorium vstoupit bez našeho svolení.“

„Taky umí být neviditelný,“ dodala Stella a já se na ni zadívala a spatřila, jak se rošťacky usmívá. „To umíme oba.“

No, to by vysvětlovalo mnohé. Zdálo se, že Kaden má schopnost nepozorovaně se ke mně připlížit, a to i poté, co jsem získala svého vlka a s ním zostřené smysly. A kolikrát jsem opravdu měla pocit, že je poblíž a pozoruje mě... Střelila jsem po něm pohledem a uvědomila si, že mě opravdu celou dobu sledoval.

„To je působivé, ale stačí to na to, abychom se postavili Lvům?“ zeptala jsem se. „Byla jsem tam. Seděla jsem v první řadě, když alfa vůdce Lvů rozezněl celý areál svým řevem a donutil všechny buď ztuhnout, nebo v panice prchat. Pořád si pamatuju na ten gejzír krve, když přede mnou roztrhal mého otce na kusy.“

„Stačí to,“ odpověděl Kaden.

„Musím souhlasit s Aylou,“ řekl Tanner. „Myslím, že děláme chybu, když jdeme proti Lvům. Tady jsme v bezpečí. Nemůžou se k nám dostat, dokud zůstaneme uvnitř našich hranic. Proč tohle všechno riskovat?“

Kaden se prudce chytil opěradla židle a naklonil se kupředu. Náruživý výraz v jeho očích prozrazoval, jak je rozrušený. „Protože

na území smečky nemůžeme zůstat schovaní navždy. I kdybychom zapomněli na to, že Aylu budou Lvi pronásledovat neustále, nebo na to, jak zavraždili moje rodiče, víme, že střet se Lvy nás dříve či později stejně čeká. Lvi se nezastaví, dokud se všechny ostatní smečky, včetně té naší, nepodřídí jejich vládě.“

„To nevíme,“ řekl Tanner. „Skrývali jsme se před nimi celá staletí. Ani teď se nemusí nic změnit.“

Kaden sevřel ruce kolem opěradla tak silně, až jsem si pomyslela, že ho zlomí. „Závisí na tom budoucnost naší smečky. Moji rodiče to věděli. Viděli, že se naše počty zmenšují, že ve smečce máme stále méně spárovaných dvojic a že naše přežití závisí do budoucna na tom, jestli se znovu připojíme do společenství vlků zvěrokruhu, abychom se s nimi mohli pářit a obchodovat. Ale ostatní smečky nás nechťejí, a proto je donutíme, aby nás mezi sebe přijaly. I kdyby to mělo znamenat, že většinu z nich vymažeme z povrchu zemského.“

Při jeho slovech jsem celá ztuhla. „V čem se tedy lišíte od Lvů?!“ zeptala jsem se.

Kadenovi zaplály oči a upřely se na mě. „Tím, Aylu, že to děláme proto, abychom přežili. Ne proto, abychom vládli.“

Rozhodila jsem doširoka ruce. „Pozůstalým po těch mrtvých to bude připadat stejné.“

Kaden se o něco víc napřímil. „Jakmile padne smečka Lvů, ostatní nebudou klást velký odpor. Zbytečnému krveprolití se vyhne, jak to jenom půjde.“

V tomhle měl pravdu. Smečka Lva byla vždy jedním ze dvou pilířů vlků zvěrokruhu, spolu se smečkou Raka, kteří byli na

druhém místě. Ale stále jsem měla pocit, že proti smečce Hado-
noše jsou v obrovské přesile.

„A co Měsíční čarodějky?“ zeptala jsem se. „Nemohou nám po-
moci proti ostatním smečkám, jako Sluneční čarodějky pomáhají
ostatním?“

„Neviděli jsme je už celá desetiletí,“ odpověděla Stella a zavrtěla
hlavou. „Určitě se skrývají před Slunečními čarodějkami a ostat-
ními vlky zvěrokruhu. Nemáme ani ponětí, jak je kontaktovat.“

Zatraceně. Polkla jsem a žaludek se mi sevřel, jak ve mně na-
růstala úzkost. Na tomhle plánu se mi nelíbilo vůbec nic. Může
se toho tolik pokazit. Ale zároveň jsem chápala Kadenův názor,
že se tu nemůžeme schovávat, dokud nás Lvi nakonec nenajdou
a nevyhladí. Jako to udělali mé bývalé smečce.

Zdálo se, že všichni čekají, až něco řeknu. *Jsem jádrem jejich
plánu*, uvědomila jsem si. Ale také mě nechtějí nutit k něčemu, co
bych nechtěla udělat.

„Dobře, použijte mě jako návnadu.“ Napřímila jsem se a můj
pohled se střetl s Kadenovým. V mých očích musel vidět odhod-
lání. „To, co chci, Kadene, je pomstít se smečce Lva za vraždu
Wesleyho... a přeju si, aby zemřel Jordan. Sama to kvůli poutu
vykonat nemůžu, ale udělám, co budu moci, abych vám jeho život
pomohla ukončit.“

Clayton si odkašlal. „Aylo, je tu něco, co bys měla vědět. Pokud
zabijeme dědice alfa vůdce Lvů, pak by šok, který to způsobí va-
šemu nově vzniklému poutu, mohl zabít i tebe.“

Zhluboka jsem se nadechla. To proklaté partnerské pouto. Ne-
přestane mi dělat problémy. Na vteřinu jsem se nad Claytonovými

slovy zamyslela, ale volba byla snadná. „Za to riziko to stojí. Takhle žít nemůžu. Radši budu mrtvá než navždycky připoutaná k tomu kreténovi.“

Kadenův obličej potemněl, vypadal téměř vražedně. „Zařídím to.“

Všichni jsme se po sobě podívali, v očích ostatních se odráželo chmurné odhodlání. Cítila jsem, jak naplnilo celou místnost. Tohle byl opravdu zlomový okamžik. Už se nedalo couvnout. A já byla na svůj úkol připravena víc než kdy předtím.

Ať se mě smečka Lva pokusí dostat. Pokud na to dojde, budu se bránit, dokud nepadnu, a vezmu s sebou co nejvíc těch hajzlů.

TU NOC jsem nemohla usnout. Hodila jsem na sebe tréninkové tepláky a vyrazila ven. Pak jsem si v měkkém měsíčním světle udělala rychlé kolečko po městě. Proběhla jsem kolem všech míst, která jsem si v posledních týdnech zamilovala jako součást nového domova, a hrdlo se mi sevřelo dojetím. Sotva jsem se stala skutečným členem smečky a teď jsem se to všechno chystala ohrozit. Neměla jsem však jinou možnost. Nikdy se od Lvů doopravdy neosvobodím, dokud jejich smečka nebude poražena – a moje partnerské pouto s Jordanem přerušeno.

Zastavila jsem se na kraji města, zavřela oči a vpustila si partnerské pouto do vědomí, i když jsem se ho většinou snažila ignorovat. Ale ono tam bylo stále, svíralo mě jako řetěz omotaný kolem pasu a snažilo se mě násilím přitáhnout zpátky ke Lvům. *Na jih*, napovídalo mi a nabádalo mě, abych se vydala směrem, kde musí

být Jordan. V ústech mi vyschlo, jak jsem ten pocit násilím setřásla a myšlenku na svého přiděleného druha zatlačila do pozadí.

Jak silné by naše pouto bylo, kdybychom se znovu setkali? Dokázala bych to unést, nebo bych se na Jordana vrhla jako nějaké zamilované štěně? Ta myšlenka mě děsila víc než cokoli jiného, co se týkalo nadcházejícího setkání. Musela jsem se na to připravit a zatvrdit svoje srdce. A ujistit se, že dokážu znovu utéct, pokud to bude nutné.

Následující hodinu jsem trénovala teleportaci mezi kalužinami měsíčního světla. Nebyla bych si jistá, jestli mám v této disciplíně pokračovat, nebýt Kadenova bojového výcviku, který mě naučil i toto: vytrváš-li, i když je tvůj úkol sebetěžší, dočkáš se výsledků. Za posledních pár týdnů jsem doslova dřela při každé možné příležitosti. Nyní jsem se městem pohybovala už tak rychle, že mi budovy a stromy splývaly, a byla jsem dokonce tak dobrá, že jsem dokázala přistát a okamžitě zase zmizet, pokud jsem měla jasnou představu, kam chci jít. Svou schopnost jsem také mohla používat delší dobu, aniž bych se unavila.

Zastavila jsem se na kousku měsíčního světla, abych popadla dech – konečně jsem cítila, jak na mě doléhá únava. Možná teď budu schopná usnout.

„Často přemýšlím, jestli toho nelituje,“ ozval se za mnou Kaden, až jsem nadskočila.

Otočila jsem se a srdce mi bušilo až v krku. „Nikdy se sakra ke mně takhle neplíž! Jak dlouho už jsi tu?“

Pokrčil jedním ramenem. Stál opodál opřený o strom a měl založené ruce. „Rád sleduju, jak trénuješ.“

„Neviditelnost je něco, co se mi na tobě fakt nelíbí,“ zamumlala jsem a pak jsem se zamyslela nad tím, co předtím řekl. „Kdo čeho lituje?“

„Tvůj druh. Následník alfa vůdce Lvů.“ Kaden naklonil hlavu. „Leží v noci sám v posteli a přeje si, aby tě tenkrát neodmítl.“

Odfrkla jsem. „O tom pochybuju. Viděl ve mně jenom křížence, napůl člověka, sotva hodného jeho pozornosti.“

„Pak je to pitomec. Od chvíle, kdy jsme se potkali, jsem věděl, že v tobě je mnohem víc.“

Jeho slova mě citově úplně rozložila. Věděla jsem skoro jistě, že nemá tušení, jak moc pro mě jeho chvála znamená. Dostalo se mi jí v životě tak málo, že jsem si hýčkala každé slovo. Udělala jsem krok směrem k němu, nedokázala jsem se zastavit.

„Jsi jediný, kdo mě kdy doopravdy vnímal,“ řekla jsem a můj hlas byl sotva víc hlasitý než šepot. „I když jsem k tobě přišla jako zlomená vlčice, která ani nezná samu sebe.“

Vztáhl ke mně ruku, uchopil pramen mých zrzavých vlasů a zastrčil mi ho za ucho. „Vlčí štěně, ty jsi nikdy nebyla zlomená, jenom zbitá a potlučená. Potřebovala jsi akorát, aby v tebe někdo věřil.“

Vzedmula se ve mně vlna emocí, zvláště když jsem pomyslela na to, čemu budeme čelit. „Kadene, jestli mě zajmou...“

„To se nestane. Jsi Požehnaná měsícem a pochybuji, že to Lvi vědí. K útěku můžeš použít svoji moc spojenou s novými schopnostmi Hadonoše.“

„Ráda se je naučím používat.“ Zvedla jsem bradu a snažila se v sobě vzbudit odvahu. „A příště možná budu já léčit tebe.“

„Opravdu jsi tak dychtivá mě olizovat?“ zeptal se a jeho tichý hlas nabyl smyslného tónu.

„Opravdu chceš, abych ti na to odpověděla?“ opáčila jsem, náhle bez dechu.

Jeho pohled klesl k mým ústům, jako by to silně zvažoval. Pak odtrhl oči a prohrábl si rukou vlasy. „Ne, nemusíš.“

Byla jsem si jistá, že odpověď známe oba. Kdyby bylo na mně, už bychom se objímali a váleli na lesní půdě a já bych mu jazykem laskala krk, jeho hadí tetování, a nakonec i jeho mohutný penis. Přemýšlel o tom samém?

„Kadene.“ Musela jsem něco říct, jinak bych toho navždycky litovala. „Bez ohledu na to, co se stane, až se setkáme se Lvy, potřebuju, abys věděl tohle. Ty jsi ten, koho chci. Ne on.“

Svrážtilo se mu čelo a ve tváři se mu mihlo něco jako bolest. „Vím, že si to teď myslíš, ale to se změní, až mu budeš stát tváří v tvář.“

„Nezmění.“ Upřímnost mých slov mi dodala sílu. „Věřil jsi ve mě předtím, věř mi prosím i teď.“

„Kéž bych mohl, ale některé věci jsou dány a nedá se s nimi bojovat. Snad mi dokážeš, že se mýlím.“ Zavrtěl hlavou. „Měla bys jít domů.“

„Sama?“

„Chystám se na rychlou obchůzku stráží.“

„Dobře,“ řekla jsem a moje naděje klesaly rychleji než Titanic.

„Uvidíme se později.“

Otočila jsem se a zamířila k domu, ještě rozháranější než předtím. Vydala jsem svoje city všanc, řekla jsem Kadenovi, co k němu

cítím, a byla jsem znovu odmítnuta. Ani jsem mu to nemohla mít za zlé. Kdybych věděla, že má za družku někoho jiného, taky bych si střežila srdce.

Dokud budu připoutána k Jordanovi, nikdy mi ta síla nedovolí být s Kadenem. Musím tohle partnerské pouto zlomit. Jinak možná navždy ztratím člověka, na kterém mi nejvíc záleží.

30. KAPITOLA

ČLENOVÉ SMEČKY LVA POTVRDILI, že se s námi za týden setkají. Sídlili v Arizoně, což bylo dost daleko od území Hadonoše v Manitobě, ale souhlasili, že na toto setkání přiletí do Kanady. Samozřejmě soukromým letadlem. Lvi by se nikdy nespokojili s ničím skromnějším.

Schůzka se měla uskutečnit na malém letišti, vzdáleném několik hodin cesty od teritoria smečky Hadonoše, tedy v takové vzdálenosti, aby místo konání mohlo být považováno za neutrální. Kaden naše protivníky přesvědčil, aby se s námi setkali v noci – v případě potřeby bych totiž svůj dar rychlého přesunu mohla využít k útěku. Sluneční čarodějky také budou v noci slabší, zatímco ti z nás, kdo jsou Požehnaní měsícem, budou mocnější. Modlila jsem se, aby to stačilo.

Týden rychle ubíhal a blížila se hodina setkání. Zbývaly už jenom hodiny a mně se žaludek svíral úzkostí. Zdálo se, že všichni ze smečky jsou nervózní, a kdo by jim to mohl mít za zlé? Nepomohlo ani to, že jsem Kadena celý týden skoro neviděla. Měl plné ruce práce s přípravou všeho možného, zatímco my se Stellou

jsme zdvojnásobily intenzitu tréninku. Učila mě používat léčivé olizování i jedovaté kousnutí, včetně toho, jak regulovat množství jedu uvolňovaného z mých špičáků. Byla jsem připravena čelit Lvům jako nikdy předtím.

Pak nastal čas vyrazit. Sbalila jsem si batoh, hlavně proto, aby to vypadalo, že mám opravdu v plánu odejít se Lvy. Přitom se ve mně rozlil zvláštní pocit nostalgie. Poté, co jsem si ve svém pokoji sbalila věci naposledy, se můj život úplně změnil. Přemýšlela jsem, jestli se to stane znovu, a modlila se, abych mohla zůstat se svou novou smečkou, a bála se.

Se Stellou jsem se potkala před domem. Venku parkovalo několik aut, ale po Kadenovi ani stopy.

„Šel dřív, aby prozkoumal lokalitu a ujistil se, že smečka Lva nemá na místě připravené žádné pasti. Musíme se přesvědčit, že tentokrát budeme mít navrch my.“

„To je v pořádku,“ odpověděla jsem. Oči jí planuly a já věděla, že myslí na smrt svých rodičů. Alfa vůdce Lvů měl za co pykat.

Stella nastoupila do SUV a pokynula mi, abych ji následovala. Sedla si dozadu a já se nestačila divit, když jsem na místě řidiče našla Claytona. Dodávka byla nacpaná bojovníky a hned za námi čekala další.

Cesta byla dlouhá, napjatá, tichá. Dokonce i Stella mlčela. Ruce jsem měla tak zpocené, že jsem si je musela neustále otírat o džíny. Snažila jsem se soustředit na výhled z okna, ale skoro nic jsem neviděla. Když jsem se naposledy setkala se Lvy, zděšeně jsem před nimi utíkala. Teď jsem byla na cestě, abych se s nimi střetla tváří v tvář, a přestože jsem byla pořád vyděšená, už jsem

nebyla tou samou Aylou jako tehdy. Nyní jsem silnější a nejsem sama. Mám smečku, která mě ochrání.

Když jsme dorazili na místo, byla již noc. Zaparkovali jsme na prázdném poli u přistávací dráhy. Kolem nebylo nic kromě malé budovy s věží a ranveje, která už rozhodně zažila lepší časy, a temného lesa za ní. Uviděla jsem Kadena s Harper a Danem. Všichni tři se otočili k dodávkám.

Vystoupili jsme a Kaden přišel až k nám.

„Jste připravené?“ zeptal se jak mě, tak Stelly, ale oči upíral jen na mě.

„Tak připravené, jak jen můžeme být,“ odvětila jsem.

Přikývl. „Lvi by měli dorazit během půl hodiny. V lese hlídají naši zvědové pro případ, že by se pokusili přiblížit tudy. Teď už můžeme jen čekat.“

Stella mě vzala za ruku. „Jen si pamatuj, že ať se stane cokoli, jsi teď jednou z nás.“

Věnovala jsem jí vřelý úsměv a mrkáním zahнала nečekané slzy. „Děkuju.“

Ostatní měnlivci se rozestavili kolem nás a pak už jsme jen mlčky čekali. Ubývající měsíc vycházel za mraky.

Bude dost měsíčního světla, abych mohla použít svůj dar? Zadoufala jsem, že nenastane krizová situace, abych to musela zjišťovat.

Z lesa se vynořil šedý vlk a s vyplazeným jazykem přiklusal ke Kadenovi. Rychle se proměnil v Jacka, ve velmi nahého Jacka, který se naprosto nestyděl za své obnažené a všem zrakům vystavené mužství. Byl sexy, o tom nebylo pochyb, ale srdce se mi z něj nerozbušilo tak jako z Kadena.

„Není tu žádná stopa po tom, že by tady za poslední den nebo dva byli Lvi nebo jiné smečky,“ oznámil Kadenovi.

„Dobře,“ pronesl lakonicky náš alfa. Se zamračeným pohledem si zkontroloval telefon. „Už by tu měli být.“

„Asi mají zpoždění,“ řekla Stella.

„Možná.“ Kadenův hlas nezněl přesvědčeně. Ostatní měnlivci se také tvářili zachmuřeně, jako by se obávali nejhoršího.

Rozhodli jsme se čekat dál. Jack se přeměnil zpátky ve vlka, aby šel ještě trochu zapátrat kolem. Někteří z ostatních válečnicků začali být po delší době čekání neklidní. Kaden se zadíval na noční oblohu, ačkoli nikdo z nás hukot tryskových motorů neslyšel.

Asi po třiceti minutách mě Stella zatahala za paži a ukázala hlavou zpátky k dodávce. Uvnitř popadla sáček chipsů a láhev vody a pak jsme si sedly do trávy.

„Myslíš, že už nepřijdou?“ zeptala jsem se.

Stella zkrivila ústa znechucením. „Lvi nemají žádnou čest a my jsme se s tímhle vším vůbec neměli obtěžovat. Nejspíš právě teď něco kují.“

Hodiny plynuly a po Lvech stále nebylo ani stopy. V jednu chvíli jsme se Stellou podřimovaly v trávě, ale probudil nás Kaden. Vztekle zaťatá čelist svědčila o jeho rozpoložení.

„Nepřijdou,“ řekl a v hlase mu bylo slyšet zklamání.

„A ozvali se ti?“ zeptala se Stella.

„Ne, ani pípnutí.“

Sakra. Všechny ty přípravy, očekávání a stres, a oni se ani neukážou. Kretění. Nasedli jsme zpátky do aut a vydali se zpět.

Cesta byla napjatá. Cítila jsem, jak z Kadena sálá vztek a jak mě svou intenzitou skoro dusí.

„Najdeme jiný způsob, jak Lvy dostat,“ oslovila jsem ho nakonec, když se jeho pohled krátce setkal s mým ve zpětném zrcátku. Alfa smečky na to neřekl nic. Nevěděla jsem, jestli má slova bere na lehkou váhu, nebo ne, a nesnažila jsem se téma dál rozvíjet – zjevně nebyla vhodná chvíle.

Když jsme se vrátili, už se rozednívalo. Ostatní měnlivci se šli domů vyspat, zatímco my se Stellou jsme následovaly Kadena do domu. Kaden beze slova zmizel ve svém pokoji, zatímco Stella se zíváním uvařila konvici kávy. Dívala jsem se na slunce a přemýšlela, jestli se mám pokusit ještě usnout, nebo se smířit s tím, že je to ztracené.

„Aspoň jsme si zdřímly,“ zamumlala Stella a promnula si unavené oči.

„Půjdu se osprchovat,“ řekla jsem. „Možná mě to probudí.“

„Dobrý nápad. Půjdu po tobě.“

Zamířila jsem nahoru a skočila do sprchy. Teplá voda mi okamžitě pomohla se vzpamatovat a ještě mnohem lépe jsem se cítila, když jsem si umyla vlasy. Sprcha dokáže skvěle smýt všechna svinstva z předchozího dne a nastartuje nový začátek. To bylo přesně to, co jsem potřebovala.

Vtom se domem rozezněl zvuk, který mi úplně rval sluch. Upustila jsem mýdlo, zakryla si uši a rozhlédla se kolem. A pak jsem si uvědomila, že ten zvuk vychází z města. Byl to alarm. Rozléhal se po celém území smečky a varoval nás, že jsme v nebezpečí.

Byl tak hlasitý, že se mi zježily všechny chlupy na těle. Zachvátila mě panika a na okamžik mě ochromila. *Najdi Kadena*, přikázal mi můj pud sebezáchovy a já popadla ručník, vyběhla ven na chodbu a málem jsem do Kadena narazila. Právě vycházel ze svého pokoje, a jakmile mě uviděl, chytil mě za ruku. „Pojď, musíme odsud vypadnout.“

„Co se děje?“ zeptala jsem se, zatímco mě téměř nesl dolů po schodech.

„Moje strážní zařízení podél území smečky jsou prolomená. Mělo by to být nemožné, ale v žádném případě se v tom nemýlím. Cítím, jak se trhají na kusy.“

„Jsou to Lvi?“ zeptala jsem se a znovu mě sevřela panika.

„Určitě jsou to oni. Museli tam být celou dobu a nějak nás sledovali zpátky.“ Kadenova tvář potemněla stěží kontrolovaným hněvem.

„Kam jdeme?“ zjišťovala jsem. Pevněji jsem sevřela ručník, abych ho udržela omotaný kolem těla. Kaden to musel konečně zaznamenat, protože sjel očima na má odhalená ramena a potom k nohám.

„Oblékni se. Jdeme na náměstí, abychom se připravili na bitvu.“

Loupla jsem po něm očima. Tak tohle se Kadenovi přesně podobá: odtáhne mě sem dolů a pak mi nařídí, abych mazala zpátky nahoru a oblékla se. Už jsem si skoro ani nevšímalá, jak moc jsem svlečená. A teď se nejspíš stejně brzy proměním do vlčí podoby. Když jsem byla nahá na Konvergenci, uvědomovala jsem si to velice silně a s nelibostí, ale teď, po všech těch změnách, kterými jsem prošla, už mi to připadalo mnohem přirozenější. A za

měnlivcem, který je nahý a připravuje se na proměnu, se nikdo dvakrát neohlíží. Ale měla jsem takový pocit, že Kaden chce, abych byla oblečená spíš kvůli němu než kvůli mně samé. Buďto si nepřeje, aby se na mě dívali jiní muži, nebo ho bez oblečení příliš rozptyluju.

Rychle jsem na sebe naházela nějaké tréninkové oblečení a seběhla dolů. Kaden ukázal hlavou ke dveřím. Překvapilo mě, že na mě počkal. Po Stelle nebylo ani stopy, takže ta už určitě odešla.

Společně jsme se rozběhli směrem do centra města a ostatní měnlivci udělali totéž, někteří již ve vlčí podobě. Park byl plný lidí, stejně jako na mé oslavě, ale tentokrát žádný smích ani hudba. Všichni vypadali vyděšeně a nikdo nevěděl, co se děje.

Kaden ze sebe vydal mocné zavytí. Otřáslo mnou až do morku kostí a upoutalo pozornost všech. Členové smečky se kolem Kadena okamžitě shromáždili a hledali u něj odpovědi. Ve shluku lidí jsem si všimla Stelly – i toho, jak má oči doširoka otevřené.

„Útočí na nás,“ řekl Kaden a davem se rozlehlo zamručení. Kaden zvedl ruku a všichni ztichli. „Na tohle jsme trénovali. Takže víte, co máte dělat. Bojovníci, zaujměte obranné pozice. Vy ostatní zamiřte do jednoho z úkrytů. Následujte Claytona a Stellu.“

Kaden položil ruce Stelle na ramena. Zahleděli se na sebe. Něco jí tiše řekl, příliš tiše, než abych to v okolním ruchu dokázala rozoznat. Pak Stella bratra pevně, ale krátce objala. Rychle se připojila ke Claytonovi na druhé straně parku, kde již bylo shromážděno několik měnlivců včetně všech dětí. Se staženým hrdlem jsem sledovala, jak odchází, a modlila se, aby byli všichni v bezpečí. Pak jsem se otočila a vykročila, abych se připojila k bojovníkům.

Kaden mě chytil za paži. „Ne tak rychle! Půjdeš se Stellou.“

Vytrhla jsem se mu ze sevření. „Ne, já půjdu bojovat za svou smečku.“

„Oni si přišli pro tebe, Aylo,“ řekl naléhavě a svraštil čelo. „Ale já jim tě nedám. Musíš se schovat se Stellou a s ostatními.“

„Ale já jsem přece návnada... dohodli jsme to tak!“ Krátce jsem se zasmála. „A ty teď chceš, abych se schovala? Tak to teda ani náhodou!“

„Aylo, nemám čas se s tebou hádat.“ Vzal můj obličej do dlaní a zadíval se mi do očí. „Potřebuju, aby ses schovala, a potřebuju, abys odešla hned. Příliš mi na tobě záleží, než abych tě ztratil.“

Zírala jsem na něj. „Cože?“

Náhle se jeho ústa ocitla na mých, horká a drsná, a on mě líbal, jako by se bál, že je to naposledy. Objala jsem ho kolem ramen, přitiskla se k němu a chtěla všechno, co by mi mohl dát. Jeho rty, jazyk, ruce... Všechno, dokud jsem to mohla mít. I kdyby to mělo být jen na pár vteřin.

„Taky mi na tobě záleží,“ řekla jsem mezi zběsilými polibky. Ani jeden z nás nedokázal přestat. „Ale stejně budu bojovat. Nedovolím, aby kvůli mně někdo umíral, a já byla zalezlá někde v úkrytu.“

Tím naše líbání skončilo.

Kaden přimhouřil oči. „Nechtěj, abych tě přinutil.“

„Nutit mě?“ Ušklíbla jsem se a pak mi došlo, co tím myslí. Teď když jsem byla členkou smečky, mohl mě pomocí svého alfa příkazu donutit k čemukoli. Nikdy předtím jsem neviděla, že by ho na někoho použil, což o něm jako o alfovi hodně vypovídalo. To

můj otec chodil po světě a dával příkazy kdekomu. A nepochybovala jsem, že alfa smečky Lva dělá totéž.

„Jdi se Stellou,“ přikázal a jeho slova zněla jako hrdelní zavrčení, jako něco, co je na půl cesty mezi hlasem člověka a šelmy.

Cítila jsem v tom hlase sílu a zaťala zuby v očekávání, že mě přemůže a ovládne, ale nestalo se tak. *No teda!* To bylo nové. Zvedla jsem bradu. „Ne!“

Kaden se na mě zadíval a svraštil obočí. „Nezabralo to na tebe. To by vůbec nemělo být možné.“

Náhle se vzduchem rozlehlo zavytí, hlasité a jasné jako zvon. Na krku se mi zježily chlupy. Kaden tiše zaklel a postrčil mě za sebe.

Bylo to jediné varování, kterého se nám dostalo, než do města vtrhla obrovská útočná síla. Vedle měnlivců v lidské podobě se dovnitř hrnuli vlci se znaky smeček Lva, Berana a Býka. Za nimi kráčela skupina žen oděných v róbách – Sluneční čarodějky. *Sakra, tak ony jsou tu taky?* Hned mi ale svitlo: Takhle se tedy útočníci dostali přes Kadenovy stráže.

Pak jsem v sobě pocítila náhlé uvědomění a všechny pocity, které jsem od Konvergence držela ve své mysli až úplně vzadu, najednou ožily. *Jordan.* Byl tady a moje oči si nemohly pomoci a vyhledaly ho, jako bych toužila dívat se na něj.

Tady stojí, na okraji lesa. Vedle svého otce Dixona Marstena, alfa vůdce Lvů.

Přišel si pro mě.

31. KAPITOLA

JORDANA JSEM NEVIDĚLA od té noci, kdy se konala Konvergence, a prudké šklubnutí toho pouta kdesi u kořene páteře mě málem srazilo na kolena. *Sakra, je neuvěřitelně nádherný.* Zapomněla jsem, jak je krásný, když jsem tak dlouho byla bez něho, a teď jsem nasávala pohled na jeho husté světlé vlasy a dokonale modelované čelisti. Pulzovalo ve mně horko a táhlo mě to k němu jako psa vodítko.

Cítí to Jordan podobně? Jordanovy oči se setkaly s mýma a on se namyšleně usmál. Díval se na mě, jako bych byla něco, co mu patří, a to pouto mě přimělo chtít to samé. Všechno ve mně křičelo, abych se k němu rozběhla, a já zatínala pěsti, jak jsem se té přitažlivé síle bránila. *Sakra.* Možná jsem přece jenom měla jít se Stellou.

Otočila jsem se zpátky ke Kadenovi a část mlhy v mé mysli se rozptýlila. On byl mužem, jehož chci. Ne Jordan. Dokud se budu soustředit na něj, tak tenhle boj zvládnou.

Vlci nás obkličovali ze všech stran a naši bojovníci jim vyrazili vstříc. Kaden vyběhl a ani se neobtěžoval s přeměnou, než do

jednoho z nepřátelských vlků vrazil tak mocně, až odletěl vzduchem. Měnlivec zavyl a už se nezvedl.

Jeden samec ze smečky Lva otevřel tlamu a lvím řevem rozptýlil naše síly ve chvíli, kdy jsme se s nimi střetli čelem. Cítila jsem, jak hluboko ve mně narůstá touha prchnout, svaly jsem měla napjaté a tělo připravené k útěku, ale zatnula jsem zuby a přečkala ji. Když jsem znovu vzhlédla, Kaden byl jediný, kdo zůstal, a s vrčením se do Lva pustil holýma rukama. Ostatní vlci na něj okamžitě zaútočili.

Vyrazila jsem mu na pomoc, ale koutkem oka jsem zaznamenala pohyb. Skupina vlků ze smečky Berana mířila za Stellinou skupinou. Připravovali se na svůj Beraní útok.

„To ne!“ zamumlala jsem a rozběhla se za nimi, svlékajíc si triko. Přeměnila jsem se, abych se k nim po čtyřech dostala rychleji, a okamžitě jsem pocítila, že jako vlk jsem mnohem vnímavější, ostrážitější. Jelikož byl den, nebylo možné, abych využila svou měsíční magii, ale sílu smečky Hadonoše jsem v sobě měla stále.

Skočila jsem na hřbet prvnímu vlkovi, který mi stál v cestě, a zakousla se do něj, silně a hluboko. Z tesáků mi vytékal jed a já se ujistila, že je ho dost, aby ho zabil. Vlk padl a já se postavila před Stellu, která ve vlčí podobě chránila svým tělem několik štěňat. Měla černou srst jako její bratr, i když zdaleka nebyla tak obrovská. Zavrčela jsem na zbylé vlky. Další se vrhnul kupředu a já ho sejmula také. Byla jsem krutá, nemilosrdná, jak mě to učili Stella a Kaden, ale raději bych zemřela, než abych těmhle vlkům dovolila ublížit mláďatům mé smečky.

Děkuju! ozval se mi v hlavě Stellin hlas. Vteřinku mi trvalo, než jsem si vzpomněla, že jako členka smečky můžu s ostatními komunikovat i ve vlčí podobě.

Běž! prikázala jsem Stelle a skočila k další vlčici, provokujíc ji, aby se na mě rozzuřená vrhla a já ji pak skolila svými tesáky.

Stella pobídla vlčata a zmizela s nimi v lese. Vlčice, kterou jsem instinktem rozpoznala jako Harper, přiskočila a pomohla mi zadávat poslední vlky, kteří se snažili jít po štěňatech. Na znamení solidarity jsme se pak k sobě rychle přitiskly čenichy a utíkaly zpátky do středu města.

V centru města jsem zahlédla Kadena. Byl stále v lidské podobě a celý od krve, obklopen mrtvými vlky, které musel nějakým způsobem zabít holýma rukama. V nitru se mi vzedmula pýcha: tohle je *můj* alfa vůdce.

„Dixone!“ zakřičel Kaden přes hluk boje. „Vylez ven, ty zatracený zbabělče, a bojuj se mnou alfa proti alfovi jako za starých časů. Nebo se bojíš, že tě porazím?“

Bojová vřava ztichla, vlci se zastavili, pustili kořist a otočili se čelem ke svému vůdci. Dixonův smích zazněl z okraje bojiště, odkud alfa vše sledoval. „Já se nebojím, ale ty bys měl.“

Alfa smečky Lvů se s řevem přeměnil v obrovského vlka. Měl rudozlatě planoucí srst, zdálo se, že odráží sluneční světlo. Byl tak velký a divoký, že opravdu vypadal jako lev.

Kaden se proměnil poté, co vyrazil vstříc druhému alfovi, a stal se černou bestii z noční můry, vyzbrojenou jedovatými tesáky. Ostatní smečky ho považovaly za padoucha, a přestože tak rozhodně vypadal, už jsem věděla, jak to opravdu je.

Dixon počkal, až se k němu Kaden přiblíží, a pak spustil svůj lví řev. Byl dost daleko, abych plně pocítila účinky jeho schopnosti, ale Kaden se zastavil uprostřed skoku a potřásl hlavou.

Viděla jsem, jak se zachvěl, jako by bojoval s nutkáním vyklidit pole a utéct, a pak znovu zavrčel a vrhl se na Dixona, až se mu zablýskly zuby. Svalili se na zem, převalovali se a bojovali na život a na smrt o nadvládu. Všichni jsme stáli jako přimrazení a sledovali, jak se před našima očima zápasí o dominanci. Jedinými zvuky, které se ozývaly, bylo vrčení a chrčení, jak se oba alfa vůdci s vypětím sil rvali. Kaden Dixona kousl, ale starší vlk ho setřásl a bojovalo se dál.

Zahryzl se Kadenovi do nohy, trhl s ním a pak jím mrštil o kmen stromu, aby ukázal svoji sílu. Hrabala jsem tlapou a tiše kňučela úzkostí. Bála jsem se o muže, na kterém mi tolik záležel. Zoufale jsem se k němu chtěla rozběhnout a pomoci mu, jak jen to půjde, ale věděla jsem, že tohle není můj boj.

Trvalo to snad celou věčnost – to zmítání těl ve změti srsti, drápů a tesáků, v níž bylo chvílemi těžké se vyznat. Sledovala jsem, jak Kaden uštědřil Dixonovi několik dalších kousnutí a jak s každým z nich jeho soupeř o něco zeslábl. Ale Dixon byl zuřivý, bránil se ze všech sil a čenich měl potřísněný Kadenovou krví. Podařilo se mu srazit Kadena na zem. Vztyčil se nad ním a mně se zatajil dech.

Bála jsem se nejhoršího.

Ale pak Kaden druhého alfu převalil, srazil ho k zemi a zabořil mu tesáky do krku. Dixon, alfa vůdce Lvů, sebou několikrát škubal a pak už se nehýbal.

Kaden pozvedl jeho krví potřísněnou hlavu a zavyl, aby oznámil své vítězství. Zvuk se rozléhal ozvěnou po celém lese a já věděla, že ho slyší všichni měnlivci bojující na obou stranách. Rozhlédla jsem se kolem a snažila se zjistit, co si smečka Lvů bez svého vůdce počne. Několik měnlivců poblíž mě zavrčelo, pak stáhli ocas a utekli. Pronásledovala jsem je, stejně jako ostatní z mé smečky, a viděla, jak několik z nich dostihla na úprku smrt.

Nechte je utéct, přikázal nám Kaden a mně celým mým tělem projel obrovský pocit úlevy, když mi v hlavě zazněl jeho hlas. Šťastně jsem vydechla. *Jsou to jen zbabělci. Vítězství je naše.*

Něco však nebylo úplně v pořádku. Zatímco alfové bojovali, nikde jsem neviděla Jordana. Zavřela jsem oči a snažila se ho vyhledat skrze pouto, které nechtělo nic jiného než mě k němu dovést. V útrobách mi zavládl úzkostný neklid, jakmile jsem si uvědomila, kterým směrem se vydal – tím samým, kterým vyrazila Stella se štěnaty. Rozběhla jsem se směrem k lesu, aniž bych čekala, co Kaden hodlá dělat dál. Povolila jsem zábrany a nechala se poutem přitáhnout k Jordanovi, jak se o to ono samo nepřetržitě snažilo od našeho párování.

Jordan se opíral o velké černé terénní auto. Stál tu spolu s několika Lvy, kteří úspěšně uprchli, a když mě uviděl, jak se prodírá podrostem, netvářil se překvapeně. Na okamžik jsem se zastavila, omráčena vlnou touhy po něm, a musela jsem sebe samu násilím zadržet, abych na něho neskočila – buďto ho políbit, nebo zabít, sama jsem si nebyla úplně jistá.

„Jsem rád, že ses k nám rozhodla připojit,“ pronesl a počastoval mě zlověstným úsměvem. „Teď nasedneš do auta a pojeděš se mnou.“

Přeměnila jsem se zpátky do lidské podoby a ani mě nezajímalo, že jsem nahá. „Ani náhodou! Tohle je teď moje smečka a tvůj alfa je mrtvý. Vypadni z našeho území a přestaň se mi plést do života.“

„To nemůžu udělat.“ Jeho oči majetnický sjížděly po mém těle a já se zachvěla směsicí chtíce a nenávisti. „Bez tebe neodejdu, to víš, ale mám pro tebe celkem dobrou nabídku. Sluneční čarodějky drží v obklíčení všechny slabé ubožáky z tvé smečky, i s dětičkami. Na můj rozkaz ten odpad upálí zaživa. Tedy pokud ty teď se mnou nepůjdeš dobrovolně.“

„Nevěřím ti.“

Vytáhl z kapsy telefon a naklonil ho ke mně. Na displeji jsem uviděla Sluneční čarodějky, jak stojí uprostřed lesa kolem poklopu. A pak jsem se dívala, jak ho otevírají a vytahují z něj jedno z vlčích mláďat. Poté se kamera stočila jinam a ukázala mi Stellu a Claytona, oba zajaté, avšak vzpírající se ze všech sil, aby se vymanili. Obklopoval je oheň, plameny jim olizovaly ocasy a jen magie Slunečních čarodějek bránila tomu, aby se nerozšířil po celém lese.

„Ty zrůdo,“ zašeptala jsem. Pohlédla jsem na svého druhu, muže, kterého jsem nenáviděla tak, že mě ta zášť pálila v žilách a třáslý se mi ruce. Chtěla jsem na něj skočit a rozervat mu hrdlo, ale to zatracené pouto mi v tom zabránilo.

Jordan se zadíval na svůj telefon, chvíli sledoval displej a pak ke mně pozvedl zrak a vytáhl obočí. „Je to tvá volba. Půjdeš se mnou..., nebo se dívej, jak všichni shoří.“

Nemohla jsem nic dělat. Nemohla jsem s Jordanem bojovat, a i kdyby se mi podařilo požádat Kadenu o pomoc, Sluneční

čarodějky by mohly během několika vteřin snadno spálit celou naši smečku. Nehodlala jsem dopustit, aby kvůli mně zemřela nevinná vlčata ani nikdo jiný z mojí smečky.

Uznala jsem porážku a sklonila hlavu. Nebylo cesty ven. Musela jsem jít s ním.

Udělala jsem krok k Jordanovi a setkala se s jeho pohledem. „Půjdu dobrovolně, pokud Sluneční čarodějky spolu se Lvy a tvými spojenci do jednoho odejdou, aniž by komukoli ublížili. Přísáhej na naše pouto a jsem tvá.“

„Tobě na nich opravdu záleží, že?“ Naklonil hlavu a usmál se, jako by to měl od začátku v plánu.

Otázku jsem ponechala bez odpovědi. „Přísáhej na naše pouto.“

Napadlo mě, že mi lže, že svou obětí nikoho nezachráním, ale on pak vyštěkl do telefonu rozkazy a o chvíli později mi ukázal, jak Sluneční čarodějky odcházejí. Zdálo se, že se vypařily, zmizely v jediném záblesku slunečního světla. Byly opravdu pryč. Zabláhla jsem další vlky, jak se ženou listím a podrostem a vybíhají z území smečky. Zavřela jsem oči a byla vděčná, že už je po všem.

Jordan ke mně natáhl ruku. „Zaříděno. Teď pojď se mnou.“

Chtěla jsem mu dát facku a zakřičet na něj, ať si tu svou ruku strčí do zadku, ale místo toho jsem se kousla do jazyka a uchopila ji. V okamžiku, kdy jsme se dotkli, partnerské pouto zakřičelo *Ano, ano, ano!* a mně se chtělo plakat i jásat, jak mě zaplavila vlna emocí.

Jordanova přítomnost zaplnila mou mysl a stala se tak dominantní, že všem vjemům z okolního světa ke mně zablokovala přístup. On, Jordan, je nyní můj svět. Moje všechno. Můj druh.

Ne! křičela moje mysl. Kaden je ten pravy, ne on.

Pevně jsem se držela toho malého kousku zdravého rozumu, když mi Jordan pomáhal na zadní sedadlo dodávky a ani na okamžik mě nepustil. Vklouzl vedle mě a nabídl mi příkrývku. Omotávala jsem si ji kolem těla a vztekla se na něj dívala.

Když jsme se rozjížděli, zahlédla jsem Kadena, jak stojí mezi stromy na hřebeni nad námi, odkud musel mít výhled na to, jak dobrovolně nastupuji do auta. Tvář mu zkřivila temná zuřivost, ale zračilo se v ní i něco jiného. Něco jako bolest, zoufalství a smutek zlomeného srdce.

Věděla jsem přesně, co si myslí: že jsem neodolala partnerskému poutu a rozhodla se přece jen být s Jordanem. Přesně jak řekl, že to udělám. Vztáhla jsem ruku směrem ke Kadenovi a přitiskla ji na okno. Chtěla jsem vykřiknout jeho jméno a zavolat, že to tak musí být, abych zachránila smečku. Ale auto jelo rychle, já ztratila svého alfu mezi stromy a zakrátko jsme byli z dohledu.

„Cesta na území Lva bude dlouhá,“ řekl Jordan a pohladil mě palcem po ruce takovým způsobem, že moje tělo zatoužilo po jeho dalších dotecích, třebaže jsem jeho existenci zároveň proklínala. „Musím se ujistit, že se nepokusíš znovu utéct. Jsi v tom překvapivě dobrá.“

„Nikam neuteču,“ procedila jsem mezi zuby. Lhala jsem. Jakmile padne noc, budu pryč. Uprchnu zpátky domů, ke Kadenovi. Abych mu mohla všechno vysvětlit. Pokud se mi podaří přimět Jordana, aby se mě přestal dotýkat.

„Ne, to neutečeš.“ Otevřel malou krabičku a vytáhl z ní injekční stříkačku. Ruku přesunul k mé paži a pevně ji sevřel, když vtom jsem si uvědomila, co dělá. „O to se postarám.“

„Ne!“ Přitiskla jsem se ke dveřím auta a snažila se dostat co nejdál od jehly, ale Jordan mě následoval, pevně mě sevřel a náhle se nade mnou tyčil. Snažila jsem se vytrhnout, ale Jordan mě držel a jeho stisk mě oslaboval.

Jordanův chladný, arogantní výraz se nezměnil, když mi jehlu injekční stříkačky vpichoval do paže. Ostré štípnutí mi vyrazilo dech. Odvrátila jsem se od něj, neschopná dál se mu dívat do tváře. Drápala jsem se po klice dveří a snažila se je otevřít, ale to, co mi kolovalo v žilách, působilo ihned: končetiny mi rychle přestaly fungovat. *Ne!* snažila jsem se zakřičet, ale ztratila jsem vědomí dřív, než jsem to slovo ze sebe dostala.

32. KAPITOLA

PROBUDILA JSEM SE OBKLOPENÁ železnými mřížemi. *Sakra, z tohohle se pomalu stává špatné pravidlo*, pomyslela jsem si s hořkostí.

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla. Možná se mi něco zdá, a až procitnu, budu ve svém pokoji a s úlevou si uvědomím, že nic z tohohle se prostě nestalo.

Neměla jsem takové štěstí. Když jsem znovu otevřela oči, stále jsem se dívala na vnitřek té podivné cely. Měly vězení všechny smečky, nebo jenom ty dvě, které mě zajaly? Smečka Raka nikdy žádné neměla, za což jsem jí najednou byla vděčná. Otec by mě ze zlomyslnosti určitě minimálně jednou zavřel.

Začala jsem si prohlížet okolí, když vtom jsem ucítila škusnutí pouta. Sakra. Věděla jsem přesně, kdo přichází. Do místnosti vešel Jordan se samolibým úsměvem na své nádherné tváři. „Jsem rád, že jsi vzhůru.“

„Tomu se mi nechce věřit.“ Založila jsem ruce. „Kdepak to jsem?“

„Jsi na území Lvů. Vítej doma.“

„Doma?“ zopakovala jsem pohrdavě. Zadívala jsem se na něj. „Už jsi zapomněl, jak jsi mě na Konvergenci odmítl? Jak tvoje smečka pozabíjela moji rodinu? A jak jsi ty sám vypadal, že si dost přeješ zabít mě taky?“

„Hodně se toho změnilo, Aylo.“ Jordan široce rozpřáhl ruce a mnou při tom gestu projela vlna touhy. „Díky tobě jsem teď alfa vůdcem smečky Lva. S pomocí Slunečních čarodějek budu brzy vládnout všem ostatním smečkám. A ty budeš panovat po mém boku jako moje alfa královna.“

Rozesmála jsem se. Ten nápad byl tak směšný, že to bylo až komické. „Nikdy s tebou nebudu. To budu radši mrtvá.“

Jordanův obličej se změnil, ztratil veškerý šarm a krásu. Nahradilo je cosi zlověstného. „Způsob, jakým se na mě díváš, říká něco jiného.“

„Proč jsi prostě někoho nenechal, aby mě zabil?“ zeptala jsem se a soustředila se na svůj hněv. Pomáhalo mi to odvést pozornost od sílícího nutkání vrhnout se mu k nohám. „Nebo proč jsi nepožádal Sluneční čarodějky, aby tě zbavily našeho pouta? Tak by ses zbavil i mě!“ vyhrkla jsem. „Mě, napůl lidského vořecha. Tak jsi mě koneckonců nazval, když jsi říkal, že chceš, abych trpěla. Nebo sis uvědomil, že nejlepší způsob, jak mě donutit trpět, je přimět mě, abych byla s tebou?“

V očích se mu zablýskalo a já si pomyslela, že se na mě vrhne a udeří mě, jako to udělal na Konvergenci.

„Jsi moje, Aylo. A jak jsem řekl, věci se změnily. Mám s tebou veliké, veliké plány.“

„Skvělé,“ řekla jsem. „Už se nemůžu dočkat, až mi je vyložíš.“

Jordanův obličej se ještě víc zachmuřil, ale můj věznitel se jen otočil a beze slova odešel. Žádná nabídka jídla nebo vody. Zabouchly se za ním dveře a já jsem opět zůstala sama.

Sesunula jsem se na slamník. Můj hněv se rozplynul a nahradila ho beznaděj. Byla jsem v zajetí svých nejhorších nepřátel a nikdo mě nepřijde zachránit. *Kaden* si pro mě nepřijde. Rozhodně ne po tom, co viděl. Jsem na to opravdu sama.

Kadene, pomyslela jsem si zuřivě, když jsem vstala a začala hledat způsob, jak z vězení uniknout. *Dokážu ti, že ses mýlil. Budu s tím bojovat a najdu si cestu zpátky k tobě. Nějak...*

Jediné, co hrálo v můj prospěch, byla skutečnost, že mě Jordan podceňuje. Neví, že jsem čas ve smečce Hadonoše trávila výcvikem k boji. Neví, že jsem Požehnaná měsícem.

Třela jsem si znamení smečky na paži a utěšovala se vědomím, že tam pořád je.

Už nejsem ten vystrašený, bezmocný slaboch, kterého Jordan mučil na Konvergenci.

Teď jsem bojovnice.

Jsem členka ztracené smečky.

POZNÁMKA AUTORKY

Děkuji, že jste si přečetli knihu *Třinácté znamení*. Chcete vědět, zda Ayla najde cestu zpět ke Kadenovi? Zjistěte to v románu *Osudivé pouto*!

Ať už je vaše znamení jakékoli, nenechte se prosím urazit mým literárním líčením! Narodila jsem se přesně na přelomu znamení Raka a Lva (23. července), a třebaže jsem dostala do vínku rysy z každého znamení, nikdy jsem neměla pocit, že bych dokonale odpovídala některému z nich. Proto jsem se rozhodla psát o hrdince rozpolcené mezi těmito dvěma znameními, a i když moje umělecké ztvárnění nemusí být vždy příznivé, nezapomeňte, co řekla sama hlavní postava Ayla: *Se smečkami zvěrokruhu je zřejmě něco v nepořádku, něco, co hnisá zevnitř*.

Něco, čemu silná hrdinka, jako je ona, snad hodlá přijít na kloub. Nuže, více se dozvíte v příštích dvou knihách, navíc v nich nějaký čas strávíme i s ostatními znameními. A pokud se této sérii bude dařit, ráda bych také napsala knihy o jednotlivých znameních zvěrokruhu!

Elizabeth Briggs
TŘINÁCTÉ ZNAMENÍ
Vlci zvěrokruhu

Přeloženo z anglického originálu *Moon Touched* vydaného
nakladatelstvím Elizabeth Briggs Books v USA v roce 2021.
Cover designed by Natasha Snow
Cover photo by Wander Aguiar

Copyright © 2021 by Elizabeth Briggs
All rights reserved

Translation © Lucie Schürerová, 2023
Illustration © Shutterstock/Iftikhar Alam

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8804. publikaci

Překlad Lucie Schürerová
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Redakční úprava Lada Součková
Grafická úprava a sazba TypoText
První vydání, Praha 2023
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické
knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické
či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.
Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.*

ISBN 978-80-271-6843-9 (ePub)
ISBN 978-80-271-6842-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-3631-5 (print)

TŘINÁCTÉ ZNAMENÍ

VLCI ZVĚROKRUHU

Erotikou nabitá vlčí romance

Ayla se už odjakživa cítí jako vyděděnec. Její matka byla člověk, takže Ayla nikdy nebyla uznána jako právoplatný člen smečky znamení Raka. Velké naděje vkládá do Konvergence – shromáždění všech smeček, kde konečně získá nejen schopnost přeměňovat se ve vlka, ale bude jí také přidělen osudový druh, partner vyvolený Slunečními čarodějkami. Naplní se konečně její sen o lepším životě? Nebo bude muset čelit ještě horším výzvám?

Grada Publishing, a. s., U Průhonu 22
170 00 Praha 7, tel.: 234 264 401
e-mail: obchod@grada.cz, www.grada.cz

NEW ADULT

CZ: 449 Kč / SK: 18,71 €

